

104**ZÁKON**

ze dne 20. března 2013

o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních

Parlament se usnesl na tomto zákoně České republiky:

ČÁST PRVNÍ**ÚVODNÍ USTANOVENÍ****§ 1****Předmět úpravy**

Tento zákon upravuje postupy justičních, ústřed-

§ 2**Vymezení pojmů**

Pro účely tohoto zákona se rozumí

a) justičním orgánem soud nebo státní zastupitelství,

¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení.

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

Rámcové rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009, kterým se mění rámcová rozhodnutí 2002/584/SVV, 2005/214/SVV, 2006/783/SVV, 2008/909/SVV a 2008/947/SVV a kterým se posilují procesní práva osob a podporuje uplatňování zásady vzájemného uznávání rozhodnutí na rozhodnutí vydaná v soudním jednání, kterého se dotýčná osoba nezúčastnila osobně.

Rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/977/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o ochraně osobních údajů zpracovávaných v rámci policejní a justiční spolupráce v trestních věcech.

Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

Rámcové rozhodnutí Rady 2006/960/SVV ze dne 18. prosince 2006 o zjednodušení výměny operativních a jiných informací mezi donucovacími orgány členských států Evropské unie.

Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

Rámcové rozhodnutí Rady 2005/212/SVV ze dne 24. února 2005 o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestné činnosti.

Rozhodnutí Rady 2005/211/SVV ze dne 24. února 2005 o zavedení některých nových funkcí v Schengenském informačním systému, včetně boje proti terorismu.

Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy.

Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech.

Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

- b) ústředním orgánem Ministerstvo spravedlnosti (dále jen „ministerstvo“) a Nejvyšší státní zastupitelství,
- c) cizozemským orgánem justiční nebo jiný orgán cizího státu, který je podle mezinárodní smlouvy nebo právního řádu cizího státu příslušný k mezinárodní justiční spolupráci,
- d) mezinárodní smlouvou vyhlášená mezinárodní smlouva, k jejíž ratifikaci dal Parlament souhlas a kterou je Česká republika vázána, jakož i mezinárodní smlouva mezi Evropskou unií a jedním nebo více cizími státy vyhlášená v Úředním věstníku Evropské unie, k jejímuž uzavření dal souhlas Evropský parlament a kterou je Česká republika vázána,
- e) žádostí o mezinárodní justiční spolupráci i jiný podnět k mezinárodní justiční spolupráci,
- f) zárukou vzájemnosti
 1. ujištění ministra spravedlnosti, že bude vyhověno obdobné žádosti cizího státu podané za obdobných okolností,
 2. ujištění příslušného cizozemského orgánu, že bude vyhověno obdobné žádosti České republiky podané za obdobných okolností, nebo
 3. prohlášení ministra spravedlnosti o vzájemnosti ze strany cizího státu.

§ 3

(1) Nestanoví-li tento zákon jinak nebo není-li jím některá otázka upravena, použije se trestní řád.

(2) Podle tohoto zákona se postupuje, nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak.

§ 4

Záruka vzájemnosti

(1) Není-li mezinárodní justiční spolupráce mezi Českou republikou a cizím státem upravena mezinárodní smlouvou, vyhoví justiční orgán žádosti cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci pouze tehdy, poskytne-li cizí stát ujištění o vzájemnosti, které ministr spravedlnosti přijme, nebo pokud cizí stát dříve přijal ujištění o vzájemnosti ze strany České republiky v obdobném případě. Vyžádání ujištění o vzájemnosti od cizího státu zajistí ministerstvo.

(2) Podmiňuje-li cizí stát vyhovění žádosti o mezinárodní justiční spolupráci ujištěním o vzájemnosti, poskytne je ministr spravedlnosti po zvážení všech roz-

hodných skutečností; v přípravném řízení tak činí na návrh Nejvyššího státního zastupitelství.

(3) Ujištění o vzájemnosti může ministr spravedlnosti přijmout nebo poskytnout pouze po dohodě s Ministerstvem zahraničních věcí a v případě, že se takové ujištění týká i druhu mezinárodní justiční spolupráce, pro který je ústředním orgánem Nejvyšší státní zastupitelství, rovněž po dohodě s Nejvyšším státním zastupitelstvím.

(4) Ministr spravedlnosti může udělit souhlas s doručováním písemností adresátům v České republice cizozemskými orgány přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze, pokud cizozemský orgán zaručí vzájemnost, a to po dohodě s Ministerstvem zahraničních věcí a Nejvyšším státním zastupitelstvím. Na základě takového souhlasu vydá ministr spravedlnosti prohlášení o vzájemnosti, ve kterém se uvede rozsah souhlasu a podmínky, za kterých byl udělen, zejména že doručované písemnosti nesmí obsahovat pohrůzku donucením.

(5) Pokud v obdobném případě již byla dříve přijata záruka vzájemnosti ze strany cizího státu a nejsou-li pochybnosti o jejím dodržování, není další záruky vzájemnosti zapotřebí.

(6) Pro postupy uvedené v části páté se odstavce 1 až 5 neužijí, nestanoví-li tento zákon jinak.

§ 5

Ochrana zájmů České republiky

(1) Mezinárodní justiční spolupráci nelze cizozemskému orgánu poskytnout, pokud by to bylo v rozporu s ústavním pořádkem České republiky nebo s takovou zásadou právního řádu České republiky, na které je třeba bez výhrady trvat.

(2) Mezinárodní justiční spolupráce nemusí být poskytnuta, pokud by tím mohlo dojít k poškození jiného významného chráněného zájmu České republiky; to neplatí pro postupy podle části páté.

§ 6

Poskytování informací

(1) Pro poskytování informací justičními, ústředními nebo jinými orgány o postupech v rámci mezinárodní justiční spolupráce platí přiměřeně ustanovení § 8a až 8d trestního řádu.

(2) Orgán České republiky neposkytne bez výslovného souhlasu cizozemského orgánu informace zís-

kané v rámci mezinárodní justiční spolupráce, jestliže jej k tomu zavazuje mezinárodní smlouva, nebo jestliže byly získány pod podmínkou dodržení tohoto omezení.

§ 7

Zásada speciality

(1) Orgán České republiky nepoužije bez výslovného souhlasu cizozemského orgánu informace nebo důkazy získané v rámci mezinárodní justiční spolupráce pro jiné účely, než pro které byly poskytnuty, jestliže jej k tomu zavazuje mezinárodní smlouva, nebo jestliže byly získány pod podmínkou dodržení tohoto omezení. To platí i pro jejich poskytnutí třetímu státu nebo mezinárodní organizaci.

(2) K použití informací nebo důkazů poskytnutých cizímu státu pro jiný účel, než pro který byly poskytnuty, je zapotřebí výslovného souhlasu justičního nebo ústředního orgánu, který je opatřil. Na tuto skutečnost musí být cizozemský orgán při jejich poskytnutí upozorněn.

§ 8

Formy styku s cizozemskými orgány

(1) Justiční orgány se stýkají s cizozemskými orgány prostřednictvím ústředních orgánů; přímo se mohou stýkat, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo tento zákon.

(2) Ústřední orgány se stýkají s cizozemskými orgány diplomatickou cestou; jiným způsobem se mohou stýkat, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo tento zákon.

(3) Styk s cizozemskými orgány se uskutečňuje zpravidla písemně v listinné podobě.

(4) Pokud justiční orgán nebo ústřední orgán požádá o mezinárodní justiční spolupráci v cizím státu telefonem, faxem, elektronicky, prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce, osobně nebo jiným způsobem, následně vždy zašle cizozemskému orgánu originál žádosti v listinné podobě, pokud cizozemský orgán výslovně nesdělí, že zaslání originálu žádosti v listinné podobě nepožaduje.

(5) Nesnese-li věc zjevně odkladu a nejsou-li pochybnosti o hodnověrnosti žádosti, justiční orgán nebo ústřední orgán může zahájit provádění úkonu mezinárodní justiční spolupráce na základě žádosti cizozemského orgánu učiněné telefonem, faxem, elektronicky,

prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce, osobně zástupcem cizozemského orgánu nebo jiným způsobem. Vždy si od cizozemského orgánu vyžádá dodatečné doručení originálu žádosti v listinné podobě v jím stanovené lhůtě.

(6) Prostřednictvím mezinárodní policejní spolupráce si mohou justiční nebo ústřední orgány s cizozemskými orgány také vyměňovat informace související s vyřizováním žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, včetně informací o době a dalších podrobnostech předávání, přebírání a průvozu osob a věcí.

§ 9

(1) Justiční orgán provádí úkony mezinárodní justiční spolupráce nebo zajišťuje jejich provedení bez zbytečného odkladu. Jsou-li pro účely jejich provedení zapotřebí dodatkové informace, neprodleně o ně požádá cizozemský orgán nebo učiní jiné vhodné opatření k jejich zjištění.

(2) Důkazy, jakož i jiné informace opatřené na základě žádosti cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci mohou být předány cizozemskému orgánu až po doručení originálu této žádosti, ledaže okolnosti případu vyžadují jejich okamžité předání.

(3) Orgány České republiky, jejichž rozhodování může mít vliv na délku vazby podle tohoto zákona, tak činí s největším urychlením; na skutečnost, že jejich rozhodování může mít vliv na délku vazby podle tohoto zákona, je ministerstvo nebo justiční orgán upozorní.

(4) Justiční orgány a ministerstvo při své činnosti podle tohoto zákona v nezbytném rozsahu získávají prostřednictvím služby informačního systému základních registrů a v nezbytném rozsahu využívají referenční údaje obsažené v základním registru obyvatel, v základním registru právnických osob, podnikajících fyzických osob a orgánů veřejné moci a v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí vedených podle zákona o základních registrech. Ministerstvo vnitra poskytuje v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup justičním orgánům a ministerstvu pro potřeby jejich postupu podle tohoto zákona údaje o obyvatelích z informačního systému evidence obyvatel vedeného podle zákona o evidenci obyvatel, a to

- a) jméno, popřípadě jména, příjmení, popřípadě jejich změnu, rodné příjmení,
- b) datum a místo narození,

- c) rodné číslo, pokud bylo přiděleno,
- d) adresu místa trvalého pobytu,
- e) státní občanství,
- f) jméno, popřípadě jména, příjmení a adresu místa trvalého pobytu dítěte, rodičů, popřípadě jiného zákonného zástupce, sourozenců a manžela, popřípadě partnera, pokud jsou v době poskytnutí údajů naživu.

(5) Ustanovení jiných právních předpisů o poskytování údajů z informačního systému evidence obyvatel vedeného podle zákona o evidenci obyvatel justičním orgánům nejsou ustanovením odstavce 4 dotčena.

(6) K předání osobních údajů do cizího státu podle tohoto zákona se nevyžaduje povolení Úřadu pro ochranu osobních údajů podle zákona o ochraně osobních údajů.

§ 10

Přebírání a předávání osob a věcí

(1) Osobu předávanou v rámci mezinárodní justiční spolupráce do České republiky z cizího státu převezme od cizozemského orgánu Policie České republiky a předá ji zařízení pro výkon ochranného opatření nebo nejbližší vazební věznici, pokud tento zákon nestanoví jinak. O umístění této osoby do takového zařízení nebo věznice informuje věznice nebo zařízení bez odkladu příslušný soud a státního zástupce, který vykonává ve věznici nebo zařízení dozor, a je-li osoba umístěna do věznice nebo zařízení ve stadiu přípravného řízení podle trestního řádu, také státního zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení. V souvislosti s převzetím této osoby se převezmou od cizozemského orgánu také věci náležející této osobě a věci, včetně listin, související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pro který je osoba přebírána, je-li to možné; jinak se postupuje podle odstavce 3.

(2) Osobu předávanou do cizího státu převezme Policie České republiky od věznice nebo zařízení pro výkon ochranného opatření a předá ji cizozemskému orgánu. V souvislosti s předáním této osoby předá Policie České republiky cizozemskému orgánu i věci náležející této osobě a věci, včetně listin, související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pro který je osoba předávána.

(3) Policie České republiky předá cizozemskému orgánu nebo od něj převezme věc související s úkonem mezinárodní justiční spolupráce, pokud ji není možné

nebo vhodné zaslat prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo předat jiným způsobem. Policie České republiky obdobně zajistí průvoz věci přes území České republiky, včetně jejího převzetí a předání cizozemskému orgánu.

(4) Má-li být z cizího státu vyhoštěna nebo jinak předána podle právního řádu tohoto státu osoba, na kterou byl soudem vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo ohledně níž byly učiněny soudem úkony směřující k jejímu dodání do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, a cizí stát je ochoten tuto osobu předat do České republiky, aniž by rozhodl o jejím vydání, postupuje se při převzetí takové osoby přiměřeně podle § 83 odst. 1 věty první a třetí, anebo může Policie České republiky cizímu státu, jehož orgány takovou osobu na území České republiky předaly, uhradit náklady spojené s jejím předáním. Pro tyto účely může justiční nebo ústřední orgán poskytovat cizozemskému orgánu nezbytné informace, včetně osobních údajů a překladů písemností.

(5) Osoba, která se podle tohoto zákona předává cizozemskému orgánu nebo která se od cizozemského orgánu přebírá, nemusí být pro účely překročení státní hranice vybavena cestovním dokladem.

§ 11

Náklady mezinárodní justiční spolupráce

(1) Náklady vzniklé orgánům České republiky při provádění úkonů mezinárodní justiční spolupráce nese Česká republika.

(2) Pokud mezinárodní smlouva umožňuje úhradu nákladů uvedených v odstavci 1 nebo jejich části cizím státem, nebo je-li to ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a cizím státem v rámci mezinárodní justiční spolupráce obvyklé, předloží justiční orgán ministerstvu vyčíslení těchto nákladů a jejich odůvodnění, jakož i další potřebné údaje za účelem uplatnění jejich úhrady u cizího státu. Ministerstvo na základě vyčíslení požádá cizí stát o úhradu vzniklých nákladů, s výjimkou případů, kdy uplatnění jejich úhrady považuje za neúčelné nebo z jiných důvodů nevhodné.

(3) Náklady vzniklé cizímu státu na základě žádosti justičního orgánu o mezinárodní justiční spolupráci, jejichž úhradu cizí stát uplatnil v souladu s mezinárodní smlouvou nebo i bez takové mezinárodní smlouvy, je-li to ve vzájemných vztazích mezi Českou republikou a cizím státem v rámci mezinárodní justiční

spolupráce obvyklé, uhradí Česká republika. Náklady, které vznikly cizímu státu při průvozu osoby nebo věci jeho územím z jiného státu do České republiky na základě žádosti justičního orgánu, jejichž úhradu tento stát žádá, uhradí Česká republika. Úhradu nákladů provede ministerstvo.

(4) Ustanoveními odstavců 1 až 3 není dotčeno oprávnění požadovat úhradu nákladů po odsouzeném.

§ 12

Překlady

(1) Justiční orgán zajistí překlad žádosti o mezinárodní justiční spolupráci a jejích příloh do cizího jazyka.

(2) Překlad rozhodnutí nebo jiné písemnosti zasláné z cizího státu na základě žádosti orgánu České republiky o mezinárodní justiční spolupráci do českého jazyka zajistí orgán, který jej potřebuje pro svůj postup v trestním řízení.

(3) Neobdrží-li orgán České republiky žádost cizozemského orgánu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy v českém jazyce nebo s překladem do českého jazyka, takový překlad si vyžádá od cizího státu. Nelze-li jej vyžádat, zajistí překlad orgán, který jej potřebuje pro svůj postup podle tohoto zákona.

§ 13

Ověřování písemností

(1) Nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak nebo není-li zaručena vzájemnost, justiční orgán si vyžádá potřebné vyšší nebo jiné ověření žádosti o mezinárodní justiční spolupráci a jejích příloh.

(2) Nestanoví-li mezinárodní smlouva jinak nebo není-li zaručena vzájemnost, a žádost cizího státu o mezinárodní justiční spolupráci a její přílohy nejsou opatřeny vyšším nebo jiným ověřením, ústřední orgán je cizímu státu vrátí k doplnění takového ověření.

(3) Vyžaduje-li cizí stát poplatek za ověření, uhradí jej ústřední orgán.

(4) Pro postupy uvedené v části páté se odstavce 1 až 3 neuzijí.

§ 14

Nutná obhajoba

(1) Obhájce musí mít vždy osoba,

a) vůči níž se vede řízení o vydání do cizího státu,

b) vůči níž se vede řízení o předání podle ustanovení části páté hlavy II nebo o předání mezinárodnímu soudnímu orgánu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c),

c) vůči níž se vede řízení o rozšíření vydání,

d) vůči níž se vede řízení o rozšíření předání, nebo

e) má-li se vyjádřit k tomu, zda se vzdává práva na uplatnění zásady speciality v řízení po vydání z cizího státu nebo po předání podle ustanovení části páté hlavy II.

(2) Obhájce musí mít vždy také osoba, vůči níž se vede řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, rozhodnutí jiného členského státu Evropské unie (dále jen „členský stát“), nebo rozhodnutí mezinárodního soudního orgánu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c),

a) kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody,

b) je-li ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,

c) je-li zbavena způsobilosti k právním úkonům nebo je-li její způsobilost k právním úkonům omezena,

d) jde-li o mladistvého, nebo

e) považuje-li to soud za nutné zejména proto, že vzhledem k tělesným nebo duševním vadám této osoby má pochybnosti o její způsobilosti náležitě se hájit.

ČÁST DRUHÁ

OCHRANA INFORMACÍ, NĚKTERÉ SUBJEKTY PŮSOBÍCÍ V OBLASTI MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE A SCHENGENSKÝ INFORMAČNÍ SYSTÉM

HLAVA I

OCHRANA INFORMACÍ

Díl 1

Ochrana osobních údajů

§ 15

Ustanovení tohoto dílu se nevztahují na předávání osobních údajů s Evropským policejním úřadem, Evropskou jednotkou pro justiční spolupráci zřízenou

právním předpisem Evropské unie²⁾) (dále jen „Eurojust“) nebo prostřednictvím informačního systému vytvořeného členskými státy, které se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, a přidruženými státy (dále jen „Schengenský informační systém“). Ustanovení § 16, 17, § 18 odst. 1 a 2 a § 19 se nevztahují na předávání osobních údajů na základě mezinárodních smluv.

§ 16

Ochrana osobních údajů předaných z České republiky

(1) Vyžaduje-li to povaha osobních údajů, jež mají být předány do jiného členského státu nebo státu přidruženého mezinárodní smlouvou k provádění schengenských předpisů (dále jen „přidružený stát“), a je-li to proveditelné, je třeba k nim připojit dostupné informace umožňující tomuto státu zhodnotit jejich přesnost.

(2) Zjistí-li orgán České republiky, který předal osobní údaje do jiného členského státu nebo přidruženého státu, že předané osobní údaje jsou nepřesné nebo nebyly předány v souladu s tímto zákonem nebo zákonem o ochraně osobních údajů, vyrozumí o této skutečnosti příslušný orgán státu, kterému takové údaje předal.

(3) Považuje-li to za potřebné z hlediska ochrany osobních údajů, může orgán České republiky spolu s předáním osobních údajů do jiného členského státu nebo přidruženého státu požadovat, aby byly dodrženy lhůty pro uchovávání osobních údajů stanovené právním řádem České republiky.

(4) Z důvodu ohrožení splnění účelu trestního řízení, ochrany života nebo zdraví osob nebo z jiných závažných důvodů může orgán České republiky spolu s předáním osobních údajů do jiného členského státu nebo přidruženého státu požádat orgán tohoto státu, aby osoba, jíž se tyto údaje týkají, byla o jejich předání nebo jiném zpracování informována pouze s předchozím souhlasem orgánu České republiky.

(5) Žádost příslušného orgánu jiného členského státu nebo přidruženého státu o souhlas s použitím osobních údajů, jež mu byly předány z České republiky, k jinému účelu, než pro který byly předány, posuzuje justiční nebo ústřední orgán České republiky,

který tyto osobní údaje opatřil. Souhlas udělí, bylo-li by takové použití možné i podle právního řádu České republiky; tím nejsou dotčena ustanovení § 7 odst. 2 a § 20.

(6) K udělení souhlasu s dalším předáním osobních údajů státu, který není členským státem nebo přidruženým státem, nebo mezinárodnímu orgánu, který není orgánem Evropské unie, je příslušný justiční nebo ústřední orgán České republiky, který takové údaje opatřil.

§ 17

Ochrana osobních údajů předaných do České republiky

(1) Omezil-li orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu při předání osobních údajů do České republiky dobu jejich uchovávání nebo požádal-li o dodržení jiných omezení stanovených jeho právním řádem ve vztahu k takovým osobním údajům, takové omezení je nezbytné dodržet s výjimkou případů, kdy jsou poskytnuté osobní údaje i nadále potřebné pro účely trestního řízení, pro výkon trestu nebo ochranného opatření anebo k jiným zákonem stanoveným účelům uvedeným v odstavci 3.

(2) Požádal-li orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu při předání osobních údajů orgánu České republiky o to, aby osoba, jíž se tyto údaje týkají, nebyla o jejich předání nebo o jiném zpracování informována, lze tuto osobu informovat pouze s předchozím souhlasem orgánu tohoto státu.

(3) Osobní údaje předané orgánem jiného členského státu nebo přidruženého státu lze pro jiný účel, než pro který byly poskytnuty, použít pouze tehdy, jde-li o použití pro účely

- a) předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, nebo pro výkon trestu anebo ochranného opatření,
- b) soudního nebo správního řízení, která s předcházením, vyhledáváním, odhalováním trestné činnosti a stíháním trestných činů, nebo s výkonem trestu anebo ochranného opatření přímo souvisejí,
- c) předcházení nebo odstraňování bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti, nebo

²⁾ Rozhodnutí Rady 2002/187/SVV ze dne 28. února 2002 o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

- d) státní statistické služby, pro účely vědecké a pro účely historické.

(4) Nejde-li o některý z případů uvedených v odstavci 3, lze osobní údaje předané orgánem jiného členského státu nebo přidruženého státu použít pro jiný účel, než pro který byly předány, pouze se souhlasem tohoto orgánu nebo osoby, jíž se týkají. Jsou-li osobní údaje poskytovány mimo rámec trestního řízení jinému subjektu než orgánu veřejné moci nebo organizační složce státu, lze mu osobní údaje předané orgánem jiného členského státu nebo přidruženého státu poskytnout pouze, pokud

- a) příslušný orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu s takovým poskytnutím udělil souhlas,
- b) takovému poskytnutí nebrání jiná zvláštní práva osoby, jíž se osobní údaje týkají, stanovená právním řádem České republiky a
- c) takové poskytnutí je potřebné pro účely uvedené v odstavci 3 písm. a) nebo c), pro splnění zákonné povinnosti nebo k předcházení závažnému porušení práv fyzických osob.

(5) Příslušný orgán České republiky poučí subjekt, kterému poskytuje osobní údaje podle odstavce 4, o účelu, k němuž mohou být poskytnuté osobní údaje použity. Považuje-li to za potřebné pro účely ochrany osobních údajů, může příslušný orgán České republiky kdykoli požádat tento subjekt o informaci, jakým způsobem poskytnuté osobní údaje použil.

§ 18

Další předání osobních údajů

(1) Osobní údaje, jež byly předány orgánu České republiky orgánem jiného členského státu nebo přidruženého státu lze dále předat do jiného státu, který není členským státem nebo přidruženým státem, nebo mezinárodnímu orgánu, který není orgánem Evropské unie, pouze za podmínky, že

- a) jsou předávány za účelem předcházení, vyhledávání, odhalování trestné činnosti a stíhání trestných činů, nebo pro výkon trestu či ochranného opatření a
- b) stát, který osobní údaje předal do České republiky, udělil souhlas s jejich dalším předáním; takový souhlas se nevyžaduje, je-li další předání potřebné pro předcházení nebo odstraňování bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti nebo podstatných zájmů členského státu nebo při-

druženého státu, anebo pro předcházení nebo odstraňování bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti jiného státu, a souhlas nelze včas získat.

(2) O dalším předání osobních údajů bez souhlasu státu podle odstavce 1 písm. b) je třeba tento stát bez zbytečného odkladu informovat.

(3) Mají-li být osobní údaje, jež byly předány orgánu České republiky orgánem jiného členského státu nebo přidruženého státu, dále předány do jiného státu, který není členským státem nebo přidruženým státem, nebo mezinárodnímu orgánu, který není orgánem Evropské unie, na základě mezinárodní smlouvy, vyžádá si příslušný orgán České republiky stanovisko státu, který takové údaje předal do České republiky, k jejich dalšímu předání, ledaže jsou dány důvody uvedené v odstavci 1 písm. b).

(4) V žádosti o udělení souhlasu jiného členského státu nebo přidruženého státu s dalším předáním osobních údajů podle odstavce 1 nebo v žádosti o jeho stanovisko podle odstavce 3 se stanoví příslušnému orgánu tohoto státu přiměřená lhůta, ve které má zaslat své vyjádření, a upozorní se, že pokud ve stanovené lhůtě své vyjádření nezašle, bude se mít za to, že k dalšímu předání osobních údajů udělil souhlas.

§ 19

Regresní nároky

(1) Ministerstvo uhradí na žádost členského státu nebo přidruženého státu, kterému byly postupem podle této hlavy předány nepřesné osobní údaje, nebo mu byly osobní údaje předány v rozporu s tímto nebo jiným zákonem, jím požadovanou částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem orgánů České republiky.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu nebo přidruženého státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu nebo přidruženého státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

(3) Ministerstvo může žádat po jiném členském státu nebo přidruženém státu, který do České republiky předal nepřesné osobní údaje, nebo který osobní

údaje předal v rozporu se svým právním řádem, úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem tohoto státu.

(4) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu nebo přidruženého státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

Díl 2

Souhlas s použitím informací

§ 20

(1) Informace získané v rámci spolupráce policejních orgánů z jiného členského státu nebo přidruženého státu mohou být použity jako důkaz v trestním řízení jen na základě souhlasu příslušného orgánu tohoto státu. K vyžádání takového souhlasu je oprávněn státní zástupce a po podání obžaloby soud; přitom postupuje přiměřeně podle ustanovení části třetí hlavy I dílu 1. Vyžádání souhlasu není třeba, jestliže příslušný orgán tohoto státu souhlas udělil již v okamžiku předání informací, nebo jestliže podle právního řádu tohoto státu není takového souhlasu třeba.

(2) K použití informací poskytnutých v rámci spolupráce policejních orgánů do jiného členského státu nebo přidruženého státu jako důkazu v trestním řízení je třeba souhlasu justičního orgánu. Pro udělení souhlasu přiměřeně platí ustanovení části třetí hlavy I dílu 2. K udělení souhlasu je příslušný krajský soud, a je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, krajské státní zastupitelství, v jehož obvodu má sídlo policejní orgán, který informace opatřil.

(3) Souhlas podle odstavce 2 nelze udělit, pokud

- a) použití takových informací jako důkazu by bylo v trestním řízení v České republice vyloučeno, nebo
- b) hrozí, že by použitím takových informací jako důkazu bylo zmařeno trestní řízení vedené v České republice nebo by byl vážně ohrožen jiný důležitý zájem.

(4) Informace získané nebo poskytnuté v rámci spolupráce mezi správními orgány České republiky a orgány cizího státu lze použít jako důkaz v trestním řízení pouze za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou. Podle odstavců 1 až 3 se postupuje obdobně

i v případě informací získaných nebo poskytnutých v rámci spolupráce mezi správními orgány České republiky a orgány cizího státu, umožňuje-li takový postup mezinárodní smlouva.

HLAVA II

ZASTOUPENÍ ČESKÉ REPUBLIKY V EUROJUSTU

§ 21

Národní člen

(1) Českou republiku v Eurojustu zastupuje národní člen Eurojustu (dále jen „národní člen“). Národní člen je dočasně přidělen k Eurojustu.

(2) Národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává.

(3) Délka funkčního období národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně. Byl-li národní člen zvolen prezidentem nebo viceprezidentem Eurojustu a zbývající část jeho funkčního období národního člena je kratší než doba, na kterou byl zvolen, prodlužuje se funkční období národního člena tak, že skončí současně s ukončením výkonu funkce prezidenta nebo viceprezidenta Eurojustu.

(4) O odvolání národního člena z jeho funkce před skončením stanoveného funkčního období a o jeho důvodech ministr spravedlnosti předem informuje Radu Evropské unie.

§ 22

Zástupce a asistent národního člena

(1) Na plnění povinností a výkonu pravomocí národního člena se podílí zástupce a popřípadě i asistent národního člena.

(2) Zástupce národního člena plní jeho úkoly a vykonává jeho pravomoci v době jeho nepřítomnosti, jinak je oprávněn jednat jménem národního člena v rozsahu jím uděleného pověření. Zástupce národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh nejvyššího státního zástupce ministr spravedlnosti z řad státních zástupců přidělených k výkonu funkce k Nejvyššímu státnímu zastupitelství, kteří svými odbornými a jazykovými

znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh nejvyššího státního zástupce jej odvolává. Délka funkčního období zástupce národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně. Zástupce národního člena je dočasně přidělen k Eurojustu.

(3) Asistent národního člena jej může zastupovat v době jeho nepřítomnosti nebo jednat jeho jménem pouze v případě, že je státním zástupcem nebo soudcem, a na základě pověření uděleného národním členem. Asistenta národního člena jmenuje s jeho souhlasem na návrh národního člena ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců soudu, státních zástupců nebo jiných zaměstnanců státního zastupitelství, nebo zaměstnanců ministerstva, kteří svými odbornými a jazykovými znalostmi a zkušenostmi dávají záruky řádného výkonu této funkce, a na návrh národního člena jej odvolává. Délka funkčního období asistenta národního člena je 4 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně.

§ 23

Další pomocné osoby

Na plnění úkolů národního člena se mohou na základě jím uděleného pověření podílet národní odborníci vyslaní k Eurojustu nebo pracovníci Eurojustu.

§ 24

Styčný zástupce Eurojustu

Soudce nebo státní zástupce může být se svým souhlasem a souhlasem ministra spravedlnosti vyslán kolegiem Eurojustu do jiného než členského státu, aby zde působil jako styčný zástupce Eurojustu. Ministr spravedlnosti uděluje souhlas s jeho vysláním na návrh národního člena; má-li být takto vyslán národní člen, činí tak na návrh nejvyššího státního zástupce. Vysláním národního člena, jeho zástupce nebo asistenta jako styčného zástupce Eurojustu zaniká funkce národního člena, jeho zástupce nebo asistenta.

§ 25

Národní korespondent

(1) Národní korespondent poskytuje národnímu členovi informace potřebné pro výkon jeho činnosti

v Eurojustu a vyměňuje si s ním důležité poznatky v oblasti, pro kterou byl jmenován.

(2) Národního korespondenta pro Eurojust, národního korespondenta pro terorismus a případně pro jiné oblasti jmenuje s jejich souhlasem a na návrh národního člena

- a) ministr spravedlnosti z řad soudců nebo zaměstnanců ministerstva,
- b) nejvyšší státní zástupce z řad státních zástupců,
- c) policejní prezident z řad příslušníků Policie České republiky.

(3) Ten, kdo jmenuje národního korespondenta podle odstavce 2, jej na návrh národního člena také odvolává.

§ 26

Společný kontrolní orgán Eurojustu

Soudce do seznamu soudců, kteří mohou zasedat ve společném kontrolním orgánu Eurojustu jako členové nebo jako soudci ad hoc, jmenuje s jeho souhlasem na návrh předsedy Nejvyššího soudu ministr spravedlnosti z řad soudců Nejvyššího soudu a na návrh předsedy Nejvyššího soudu jej odvolává. Délka jeho funkčního období je 3 roky, do funkce jej lze jmenovat i opakovaně.

§ 27

Národní koordinační systém Eurojustu

(1) Národní koordinační systém Eurojustu je na území České republiky tvořen

- a) národními korespondenty,
- b) až 3 osobami, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě³⁾ a které byly se svým souhlasem určeny členy Národního koordinačního systému Eurojustu národním korespondentem pro Evropskou justiční síť,
- c) osobami, které jsou členy nebo kontaktními body sítí vytvořených pro účely justiční spolupráce v trestních věcech mezi členskými státy.

(2) Národní koordinační systém Eurojustu usnadňuje plnění úkolů Eurojustu v České republice zejména tím, že

- a) zajišťuje řádné a včasné poskytování informací Eurojustu,

³⁾ Rozhodnutí Rady 2008/976/SVV ze dne 16. prosince 2008 o Evropské soudní síti.

- b) napomáhá při určování případů spadajících do působnosti Eurojustu, nebo případů, ve kterých má Evropská justiční síť poskytnout orgánům činným v trestním řízení potřebnou součinnost,
- c) poskytuje národnímu členovi součinnost při zjišťování orgánů příslušných k vyřízení žádosti o mezinárodní justiční spolupráci,
- d) spolupracuje s Národní jednotkou Evropského policejního úřadu.

(3) Za řádné fungování národního koordinačního systému Eurojustu v České republice odpovídá národní korespondent pro Eurojust.

(4) Osoby uvedené v odstavci 1 písm. a) a b) mají a osoby uvedené v odstavci 1 písm. c) mohou mít přístup do elektronického registru spisů Eurojustu⁴⁾.

§ 28

(1) Spolupráce mezi Eurojustem a Českou republikou se uskutečňuje prostřednictvím národního člena. V naléhavých případech lze národního člena kontaktovat i prostřednictvím stále služby Eurojustu⁵⁾.

(2) Orgány činné v trestním řízení a národní člen se vzájemně stýkají přímo.

(3) Je-li to třeba pro účely koordinace trestních řízení, zajištění vzájemné informovanosti a spolupráce s jinými státy nebo s Evropskou unií, státní zástupce nebo soud může požádat prostřednictvím národního člena Eurojust o poskytnutí potřebné spolupráce.

(4) Požádá-li národní člen pro účely plnění svých úkolů orgány činné v trestním řízení o součinnost, poskytnou mu ji bez zbytečného odkladu; stejně tak poskytne národní člen potřebnou součinnost těmto orgánům pro účely trestního řízení.

(5) Národní člen může informace poskytnuté orgány činnými v trestním řízení předat ostatním národním členům nebo cizozemským orgánům, je-li to potřebné k plnění jejich úkolů.

§ 29

Pravomoci národního člena

(1) Národní člen je pro účely plnění úkolů v Eurojustu oprávněn

- a) nahlížet do spisu vedeného pro účely trestního řízení,
- b) žádat o vydání opisu z evidence Rejstříku trestů,
- c) získávat údaje z centrální evidence stíhaných osob vedené podle zákona o státním zastupitelství,
- d) získávat informace zpracovávané v policejních evidencích podle zákona o Policii České republiky,
- e) získávat údaje z evidence osob ve výkonu zabezpečovací detence, vazby a výkonu trestu odnětí svobody vedené podle zákona o Vězeňské službě a justiční stráží České republiky,
- f) získávat informace z rejstříků věcí vedených soudy a státními zastupitelstvími pro účely trestního řízení,
- g) v rámci mezinárodní justiční spolupráce zasílat do členských států a do třetích států, které uzavřely s Eurojustem dohodu o spolupráci, a přijímat z těchto států žádosti a rozhodnutí, případně i jiné související listiny,
- h) koordinovat vyřizování žádostí o mezinárodní justiční spolupráci,
- i) žádat soud a v přípravném řízení státního zástupce o informace o stavu vyřizování žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, žádat je o odstranění průtahů a stanovit státnímu zástupci lhůtu pro vyřízení takové žádosti,
- j) účastnit se společného vyšetřovacího týmu.

(2) V naléhavých případech může národní člen pro účely mezinárodní justiční spolupráce na základě a v mezích písemného pověření státního zástupce vykonávajícího dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení nebo předsedy senátu v řízení před soudem zpracovat nebo doplnit žádost o právní pomoc. Pověření musí v míře nezbytné pro zpracování nebo doplnění žádosti o právní pomoc obsahovat náležitosti uvedené v § 41 odst. 1.

(3) Ministerstvo vnitra poskytuje národnímu členovi pro účely plnění úkolů v Eurojustu

- a) ze základního registru obyvatel referenční údaje o subjektech údajů,
- b) z agendového informačního systému evidence obyvatel údaje o obyvatelích,

⁴⁾ Čl. 16b rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

⁵⁾ Čl. 5a rozhodnutí Rady 2009/426/SVV ze dne 16. prosince 2008 o posílení Eurojustu a o změně rozhodnutí 2002/187/SVV o zřízení Evropské jednotky pro soudní spolupráci (Eurojust) za účelem posílení boje proti závažné trestné činnosti.

- c) z registru rodných čísel údaje o fyzických osobách, kterým bylo přiděleno rodné číslo, avšak nejsou uvedeny v písmenu b).

(4) Údaje uvedené v odstavci 3 se národnímu členovi poskytují ve stejném rozsahu jako státnímu zastupitelství podle zákona o státním zastupitelství. Pokud je to technicky možné, poskytují se tyto údaje v elektronické podobě způsobem umožňujícím dálkový přístup.

§ 30

Výměna informací s národním členem

(1) Orgány činné v trestním řízení poskytnou národnímu členovi bez zbytečného odkladu informace nezbytné k plnění úkolů Eurojustu; poskytnutí takových informací se považuje za žádost o součinnost Eurojustu pouze, je-li to orgánem činným v trestním řízení výslovně uvedeno. Tyto informace je možné předat ostatním národním členům nebo cizozemským orgánům, je-li to potřebné k plnění jejich úkolů.

(2) Soud a v přípravném řízení státní zástupce informují národního člena zejména o případech, jež se přímo dotýkají nejméně 3 členských států a nejméně 2 členským státům byly zaslány žádosti o mezinárodní justiční spolupráci, a

- a) jedná se o skutek, za který lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 5 let nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody a který spočívá v některém z těchto jednání:

1. obchod s lidmi,
2. pohlavní zneužívání dětí a dětská pornografie,
3. nedovolený obchod s omamnými a psychotropními látkami,
4. nedovolený obchod se zbraněmi, střelivem a výbušninami,
5. korupce,
6. podvod, který postihuje zájmy Evropských společenství ve smyslu Úmluvy ze dne 26. července 1995 o ochraně finančních zájmů Evropských společenství,
7. padělání eura,
8. legalizace výnosů z trestné činnosti,
9. útok proti informačnímu systému,

- b) skutková zjištění nasvědčují tomu, že skutek byl spáchán organizovanou zločineckou skupinou, nebo

- c) mohou mít závažný přeshraniční rozměr nebo do-

pad na úrovni Evropské unie nebo se mohou dotýkat i jiných členských států.

(3) Soud a v přípravném řízení státní zástupce dále informují národního člena zejména o

- a) vytvoření společného vyšetřovacího týmu a výsledcích jeho činnosti,
- b) případě, kdy jsou proti téže osobě vedena o témže skutku souběžně trestní řízení v České republice a v jednom nebo více jiných členských státech, anebo se lze oprávněně domnívat, že takový případ nastane,
- c) sledovaných zásilkách dotýkajících se nejméně 3 států, z nichž nejméně 2 jsou členskými státy, a
- d) opakovaných odmítnutích nebo obtížích při vyřizování žádostí o mezinárodní justiční spolupráci.

(4) Informace se národnímu členovi neposkytnou, pokud by tím došlo k ohrožení podstatných národních bezpečnostních zájmů nebo bezpečnosti osob.

(5) Národní člen bez zbytečného odkladu informuje příslušný orgán činný v trestním řízení o výsledku zpracování jím poskytnutých informací a vyrozumí jej o souvisejících případech, které jsou Eurojustem evidovány.

§ 31

Spolupráce s Eurojustem

(1) Byl-li příslušný orgán činný v trestním řízení požádán Eurojustem o zahájení trestního řízení v určité věci, převzetí trestního řízení nebo trestního oznámení z jiného členského státu nebo o jejich předání do jiného členského státu, koordinování svého postupu s příslušnými orgány jiného členského státu, vytvoření společného vyšetřovacího týmu nebo o poskytnutí informací nezbytných k plnění jeho úkolů, přičemž jde o případ, kdy Eurojust vykonává svou pravomoc prostřednictvím kolegia Eurojustu, vyřídí takovou žádost bez zbytečného odkladu. Není-li žádost Eurojustu odůvodněna, vyzve jej orgán činný v trestním řízení k neprodlenému doplnění důvodů. Odmítne-li žádosti vyhovět, uvede důvody takového postupu s výjimkou případů, kdy by jejich uvedení ohrozilo podstatné národní bezpečnostní zájmy nebo bezpečnost osob.

(2) Jde-li o případ, kdy Eurojust vykonává svou pravomoc prostřednictvím národního člena a požádá orgán činný v trestním řízení o úkony uvedené v odstavci 1 nebo o provedení úkonu v trestním řízení, postupuje se obdobně podle odstavce 1.

(3) Nelze-li případy uvedené v § 30 odst. 3 písm. b) nebo d) vyřešit dohodou dotčených členských států ani prostřednictvím jejich národních členů, národní člen na základě vyrozumění státního zástupce nebo soudu nebo i bez takového vyrozumění požádá kolegium Eurojustu o stanovisko, které zašle příslušnému státnímu zástupci nebo soudu. Nesouhlasí-li státní zástupce nebo soud se stanoviskem kolegia Eurojustu, bez zbytečného odkladu o tom informuje národního člena s uvedením důvodů takového nesouhlasu; důvody není třeba uvádět v případech, kdy by jejich uvedení ohrozilo podstatné národní bezpečnostní zájmy nebo bezpečnost osob.

§ 32

Ochrana osobních údajů

(1) Orgán činný v trestním řízení nebo národní korespondent, který předal Eurojustu osobní údaje, požádá Eurojust o jejich opravu nebo výmaz, zjistí-li, že předané osobní údaje jsou nepřesné.

(2) Osoba, jejíž osobní údaje jsou zpracovávány Eurojustem, může prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství bezplatně požádat Eurojust o informaci o zpracování svých osobních údajů. Zjistí-li tato osoba nebo se domnívá, že zpracováváné osobní údaje jsou nepřesné s ohledem na účel zpracování nebo jsou zpracovávány v rozporu s právním předpisem Evropské unie²⁾, může prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství požadovat, aby Eurojust odstranil takto vzniklý stav, zejména aby osobní údaje blokoval, provedl jejich opravu, doplnění nebo likvidaci.

(3) Nejvyšší státní zastupitelství žádosti uvedené v odstavci 2 neprodleně postoupí Eurojustu.

(4) Nesouhlasí-li osoba uvedená v odstavci 2 se způsobem vyřízení své žádosti, může do 30 dnů od doručení rozhodnutí o takové žádosti předložit věc k přezkoumání společnému kontrolnímu orgánu Eurojustu²⁾.

(5) Nárok na náhradu škody způsobené Eurojustem uplatňuje osoba, jejíž údaje jsou zpracovávány Eurojustem, ve státě, ve kterém má Eurojust sídlo.

§ 33

Regresní nárok

(1) Ministerstvo uhradí na žádost Eurojustu jím požadovanou částku, kterou Eurojust vyplatil jako náhradu škody, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá

škoda způsobena výkonem pravomocí národního člena uvedených v § 29.

(2) V případě, že žádost Eurojustu neobsahuje potřebné údaje, vyzve jej ministerstvo k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li Eurojust této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

HLAVA III

EVROPSKÁ JUSTIČNÍ SÍŤ

§ 34

(1) Úkoly plynoucí ze zapojení České republiky do Evropské justiční sítě³⁾ plní kontaktní body a technický korespondent pro Evropskou justiční síť. Orgány činné v trestním řízení a ministerstvo jsou jim povinny v rámci svých pravomocí za tímto účelem poskytnout součinnost.

(2) Osoby, které jsou kontaktními body Evropské justiční sítě, jmenuje s jejich souhlasem a odvolává ministr spravedlnosti z řad soudců, státních zástupců nebo zaměstnanců ministerstva, přičemž přihlédne k jejich odborným a jazykovým znalostem a zkušenostem. U státních zástupců tak činí na návrh nejvyššího státního zástupce.

(3) Z osob, které jsou kontaktními body, ministr spravedlnosti jmenuje s jeho souhlasem a odvolává národního korespondenta pro Evropskou justiční síť.

HLAVA IV

STYČNÍ SOUDCI A STYČNÍ STÁTNÍ ZÁSTUPCI

§ 35

(1) Ministr spravedlnosti jmenuje s jejich souhlasem a odvolává styčné soudce nebo styčné státní zástupce pro usnadnění mezinárodní justiční spolupráce mezi Českou republikou a cizím státem, přičemž přihlédne k jejich odborným a jazykovým znalostem a zkušenostem. U státních zástupců tak činí na návrh nejvyššího státního zástupce.

(2) Orgány činné v trestním řízení a ministerstvo jsou povinny v rámci svých pravomocí poskytnout styčnému soudci nebo styčnému státnímu zástupci součinnost pro účely výkonu této funkce.

HLAVA V

SCHENGENSKÝ INFORMAČNÍ SYSTÉM

§ 36

(1) Orgány činné v trestním řízení mohou pro účely trestního řízení prostřednictvím Policie České republiky získávat údaje z Schengenského informačního systému.

(2) Národní člen, jeho zástupce a jeho asistent mají prostřednictvím Eurojustu přístup k záznamům pořízeným v Schengenském informačním systému o

- a) osobách hledaných za účelem zatčení a vydání nebo předání,
- b) pohřešovaných osobách,
- c) osobách, po jejichž pobytu se pátrá pro účely doručení písemnosti v trestním řízení nebo v souvislosti s žádostí o právní pomoc,
- d) věcech hledaných za účelem jejich zajištění, propadnutí nebo zabránění.

(3) Pokud jsou údaje zjišťované národním členem, jeho zástupcem nebo jeho asistentem zaznamenány v Schengenském informačním systému, vyrozumí národní člen bez zbytečného odkladu o této skutečnosti stát, který záznam pořídil.

(4) Národní člen, jeho zástupce a jeho asistent jsou v rámci své činnosti oprávněni zjišťovat údaje uvedené v odstavci 2 a nakládat s nimi v rozsahu potřebném k plnění svých úkolů; tyto údaje nesmějí použít k jinému účelu, než ke kterému byly zjišťovány. Do jiného státu, než členského státu, který se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, nebo přidruženého státu, lze tyto údaje předat pouze se souhlasem státu, který záznam v Schengenském informačním systému pořídil.

§ 37

Záznam za účelem zatčení a vydání nebo předání

(1) Záznam pořízený v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby, který obsahuje náležitosti uvedené ve formuláři evropského zatýkacího rozkazu⁶⁾, má pro účely předávacího řízení stejné účinky jako evropský zatýkací rozkaz; pořízení takového záznamu zároveň nahrazuje zaslání originálu evropského zatýkacího rozkazu státu, v němž se nachází osoba, o jejíž předání jde.

(2) Záznam pořízený v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby nahrazuje pro účely vydávacího řízení ve vztahu k členským státům, které se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, a přidruženým státům zaslání žádosti o uvalení předběžné vazby.

(3) Byl-li pořízen záznam v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby, má se za to, že jsou známy dostatečné informace uvedené v § 92 odst. 3.

(4) Nejvyšší státní zastupitelství může za účelem přiřazení označení zakazujícího zadržení osoby k záznamu pořízenému v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby vymezit pokynem pro Policejní prezidium České republiky případy stejného druhu, u nichž je vydání nebo předání osoby na základě evropského zatýkacího rozkazu vyloučeno z důvodu zákonné překážky.

(5) Ustanovení odstavců 1 a 4 platí přiměřeně i pro předávací řízení podle části páté hlavy II dílu 4.

§ 38

Záznam za účelem pátrání po osobě

Je-li pro účely doručení písemnosti v trestním řízení osobě v cizím státu nebo v souvislosti s žádostí o právní pomoc třeba pátrat po místě pobytu osoby v členském státu, který se na základě schengenských předpisů účastní schengenské spolupráce, nebo přidruženém státu, požádá soud a v přípravném řízení státní zástupce Policii České republiky o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému za tímto účelem.

ČÁST TŘETÍ

JEDNOTLIVÉ FORMY
MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE

HLAVA I

PRÁVNÍ POMOC

Díl 1

Vyžadování právní pomoci v cizím státu

§ 39

Vyžádat právní pomoc v cizím státu lze po zahájení úkonů trestního řízení a pro účely tohoto řízení.

⁶⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkacím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009.

§ 40

(1) Vyžádání právní pomoci v cizím státu je možné pouze na základě žádosti státního zástupce a po podání obžaloby na základě žádosti soudu. To nevylučuje, aby státní zástupce z vlastního podnětu vyžádal právní pomoc i po podání obžaloby, jde-li o opatření důkazu, který potřebuje k zastupování obžaloby v řízení před soudem. Žádost o právní pomoc předloží státní zástupce Nejvyššímu státnímu zastupitelství, soud ministerstvu.

(2) Ústřední orgán žádost o právní pomoc přezkoumá zejména s ohledem na podmínky a náležitosti vyplývající z tohoto zákona nebo mezinárodní smlouvy a na požadavky vyplývající z dosavadního vzájemného styku a zašle ji do cizího státu, pokud ji nevrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné do cizího státu zaslat. V souvislosti s přezkoumáním žádosti o právní pomoc může ústřední orgán požádat justiční orgán o nezbytné opravy a doplnění. Stanovisko ústředního orgánu je pro justiční orgán závazné.

(3) Justiční orgán může žádost o právní pomoc a veškeré další písemnosti cizozemskému orgánu zaslat přímo pouze tehdy, umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při uskutečňování právní pomoci.

§ 41

Žádost o právní pomoc

(1) Žádost o právní pomoc obsahuje zejména

- a) označení justičního orgánu, který o právní pomoc žádá, a datum sepsání žádosti,
- b) údaje o osobě, proti níž je vedeno trestní řízení,
- c) popis skutku, jeho právní kvalifikaci s doslovným zněním ustanovení trestního zákona a popřípadě jiných právních předpisů,
- d) přesný popis úkonu právní pomoci, o který je žádáno, včetně požadavků na způsob jeho provedení, a zdůvodnění potřeby jeho provedení.

(2) K žádosti se připojí písemnosti a věci, které jsou potřebné k provedení požadovaného úkonu právní pomoci.

(3) Na žádost cizozemského orgánu poskytne justiční orgán dodatkové informace a doplnění potřebná pro vyřízení žádosti.

§ 42

Použitelnost důkazů

(1) Justiční orgán může požádat, aby cizozemský orgán při provádění úkonu právní pomoci použil ustanovení právního řádu České republiky v rozsahu, v jakém to právní řád cizího státu umožňuje.

(2) Důkazy získané na žádost justičního orgánu cizozemským orgánem mohou být použity v trestním řízení v České republice, pokud byly získány v souladu s právním řádem dotčeného cizího státu, nebo v souladu s právním řádem České republiky.

(3) Za podmínek uvedených v odstavci 2 mohou být v trestním řízení v České republice použity i důkazy poskytnuté cizozemským orgánem bez žádosti o právní pomoc.

§ 43

Doručení písemnosti

(1) Justiční orgán doručuje písemnost v trestním řízení adresátovi v cizím státu na základě žádosti o právní pomoc.

(2) Doručení písemnosti v trestním řízení na žádost justičního orgánu cizozemským orgánem je účinné, pokud bylo provedeno v souladu s právním řádem dotčeného cizího státu nebo v souladu s právním řádem České republiky.

(3) Umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo tento zákon, může justiční orgán doručit písemnost v trestním řízení adresátovi v cizím státu přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

(4) Nebrání-li tomu předpisy cizího státu, na jehož území je zapotřebí doručit písemnost, může justiční orgán doručit písemnost adresátovi na území tohoto státu přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Na žádost justičního orgánu ověří ústřední orgán, zda doručení nebrání předpisy cizího státu, na jehož území má být doručeno, a způsob, jakým se takové doručení v cizím státu provádí.

(5) Doručovaná písemnost nesmí obsahovat pohrůzku donucením.

§ 44

Předvolávání osob z cizího státu

(1) Pokud je v trestním řízení vedeném v České republice potřebná přítomnost osoby, která se zdržuje v cizím státu, doručí jí justiční orgán předvolání postu-

pem podle tohoto dílu. Přítomnost této osoby v České republice nelze vynucovat hrozbou použití donucovacích prostředků nebo sankce.

(2) Osoba, která se dostaví z cizího státu na území České republiky na základě předvolání, nesmí být trestně stíhána nebo omezena na osobní svobodě pro trestný čin, který spáchala před vstupem na území České republiky. Trestní stíhání nebo omezení osobní svobody předvolané osoby je však v takovém případě přípustné

- a) pro trestný čin, pro který byla předvolána jako obviněná,
- b) pokud se po opuštění území České republiky dobrovolně vrátí zpět, nebo je na území České republiky dopravena z cizího státu zákonným způsobem,
- c) pokud se zdržuje na území České republiky po uplynutí 15 dnů ode dne, kdy její přítomnost již není potřebná, přestože je mohla opustit, nebo
- d) pokud se k úkonu, k jehož provedení byla předvolána, nedostavila, ledaže jí v tom zabránily důvody nezávislé na její vůli.

(3) Předvolání osoby z cizího státu musí obsahovat též poučení o skutečnostech uvedených v odstavci 2.

(4) Má-li být předvolán cizinec, informuje justiční orgán nejméně 30 dnů před dnem, na který má být předvolán, ředitelství služby cizinecké policie o době, po kterou je potřebná jeho přítomnost v České republice pro účely trestního řízení, a požádá je o prověření, zda není nežádoucí osobou podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a v případě, že je zařazen v evidenci nežádoucích osob, o jeho dočasné vyřazení na tuto dobu. V případě, že cizinec byl do evidence nežádoucích osob zařazen na základě pravomocně uloženého trestu vyhoštění, informuje justiční orgán předsedu senátu soudu příslušného k jeho výkonu o době, po kterou je potřebná přítomnost tohoto cizince v České republice, a požádá jej o přerušení výkonu trestu vyhoštění na tuto dobu.

(5) Předvolání cizince, který podléhá vízové povinnosti, z cizího státu musí obsahovat též poučení o postupu při podání žádosti o udělení víza a o náležitostech takové žádosti. Nejméně 30 dnů před dnem, na který má být cizinec předvolán, informuje justiční orgán ředitelství služby cizinecké policie a zastupitelský úřad příslušný k udělení víza předvolanému cizinci o jeho předvolání a o době, po kterou bude jeho pří-

tomnost v České republice potřebná, a požádá je o potřebnou součinnost.

§ 45

Příslušný orgán činný v trestním řízení může vydat rozhodnutí o úkonech uvedených v § 47 trestního řádu a hlavě čtvrté oddílech čtvrtém až sedmém trestního řádu i v případě, že úkon má být proveden mimo území České republiky a jeho provedení nelze dosáhnout bez tohoto rozhodnutí.

§ 46

Žádá-li justiční orgán cizozemský orgán o provedení úkonu právní pomoci a cizozemský orgán považuje náklady spojené s provedením požadovaného úkonu za nepřiměřené jeho účelu nebo z jiných důvodů, na základě žádosti justičního orgánu dohodne ministerstvo s cizozemským orgánem, jak budou tyto náklady uhrazeny, nebo jiné vhodné opatření.

Díl 2

Poskytování právní pomoci cizozemským orgánům

§ 47

(1) Právní pomoc lze cizozemskému orgánu poskytnout pouze, je-li v cizím státu vedeno trestní řízení a pro účely tohoto řízení.

(2) Právní pomoc spočívající v

- a) provedení úkonů podle hlavy čtvrté oddílů čtvrtého a pátého trestního řádu,
- b) zajištění výkonu trestu propadnutí majetku podle hlavy dvacáté první oddílu pátého trestního řádu,
- c) zajištění nároku poškozeného podle hlavy druhé oddílu sedmého trestního řádu,
- d) zadržení a otevření zásilky a její záměně podle hlavy čtvrté oddílu šestého trestního řádu,
- e) sledování zásilky podle § 65,
- f) odposlechu a záznamu telekomunikačního provozu podle hlavy čtvrté oddílu sedmého trestního řádu nebo v přeshraničním odposlechu podle § 64,
- g) vyšetření duševního stavu podle § 116 odst. 2 trestního řádu,
- h) použití operativně pátracích prostředků podle § 158b až 158f trestního řádu, nebo
- i) skrytém vyšetřování podle § 59 až 61,

lze cizozemskému orgánu poskytnout pouze v souvis-

losti s činem, který by byl trestný i podle práva České republiky.

§ 48

Příslušnost k přijetí žádosti o právní pomoc a k jejímu vyřízení

(1) Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k přijetí žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc příslušné Nejvyšší státní zastupitelství; jinak je příslušné ministerstvo.

(2) Ústřední orgán žádost cizozemského orgánu o právní pomoc přezkoumá zejména s ohledem na podmínky a náležitosti vyplývající z tohoto zákona nebo mezinárodní smlouvy a požadavky vyplývající z dosavadního vzájemného styku a postoupí ji justičnímu orgánu příslušnému k jejímu vyřízení, nebo žádost vrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné postoupit k vyřízení, anebo vyžádá nezbytná doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizozemský orgán požadovaná doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, ústřední orgán žádost vrátí.

(3) Umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při uskutečňování právní pomoci, je k přijetí žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc příslušný justiční orgán, který je příslušný k jejímu vyřízení podle odstavců 5 a 6. Tento justiční orgán žádost cizozemského orgánu o právní pomoc přezkoumá z hledisek uvedených v odstavci 2 a přistoupí k jejímu vyřízení, nebo žádost vrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné vyřídit, anebo si vyžádá nezbytná doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizozemský orgán požadovaná doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, justiční orgán žádost vrátí.

(4) Byla-li žádost cizozemského orgánu o právní pomoc doručena orgánu, který není příslušný k jejímu přijetí, neprodleně ji postoupí orgánu příslušnému k jejímu přijetí, a cizozemský orgán o tom vyrozumí.

(5) Je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, je k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc příslušné krajské státní zastupitelství a jinak krajský soud, v jejichž obvodu má být proveden požadovaný úkon právní pomoci, nestanoví-li tento zákon jinak. Spočívá-li požadovaný úkon právní pomoci výlučně v doručení písemnosti, k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc je příslušné okresní státní zastupitelství, je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, a jinak okresní soud, v jejichž obvodu má být doručení provedeno.

(6) Je-li podle odstavce 5 dána místní příslušnost několika státních zastupitelství, nebo několika soudů, vyřídí žádost cizozemského orgánu o právní pomoc státní zastupitelství, jemuž byla žádost postoupena Nejvyšším státním zastupitelstvím, nebo soud, jemuž byla žádost postoupena ministerstvem, nebo v případě přímého styku státní zastupitelství, nebo soud, jemuž byla žádost jako prvnímu doručena, nebo postoupena orgánem, který nebyl příslušný k jejímu přijetí. Ústřední orgán postoupí žádost cizozemského orgánu o právní pomoc zejména tomu ze státních zastupitelství nebo soudů příslušných podle odstavce 5, v jehož obvodu má být provedeno nejvíce požadovaných úkonů právní pomoci nebo nejnáročnější úkon právní pomoci.

(7) Nesnese-li věc odkladu nebo je-li dán jiný důležitý důvod, může státní zastupitelství nebo soud příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc provést úkon právní pomoci i mimo svůj obvod; postupuje přitom přiměřeně podle § 53 a 54 trestního řádu.

(8) Jde-li o jednoduchý úkon právní pomoci, může-li to usnadnit provedení úkonu právní pomoci nebo je-li dán jiný důležitý důvod, může výjimečně ve svém obvodu krajské státní zastupitelství nebo krajský soud příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc vykonat úkon právní pomoci dožadáním okresního státního zastupitelství nebo okresního soudu, v jehož obvodu má být úkon právní pomoci proveden.

§ 49

Použití ustanovení právního řádu cizího státu

Orgány činné v trestním řízení postupují při vyřizování žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc podle právního řádu České republiky; ustanovení právního řádu cizího státu mohou použít pouze, pokud o to cizozemský orgán požádá.

§ 50

Zvláštní formy výpovědi svědků a znalců

(1) Pokud o to cizozemský orgán požádá, lze svědky a znalce vyslechnout pod přísahou. Přísaha pro svědky zní: „Přisahám na svou čest, že vypovím úplnou a čistou pravdu a nic nezamlčím.“ Přísaha pro znalce zní: „Přisahám na svou čest, že posudek podám podle svého nejlepšího vědomí a svědomí.“

(2) Pokud o to cizozemský orgán požádá, lze výpověď svědka nebo znalce opatřit s jejich souhlasem ve

formě písemného místopřísežného prohlášení. Nežádá-li cizozemský orgán o jiný postup, připojí justiční orgán k takovému prohlášení doložku osvědčující, že se jedná o výpověď svědka nebo znalce. Před podáním takového prohlášení musí být osoba poučena o možnosti výpověď v této formě odmítnout. V takovém případě justiční orgán provede výslech svědka nebo znalce, pokud je to pro cizozemský orgán postačující.

§ 51

Účast cizozemských orgánů a dalších osob při úkonech právní pomoci

(1) Cizozemské orgány nemohou na území České republiky provádět úkony trestního řízení.

(2) Přítomnost zástupců cizozemských orgánů a dalších osob, které se účastní trestního řízení v cizím státu, je při úkonu právní pomoci prováděném na území České republiky přípustná pouze se souhlasem orgánu příslušného k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(3) Jsou-li zástupci cizozemských orgánů nebo další osoby uvedené v odstavci 2 přítomny výsledku prováděnému na základě žádosti o právní pomoc v České republice, orgán činný v trestním řízení, který výslech provádí, jim umožní klást jeho prostřednictvím doplňující otázky. Otázky, které jsou v rozporu s trestním řádem, nejsou přípustné.

§ 52

Doručení písemnosti

(1) Adresátovi v České republice je možné doručit písemnost, která je vyhotovena v jazyce, o němž lze vzhledem k okolnostem případu předpokládat, že mu adresát rozumí, anebo písemnost, k níž je připojen překlad do tohoto jazyka.

(2) Není-li písemnost vyhotovena v jazyce podle odstavce 1 nebo není-li k ní připojen překlad do tohoto jazyka, vyžádá se překlad písemnosti od cizozemského orgánu a cizozemský orgán se současně upozorní, že jinak bude písemnost bez překladu adresátovi doručena pouze za podmínek uvedených ve větě třetí. Stanoví-li mezinárodní smlouva, že cizozemský orgán není povinen překlad písemnosti zajistit, zajistí jej justiční orgán, který je příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc. Překlad písemnosti není zapotřebí, pokud adresát po poučení o možnosti odmítnout převzetí písemnosti v jazyce, kterému nerozumí, k níž

není připojen překlad do jemu srozumitelného jazyka, prohlásí, že je ochoten písemnost převzít.

(3) Písemnost se adresátovi doručí podle ustanovení trestního řádu o doručování. Na základě výslovné žádosti cizozemského orgánu lze písemnost doručit do vlastních rukou nebo prostřednictvím justičního orgánu, který o doručení sepíše protokol. V protokolu se kromě náležitostí podle § 55 odst. 1 trestního řádu uvede přesné označení doručované písemnosti.

(4) Cizozemský orgán může adresátovi v České republice doručit písemnost přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb pouze, umožňuje-li to mezinárodní smlouva nebo s předchozím souhlasem ministra spravedlnosti podle § 4 odst. 4.

(5) Obsahuje-li doručovaná písemnost pohružku donucením, je taková pohružka na území České republiky neúčinná.

§ 53

Odklad provedení úkonu právní pomoci

(1) Justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc může odložit provedení požadovaného úkonu právní pomoci, pokud by jeho provedení mohlo ohrozit trestní řízení vedené v České republice nebo pokud jeho provedení není s ohledem na konkrétní okolnosti případu ze závažného důvodu dočasně možné.

(2) O odkladu provedení úkonu právní pomoci je třeba neprodleně informovat cizí stát. Současně je třeba sdělit důvod odkladu, a pokud je to možné, předpokládaný termín, kdy bude moci být úkon právní pomoci proveden.

§ 54

Odmítnutí poskytnutí právní pomoci

(1) Pokud tento zákon nestanoví jinak, justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc odmítne provedení požadovaného úkonu právní pomoci, pokud

- žádost cizozemského orgánu o právní pomoc neposkytuje dostatečný podklad pro provedení požadovaného úkonu právní pomoci a cizí stát ji přes výzvu v přiměřené době nedoplní,
- požadovaný úkon právní pomoci nelze podle právního řádu České republiky provést, nebo
- provedení požadovaného úkonu právní pomoci brání jiný závažný důvod.

(2) Před odmítnutím provedení požadovaného úkonu právní pomoci si justiční orgán vyžádá stanovisko ústředního orgánu; to neplatí, umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při uskutečňování právní pomoci.

(3) Odmítnutí provedení úkonu právní pomoci je třeba neprodleně oznámit cizímu státu s uvedením důvodů odmítnutí.

§ 55

Žádá-li cizozemský orgán o provedení úkonu právní pomoci na území České republiky a náklady spojené s provedením požadovaného úkonu by byly zjevně nepřiměřené jeho účelu, dohodne ministerstvo s cizozemským orgánem, jak budou tyto náklady uhrazeny, nebo jiné vhodné opatření.

§ 56

Poskytnutí informace a důkazu bez žádosti

(1) Justiční orgán může poskytnout cizozemskému orgánu bez žádosti o právní pomoc informaci nebo důkaz z trestního řízení, má-li za to, že je lze využít v trestním řízení vedeném v cizím státu. Poskytnutím informace nebo důkazu nesmí dojít k ohrožení účelu trestního řízení v České republice.

(2) Justiční orgán může stanovit podmínky pro využití poskytnuté informace nebo důkazu v cizím státu. V takovém případě předem ověří u cizozemského orgánu, zda s takovými podmínkami souhlasí.

(3) Obdobně podle odstavců 1 a 2 justiční orgán postupuje ohledně oznámení o skutku, který nespadá do působnosti trestního zákona, ale mohl by být činem trestným podle práva cizího státu.

Díl 3

Zvláštní ustanovení o některých úkonech právní pomoci

§ 57

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu na žádost České republiky

(1) Justiční orgán může požádat cizozemský orgán o zajištění výslechu podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce prostřednictvím technického zařízení pro přenos obrazu a zvuku (dále jen „videokonferenční zařízení“), jestliže není vhodné nebo možné, aby tato osoba byla vyslechnuta v České republice.

(2) Za podmínek uvedených v odstavci 1 může justiční orgán požádat cizozemský orgán o zajištění výslechu svědka nebo znalce prostřednictvím telefonu.

(3) Žádost podle odstavce 1 nebo 2 musí obsahovat kromě náležitostí uvedených v § 41 odst. 1, včetně základních otázek, které mají být vyslýchány osobě položeny, i jméno osoby, která bude provádět výslech na území České republiky, důvod, pro který není vhodné nebo možné, aby osoba byla vyslechnuta v České republice, a doslovné znění ustanovení právních předpisů České republiky, podle kterých bude při výslechu postupováno.

(4) Justiční orgán provádí výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu podle trestního řádu; současně přihlédne k opatřením cizozemského orgánu směřujícím k tomu, aby při výslechu nebyly porušovány základní zásady právního řádu dotčeného cizího státu. Nemůže-li jim vyhovět a nedohodne-li se o způsobu provádění výslechu, výslech ukončí.

§ 58

Výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení a telefonu na žádost cizího státu

(1) Justiční orgán může umožnit cizozemskému orgánu na jeho žádost provedení výslechu podezřelého, obviněného, svědka nebo znalce prostřednictvím videokonferenčního zařízení, jestliže není vhodné nebo možné, aby tato osoba byla vyslechnuta v cizím státu.

(2) Za podmínek uvedených v odstavci 1 může justiční orgán umožnit cizozemskému orgánu na jeho žádost provedení výslechu svědka nebo znalce prostřednictvím telefonu.

(3) Neobsahuje-li žádost cizozemského orgánu základní otázky, které mají být vyslýchány osobě položeny, nebo doslovné znění ustanovení právních předpisů cizího státu, podle kterých bude při výslechu postupováno, vyžádá si justiční orgán jejich doplnění.

(4) Na předvolání vyslýcháných osob, přihrání tlumočnicka a na postup při sepisování protokolu o výslechu se použijí obdobně ustanovení trestního řádu. O výslechu se vždy sepiše protokol, v němž je třeba kromě základních náležitostí podle § 55 trestního řádu uvést i technické podmínky, za kterých byl výslech prováděn.

(5) Před započítáním výslechu justiční orgán ověří totožnost vyslýchané osoby a poučí ji podle ustanovení trestního řádu a tohoto zákona. Následně umožní ci-

zozemskému orgánu, aby provedl výslech prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu.

(6) Justiční orgán je při výslechu přítomen a dbá na to, aby v jeho průběhu nebyly porušeny základní zásady trestního řízení a zájmy České republiky uvedené v § 5. V případě jejich porušení výslech přeruší a přijme opatření, aby výslech dále probíhal v souladu s těmito zásadami, případně výslech ukončí.

(7) Vyslýchaná osoba může využít svého práva odepřít výpověď jak podle trestního řádu, tak i podle práva dotčeného cizího státu. Pokud vyslýchaná osoba odepře vypovídat, ačkoli je k tomu povinna, lze proti ní obdobně použít opatření podle trestního řádu.

(8) Vyslýchané osobě lze poskytnout ochranu za podmínek a způsobem stanoveným v § 55 odst. 2 trestního řádu a v zákonu o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením.

§ 59

Skryté vyšetřování na území České republiky

(1) Na území České republiky může být použit jako agent nebo provést předstíraný převod příslušník zahraničního bezpečnostního sboru.

(2) Pro účely trestního řízení vedeného v České republice povoluje použití příslušníka zahraničního bezpečnostního sboru jako agenta na návrh státního zástupce vrchního státního zastupitelství soudce vrchního soudu, v jehož obvodu je státní zástupce podávající návrh činný, po podání obžaloby předseda senátu soudu prvního stupně. Státní zástupce vrchního státního zastupitelství může návrh podat a po podání obžaloby předseda senátu soudu prvního stupně povolení vydat pouze, pokud cizozemský orgán udělil na základě žádosti o právní pomoc k použití příslušníka bezpečnostního sboru svého státu jako agenta souhlas. Žádost o právní pomoc podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(3) Pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu povoluje použití příslušníka zahraničního bezpečnostního sboru jako agenta na návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze soudce Vrchního soudu v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze může návrh podat pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(4) Pro účely trestního řízení vedeného v České republice povoluje předstíraný převod příslušníkem zahraničního bezpečnostního sboru státní zástupce

vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby předseda senátu soudu prvního stupně. Státní zástupce vrchního státního zastupitelství a po podání obžaloby předseda senátu soudu prvního stupně tak může učinit pouze, pokud cizozemský orgán udělil na základě žádosti o právní pomoc k provedení předstíraného převodu příslušníkem bezpečnostního sboru svého státu souhlas. Žádost o právní pomoc podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(5) Pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu povoluje předstíraný převod příslušníkem zahraničního bezpečnostního sboru státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze tak může učinit pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(6) Příslušník zahraničního bezpečnostního sboru při plnění úkolů podle odstavce 1 vykonává v rozsahu nezbytném pro plnění těchto úkolů oprávnění a povinnosti příslušníka Policie České republiky nebo Generální inspekce bezpečnostních sborů. Při provádění úkonů na území České republiky je vázán právním řádem České republiky a jeho činnost řídí příslušník Policie České republiky stanovený podle zákona o Policii České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů stanovený podle zákona o Generální inspekci bezpečnostních sborů.

§ 60

Skryté vyšetřování na území cizího státu

(1) Příslušník Policie České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů může být použit na území cizího státu jako agent nebo tam provést předstíraný převod.

(2) Pro účely trestního řízení vedeného v České republice je třeba před použitím příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů jako agenta a po vydání povolení podle § 158e odst. 4 a § 158f trestního řádu vyžádat souhlas příslušného cizozemského orgánu. Žádost o právní pomoc podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(3) Pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu povoluje použití příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů jako agenta na návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze soudce

Vrchního soudu v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze může návrh podat pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(4) Pro účely trestního řízení vedeného v České republice povoluje předstíraný převod příslušníkem Policie České republiky nebo příslušníkem Generální inspekce bezpečnostních sborů státní zástupce vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby předseda senátu soudu prvního stupně. Před provedením takového předstíraného převodu a po vydání povolení je třeba vyžádat souhlas příslušného cizozemského orgánu. Žádost o právní pomoc podává státní zástupce vrchního státního zastupitelství, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(5) Pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu povoluje předstíraný převod příslušníkem Policie České republiky nebo příslušníkem Generální inspekce bezpečnostních sborů státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze tak může učinit pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(6) Součástí žádosti o právní pomoc podle odstavců 2 a 4 je i požadavek na sdělení podmínek, za kterých příslušník Policie České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů bude moci být na území cizího státu použit jako agent nebo tam provést předstíraný převod.

(7) O vyslání příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů na území cizího státu za účelem jeho použití jako agenta nebo k provedení předstíraného převodu rozhoduje po splnění podmínek uvedených v odstavcích 2 až 6 v případě příslušníka Policie České republiky policejní prezident a v případě příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů její ředitel.

§ 61

Skryté vyšetřování s použitím příslušníka Policie České republiky na území České republiky pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu

(1) Příslušník Policie České republiky nebo příslušník Generální inspekce bezpečnostních sborů může být použit na území České republiky jako agent nebo zde provést předstíraný převod pro účely trestního řízení vedeného v cizím státu.

(2) Použití příslušníka Policie České republiky nebo příslušníka Generální inspekce bezpečnostních sborů

jako agenta povoluje na návrh státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze soudce Vrchního soudu v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze může návrh podat pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

(3) Předstíraný převod příslušníkem Policie České republiky nebo příslušníkem Generální inspekce bezpečnostních sborů povoluje státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze. Státní zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze tak může učinit pouze na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc.

§ 62

Přeshraniční sledování orgánem České republiky

(1) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může policejní orgán, který provádí sledování osob a věcí, překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území cizího státu, a to na základě povolení vydaného příslušným cizozemským orgánem po předchozí žádosti o právní pomoc.

(2) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva a nesnese-li věc odkladu, může policejní orgán překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území cizího státu i bez předchozího povolení, ihned po překročení státní hranice je však povinen o tom informovat příslušný cizozemský orgán a příslušný justiční orgán, který při splnění zákonných podmínek neprodleně požádá o dodatečné povolení. Policejní orgán je povinen sledování ukončit, jakmile je o to požádán příslušným cizozemským orgánem nebo pokud neobdrží povolení do 5 hodin od překročení státní hranice; sledování je povinen ukončit rovněž, pokud mu příslušný justiční orgán oznámí, že o dodatečné povolení nepožádá.

(3) Informace získané z přeshraničního sledování, které nebylo povoleno, nelze pro účely dokazování v trestním řízení použít.

(4) Žádosti o právní pomoc podle odstavce 1 nebo 2 podává a související úkony provádí státní zástupce, po podání obžaloby soud prvního stupně.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 4 platí přiměřeně, má-li být přeshraniční sledování na území cizího státu prováděno prostřednictvím technického nebo jiného prostředku bez přítomnosti policejního orgánu České republiky. Podmínka, že tak stanoví mezinárodní smlouva, nemusí být v takovém případě splněna.

§ 63

Přeshraniční sledování cizozemským orgánem

(1) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva, může cizozemský orgán, který provádí sledování osob a věcí, překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území České republiky, a to na základě povolení vydaného příslušným justičním orgánem po předchozí žádosti o právní pomoc.

(2) Stanoví-li tak mezinárodní smlouva a nesnese-li věc odkladu, může cizozemský orgán překročit státní hranici a pokračovat ve sledování osob a věcí na území České republiky i bez předchozího povolení, ihned po překročení státní hranice je však povinen o tom informovat Policejní prezidium České republiky. Příslušný justiční orgán může na základě žádosti o právní pomoc takové sledování dodatečně povolit. Cizozemský orgán je povinen sledování ukončit, jakmile je o to požádán příslušným orgánem České republiky nebo pokud neobdrží povolení do 5 hodin od překročení státní hranice.

(3) Přeshraniční sledování na území České republiky podle odstavců 1 a 2 povoluje a související úkony provádí Krajské státní zastupitelství v Praze. Povolení platí rovněž pro policejní orgán České republiky, pokud od cizozemského orgánu převezme v téže věci sledování na území České republiky.

(4) Při provádění sledování na území České republiky je cizozemský orgán vázán právním řádem České republiky a pokyny policejního orgánu České republiky. Cizozemský orgán není oprávněn vykonávat prohlídky, vstupovat do obydlí, jiných prostor a na pozemky, ani zadržet nebo vyslýchat sledovanou osobu.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 3 platí přiměřeně, má-li být přeshraniční sledování na území České republiky prováděno prostřednictvím technického nebo jiného prostředku bez přítomnosti cizozemského orgánu. Podmínka, že tak stanoví mezinárodní smlouva, nemusí být v takovém případě splněna.

§ 64

Přeshraniční odposlech

(1) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že lze z cizího státu provádět odposlech telekomunikačního provozu na území České republiky bez její technické pomoci, je k rozhodování o udělení souhlasu s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním a k souvisejícím úkonům příslušný Krajský soud v Praze; je-li v cizím státu

provádějícím odposlech vedeno přípravné řízení, rozhodne na návrh státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze. Souhlas s provedením odposlechu nebo s jeho pokračováním lze udělit pouze při splnění podmínek uvedených v § 88 trestního řádu.

(2) Stanoví-li mezinárodní smlouva, že lze z České republiky provádět odposlech telekomunikačního provozu na území cizího státu bez jeho technické pomoci, státní zástupce a po podání obžaloby soud informuje způsobem stanoveným v mezinárodní smlouvě cizí stát o předpokládaném nebo prováděném odposlechu.

§ 65

Sledovaná zásilka

(1) Na území České republiky může být sledována zásilka pro účely trestního řízení v cizím státu. Sledování zásilky nařizuje a související úkony provádí Krajské státní zastupitelství v Praze.

(2) V průběhu sledování zásilky podle odstavce 1 nebo v průběhu sledování zásilky prováděného cizozemským orgánem na území cizího státu na základě žádosti státního zástupce může policejní orgán provádět nezbytná opatření k tomu, aby se pod kontrolou celních orgánů dostala zásilka věcí uvedených v § 87a trestního řádu nebo věcí je nahrazujících z území České republiky do cizího státu nebo naopak, anebo z cizího státu přes území České republiky do třetího státu.

(3) Úkon směřující proti dalšímu držení věcí, které tvoří obsah sledované zásilky, se neučiní, jestliže sledovaná zásilka přechází státní hranici a její sledování na základě žádosti státního zástupce nebo cizozemského orgánu o právní pomoc převezme příslušný cizozemský orgán.

§ 66

Poskytování informací z evidence Rejstříku trestů

(1) Je-li žádost jiného než členského státu o poskytnutí informací z evidence Rejstříku trestů pro účely trestního řízení součástí žádosti tohoto státu o právní pomoc spočívající ve více úkonech, je k jejímu vyřízení příslušný justiční orgán, který je příslušný k vyřízení zbývajících částí žádosti o právní pomoc.

(2) Jde-li pouze o žádost jiného než členského státu o poskytnutí informací z evidence Rejstříku trestů pro účely trestního řízení a v cizím státu je vedeno přípravné řízení, je k jejímu vyřízení příslušné Nejvyšší státní zastupitelství; jinak je příslušné ministerstvo.

(3) Umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů, je k vyřízení žádosti podle odstavce 2 příslušné krajské státní zastupitelství, je-li v cizím státu vedeno přípravné řízení, a jinak krajský soud, v jejichž obvodu má bydliště osoba, ohledně níž jsou informace z evidence Rejstříku trestů vyžadovány; nemá-li taková osoba bydliště na území České republiky, je k vyřízení takové žádosti příslušné Krajské státní zastupitelství v Praze a Krajský soud v Praze. Týká-li se jedna žádost více osob, vyřídí ji to z příslušných krajských státních zastupitelství nebo ten z příslušných krajských soudů, kterému byla žádost jako prvnímu doručena nebo postoupena orgánem, který není příslušný k jejímu vyřízení.

(4) Pro účely vyřízení žádosti cizozemského orgánu o poskytnutí informací z evidence Rejstříku trestů podle odstavců 1 a 2 je orgán příslušný k jejímu vyřízení oprávněn si vyžádat opis z takové evidence vedené podle zákona o Rejstříku trestů.

§ 67

(1) Věc vydanou nebo odňatou na základě žádosti cizozemského orgánu o právní pomoc může justiční orgán příslušný k vyřízení takové žádosti předat pro účely dokazování na nezbytnou dobu příslušnému cizozemskému orgánu; zároveň jej požádá o její vrácení. Nebrání-li tomu práva třetích osob, může se justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti o právní pomoc vzdát jejího vrácení do České republiky.

(2) Předání věci cizozemskému orgánu může být dočasně odloženo nebo lze věc předat cizozemskému orgánu na dobu stanovenou justičním orgánem příslušným k vyřízení žádosti o právní pomoc, je-li takové věci třeba pro trestní řízení vedené v České republice.

(3) Pokud byla věc již vydána nebo odňata v trestním řízení vedeném v České republice, může justiční orgán příslušný k vyřízení žádosti o právní pomoc se souhlasem příslušného státního zástupce nebo předsedy senátu tuto věc předat cizozemskému orgánu pro účely dokazování na stanovenou dobu.

§ 68

V případě, že byla na žádost cizozemského orgánu zajištěna věc, jiná majetková hodnota nebo majetek, justiční orgán ověří u tohoto orgánu, zda důvod zajištění trvá. Pokud tento orgán na opakované dotazy v přiměřené době nereaguje, má se za to, že důvod zajištění pominul.

§ 69

Dočasné převzetí osoby z cizího státu

(1) Jestliže je k provedení úkonů trestního řízení na území České republiky potřebná účast jiné osoby než obviněného nebo podezřelého a tato osoba je v cizím státu ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, požádá státní zástupce a po podání obžaloby soud o dočasné předání této osoby. V žádosti o právní pomoc je třeba vedle náležitostí uvedených v § 41 odst. 1 uvést, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je účast osoby nezbytná, a ujištění, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě. Pokud cizí stát požádá o ujištění, že vůči osobě budou uplatněna omezení vyplývající z důvodu vazby na jeho území, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu je může poskytnout, pokud taková omezení nejsou v rozporu s právním řádem České republiky.

(2) Jestliže cizí stát povolí dočasné předání osoby, rozhodne soudce na návrh státního zástupce a po podání obžaloby předseda senátu, že tato osoba bude po dobu dočasného převzetí ve vazbě. Vazba začíná okamžikem převzetí této osoby orgány České republiky. Rozhodnutí se osobě doručí bez zbytečného odkladu po jejím dodání věznicí. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí.

(3) Vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, a s tím související propuštění této osoby z vazby zajistí státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu. Doby, na kterou bylo dočasné předání povoleno, nelze překročit, ledaže s tím cizí stát souhlasí.

(4) Požádá-li dočasně převzatá osoba o propuštění z vazby, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu předá takovou žádost příslušnému cizozemskému orgánu.

(5) Sdělí-li cizozemský orgán, že dočasně převzatá osoba má být propuštěna z vazby, zajistí její propuštění bez zbytečného odkladu státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu; v takovém případě se vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, nezajišťuje. O propuštění osoby z vazby je třeba informovat cizozemský orgán.

(6) Ustanovení odstavců 2 až 5 se přiměřeně užijí na dočasné převzetí osoby z cizího státu k vykonání úkonů právní pomoci na území České republiky na základě žádosti cizího státu o právní pomoc.

(7) Ustanovení odstavců 1 až 5 se přiměřeně užijí rovněž na dočasné převzetí osoby, která se nachází v cizím státu ve výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byla do cizího státu předána z České republiky podle hlavy IV dílu 2, je-li její osobní přítomnost v České republice nezbytná za účelem přezkoumání rozsudku.

§ 70

Dočasné předání osoby do cizího státu

(1) Osobu nacházející se ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody na území České republiky lze na žádost cizozemského orgánu dočasně předat do cizího státu k vykonání úkonů trestního řízení na území tohoto státu, jestliže

- tato osoba s dočasným předáním souhlasí,
- nemá v trestním řízení v cizím státu postavení obviněného nebo podezřelého,
- její přítomnost na území České republiky pro účely trestního řízení zde vedeného není nezbytná,
- v důsledku jejího předání nedojde ke zmaření účelu vazby, trestu nebo ochranného opatření,
- cizí stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a budou proti ní uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(2) Dočasné předání osoby podle odstavce 1 povoluje a jeho provedení zajišťuje, jde-li o

- vazbu v přípravném řízení, soud příslušný podle § 26 trestního řádu na návrh státního zástupce,
- vazbu v řízení po podání obžaloby, předseda senátu soudu, který řízení vede,
- výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, předseda senátu okresního soudu, v jehož obvodu se tento trest nebo ochranné opatření vykonává.

(3) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(4) Soud příslušný k povolení dočasného předání osoby stanoví přiměřenou lhůtu pro její vrácení do České republiky. Tuto lhůtu lze po dohodě s příslušným cizozemským orgánem prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby po-

voleno; jde-li o vazbu v přípravném řízení, lze tak učinit pouze po vyjádření státního zástupce. Pokud vrácení osoby brání okolnosti cizím státem neovlivnitelné, nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví, musí být osoba vrácena bez zbytečného odkladu po odpadnutí takové překážky. Dočasné předání osoby lze provést i opakovaně.

(5) Osoba, o jejíž dočasné předání jde, musí být před vyslovením souhlasu se svým dočasným předáním soudcem nebo předsedou senátu soudu příslušného podle odstavce 2 seznámena s důvodem dočasného předání a poučena o významu takového souhlasu a o následcích, které jsou s ním spojeny. Souhlas s dočasným předáním nelze vzít zpět.

(6) Ustanovení odstavců 1 až 5 se přiměřeně užijí na dočasné předání osoby do cizího státu k vykonání úkonů právní pomoci na území cizího státu na základě žádosti justičního orgánu o právní pomoc.

(7) Ustanovení odstavců 1 až 5 se přiměřeně užijí rovněž na dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve výkonu trestu odnětí svobody, ke kterému byla do České republiky předána z cizího státu podle hlavy IV dílu 1, je-li její osobní přítomnost v cizím státu nezbytná za účelem přezkoumání rozsudku.

§ 71

Dohoda o společném vyšetřovacím týmu

(1) S příslušnými orgány jednoho nebo více cizích států lze uzavřít dohodu o společném vyšetřovacím týmu.

(2) Žádost o uzavření dohody o společném vyšetřovacím týmu podává státní zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení, prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství. Vedle náležitostí uvedených v § 41 odst. 1 v žádosti uvede

- navrhovaný účel společného vyšetřovacího týmu a dobu, na kterou by měl být zřízen,
- navrhované složení společného vyšetřovacího týmu,
- charakteristiku pravomocí orgánů České republiky, ohledně nichž je navrhováno, aby se společného vyšetřovacího týmu účastnily,
- navrhovaný pracovní jazyk společného vyšetřovacího týmu,

- e) navrhované místo působení společného vyšetřovacího týmu a způsob jeho fungování, včetně návrhu na určení vedoucího společného vyšetřovacího týmu.

(3) K přijetí žádosti cizozemského orgánu o uzavření dohody o společném vyšetřovacím týmu je příslušné Nejvyšší státní zastupitelství.

(4) Dohodu o společném vyšetřovacím týmu za Českou republiku uzavírá Nejvyšší státní zastupitelství. Dohoda o společném vyšetřovacím týmu obsahuje zejména

- a) určení stran dohody,
- b) ustanovení o zřízení společného vyšetřovacího týmu, jeho předmětu, účelu a době, na kterou byl zřízen a která může být dohodou stran prodloužena,
- c) složení týmu,
- d) charakteristiku pravomocí orgánů, které se společného vyšetřovacího týmu účastní,
- e) pracovní jazyk společného vyšetřovacího týmu,
- f) místo působení společného vyšetřovacího týmu a způsob jeho fungování, včetně určení vedoucího společného vyšetřovacího týmu.

§ 72

Provádění úkonů společným vyšetřovacím týmem

(1) Je-li třeba provést úkon trestního řízení v jiném státu, který se společného vyšetřovacího týmu účastní, může člen společného vyšetřovacího týmu z tohoto státu požádat příslušné orgány svého státu o provedení takového úkonu přímo, není-li to v rozporu s právem tohoto státu. Jsou-li takto žádány orgány České republiky, žádost se posoudí, jako kdyby se jednalo o úkon trestního řízení vedeného v České republice.

(2) Důkazy získané v rámci společného vyšetřovacího týmu mohou být použity v trestním řízení v České republice, pokud byly získány v souladu s právním řádem státu, na jehož území byly získány, nebo v souladu s právním řádem České republiky.

(3) Provedení úkonů trestního řízení v jiném státu, než který se společného vyšetřovacího týmu účastní, je třeba vyžádat na základě žádosti o právní pomoc. V takové žádosti se vedle náležitostí uvedených v § 41 odst. 1 uvede, že právní pomoc se žádá pro účely společného vyšetřovacího týmu.

§ 73

Působení společného vyšetřovacího týmu na území České republiky

(1) Působí-li společný vyšetřovací tým na území České republiky, je jeho vedoucím státní zástupce, který vykonává dozor nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení.

(2) Členové společného vyšetřovacího týmu plní své úkoly pod vedením vedoucího, přičemž jsou vázáni právním řádem České republiky a podmínkami stanovenými v dohodě o společném vyšetřovacím týmu.

(3) Cizozemští členové společného vyšetřovacího týmu mohou být přítomni při úkonu trestního řízení prováděném na území České republiky, ledaže vedoucí společného vyšetřovacího týmu z důležitého důvodu rozhodne jinak. Na účast cizozemských členů společného vyšetřovacího týmu při výslechu se přiměřeně užije § 51 odst. 3. Cizozemští členové společného vyšetřovacího týmu nemohou provádět úkony trestního řízení na území České republiky.

§ 74

Výměna informací

(1) Členové společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku mohou společnému vyšetřovacímu týmu poskytovat informace v souladu s právními předpisy České republiky a v mezích svých pravomocí.

(2) Informace získané zákonným způsobem členem společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku v rámci společného vyšetřovacího týmu, které jinak nejsou dostupné orgánům České republiky, mohou být použity pro

- a) účely, pro které byl společný vyšetřovací tým zřízen,
- b) odhalování, vyšetřování a stíhání jiného trestného činu, pokud k tomu stát, ve kterém byla informace získána, udělil souhlas,
- c) předcházení nebo odstraňování bezprostředního a závažného ohrožení veřejné bezpečnosti, nebo
- d) jiné účely, pokud je to dohodnuto mezi státy, které společný vyšetřovací tým zřídily.

(3) K vyžádání souhlasu podle odstavce 2 písm. b) je příslušný státní zástupce, který je nebo byl členem společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku.

(4) Je-li Česká republika požádána jiným státem, který se společného vyšetřovacího týmu účastní nebo

účastnil, o udělení souhlasu s použitím informace, která byla získána zákonným způsobem na jejím území v rámci společného vyšetřovacího týmu, pro účely odhalování, vyšetřování nebo stíhání jiného trestného činu, udělení souhlasu se odepré v případě, že by její použití mohlo ohrozit trestní řízení vedené v České republice, nebo pokud by byl dán důvod k odmítnutí poskytnutí právní pomoci. K udělení souhlasu je příslušný státní zástupce, který je nebo byl členem společného vyšetřovacího týmu za Českou republiku.

§ 75

(1) Ustanovení dílu prvního přiměřeně platí pro vyžádání odsuzujícího rozsudku a s ním souvisejících informací za účelem záznamu údajů o odsouzení cizozemským soudem do evidence Rejstříku trestů podle zákona o Rejstříku trestů.

(2) Ustanovení dílu druhého přiměřeně platí pro poskytnutí odsuzujícího rozsudku soudem České republiky a s ním souvisejících informací cizímu státu pro obdobný účel jako uvedený v odstavci 1.

§ 76

Doručení písemnosti prostřednictvím zastupitelského úřadu

(1) Justiční orgán může pověřit doručením písemnosti zastupitelský úřad České republiky. Pro obsahové náležitosti takového pověření přiměřeně platí § 41 odst. 1.

(2) Na základě pověření podle odstavce 1 může zastupitelský úřad České republiky provést

- a) doručení písemnosti osobě ve státu, kde vykonává působnost, nebrání-li tomu předpisy státu, na jehož území má být doručení provedeno, a je-li osoba ochotna písemnost přijmout,
- b) doručení písemnosti občanu České republiky, který požívá ve státu, na jehož území má být doručení provedeno, diplomatických nebo konzulárních výsad a imunit.

(3) Zastupitelský úřad České republiky postupuje přiměřeně podle právních předpisů České republiky o doručování písemností; úkony jím provedené mají tytéž účinky, jako kdyby je provedl justiční orgán sám.

(4) Před pověřením zastupitelského úřadu České republiky doručením písemnosti podle odstavce 2 písm. a) požádá justiční orgán ústřední orgán o ověření, zda takovému postupu nebrání právní předpisy státu, kde má být doručení provedeno.

§ 77

Regresní nároky

(1) Ministerstvo za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou uhradí na žádost cizího státu částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody způsobené úřední osobou České republiky v souvislosti s úkonem právní pomoci prováděným na jeho území.

(2) Ministerstvo je za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou oprávněno žádat po cizím státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody způsobené úřední osobou cizího státu v souvislosti s úkonem právní pomoci prováděným na území České republiky.

HLAVA II

GYDÁNÍ OSOBY

Díl 1

Wyžádání z cizího státu

§ 78

Příslušnost soudu

Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je soud, který vede trestní řízení, a v přípravném řízení soud příslušný podle § 26 trestního řádu.

§ 79

Podklady pro vyžádání z cizího státu

(1) Byl-li vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo byly-li soudem učiněny úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a nepodařilo-li se ji ve lhůtě jednoho roku od vydání příkazu nebo provedení uvedených úkonů zadržet, zatknout nebo dodat do výkonu takového trestu anebo ochranného opatření, předseda senátu požádá bez zbytečného odkladu ministerstvo o provedení opatření nezbytných pro její vyžádání z cizího státu; v přípravném řízení tak učiní soudce na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po uplynutí téže lhůty. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž vyžádání jde, zdržuje v cizím státu, je možné požádat ministerstvo o zajištění nezbytných úkonů i před uplynutím lhůty 1 roku.

(2) Žádost podle odstavce 1 se nepodá, jestliže

- a) lze předpokládat uložení nepodmíněného trestu

odnětí svobody kratšího než 4 měsíce nebo pouze jiného než nepodmíněného trestu odnětí svobody,

- b) nepodmíněný trest odnětí svobody, který má osoba, o jejíž vyžádání jde, vykonat, nebo jeho zbytek je kratší než 4 měsíce, ledaže tato osoba má vykonat též jiný nepodmíněný trest nebo jeho zbytek, jejich součet činí alespoň 4 měsíce a lze očekávat, že žádost podle odstavce 1 bude podána i pro tento jiný trest nebo jeho zbytek,
- c) vydáním osoby, o jejíž vyžádání jde, by vznikly České republice náklady nebo důsledky zjevně nepřiměřené veřejnému zájmu na trestním stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- d) vydáním by byla osobě, o jejíž vyžádání jde, způsobena újma zjevně nepřiměřená významu trestního řízení nebo následkům trestného činu, zejména s ohledem na její věk, zdravotní stav nebo rodinné poměry, nebo
- e) skutek je trestným činem, na který trestní zákon stanoví nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby méně než 1 rok.

(3) Žádost podle odstavce 1 lze podat též pro skutek, u kterého je dána některá z překážek podle odstavce 2 písm. a) až c) a e), je-li podávána pro více skutků, z nichž alespoň u jednoho nebrání ustanovení odstavce 2 podání žádosti.

(4) V přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce o způsobu vyřízení jeho návrhu. Pokud návrhu nevyhoví, uvede současně důvody, pro které tak učinil.

(5) K žádosti podle odstavce 1 soud přiloží

- a) příkaz k zadržení, příkaz k zatčení, nebo příkaz k dodání do výkonu trestu,
- b) prohlášení o totožnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, obsahující její jméno a příjmení, další osobní údaje umožňující její identifikaci a údaje o státní příslušnosti, popřípadě její popis, fotografii a otisky prstů,
- c) podrobné vylíčení skutkového děje s přesným vyznačením doby, místa a způsobu spáchání,
- d) zákonné pojmenování trestného činu s doslovným zněním příslušných zákonných ustanovení, včetně stanovené trestní sazby pro daný trestný čin,
- e) doslovné znění ustanovení trestního zákona o promlčení trestní odpovědnosti nebo výkonu trestu, a pokud od spáchání trestného činu uplynula doba

delší než 3 roky nebo od právní moci rozhodnutí, na jehož základě má být trest vykonán, doba delší než 5 let, uvedení úkonů, kterými došlo ke stavění nebo přerušení běhu promlčecí doby,

- f) opis z evidence Rejstříku trestů týkající se osoby, o jejíž vyžádání jde, a informaci, zda je proti této osobě vedeno v České republice jiné trestní řízení.

(6) Pro účely vyžádání osoby z cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody soud předá ministerstvu též stejnopisy nebo ověřené kopie rozhodnutí soudu prvního stupně s doložkou právní moci a rozhodnutí soudu druhého stupně, bylo-li vydáno. Pokud bylo rozhodnutí vydáno v řízení proti uprchlému nebo v nepřítomnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, soud ministerstvu předá také vylíčení způsobu zajištění práv obhajoby; jde-li o řízení proti uprchlému, připojí také doslovné znění § 306a trestního řádu a ustanovení trestního zákona o promlčení trestní odpovědnosti.

(7) Byl-li uložen souhrnný trest, soud ministerstvu předá písemnosti uvedené v odstavci 5 písm. c) až e) a v odstavci 6 též ve vztahu k rozsudkům o všech sbíhajících se trestných činech, za které byl souhrnný trest uložen.

(8) Soud ministerstvu předá na jeho žádost další písemnosti potřebné k vyžádání osoby z cizího státu; k tomu státní zástupce poskytne nezbytnou součinnost.

(9) Ministerstvo určí formu, v jaké mají být písemnosti podle odstavců 5 až 8 soudem vyhotoveny a překladem do kterého jazyka mají být soudem opatřeny, lze-li předpokládat, že takovou formu nebo překlad bude vyžadovat cizí stát, nebo jsou-li zapotřebí pro účely mezinárodního pátrání.

(10) Dojde-li k pravomocnému odsouzení osoby, o jejíž vyžádání jde, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce nejméně 4 měsíce nebo k pravomocnému uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a byla-li ohledně ní dříve podána žádost podle odstavce 1 za účelem vyžádání k trestnímu stíhání, nebo změnil-li se rozhodné skutečnosti, které vedly k podání takové žádosti, zejména právní kvalifikace nebo skutkové okolnosti, podá soud novou žádost a odvolá původní žádost; dojde-li ke změně rozhodných skutečností v přípravném řízení, učiní tak na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu poté, co k takové změně došlo.

§ 80

Působnost ministerstva

(1) Orgánem příslušným k vyžádání osoby z cizího státu na základě žádosti soudu podle § 79 odst. 1 je ministerstvo. Poté, co od soudu obdrží tuto žádost spolu s požadovanými přílohami, provede opatření za účelem vyžádání osoby z cizího státu, zejména požádá orgány Policie České republiky o zajištění pátrání po osobě, o jejíž vyžádání jde, v cizím státu, a není-li uvedeno v odstavci 2 jinak, podá cizímu státu, na jehož území se tato osoba zdržuje, žádost o její vydání.

(2) Ministerstvo žádost o vydání nemusí podat, jestliže

- a) lze důvodně předpokládat, že cizí stát nevydá osobu, o jejíž vyžádání jde, nebo
- b) vydání této osoby by bylo zjevně neúčelné, zejména jsou-li dány důvody uvedené v § 79 odst. 2 písm. c), nebo nevhodné z důvodů uvedených v § 79 odst. 2 písm. d), ledaže soud ve stanovisku podle odstavce 3 uvede, že na podání žádosti trvá.

(3) Ministerstvo vyrozumí soud o opatřeních učiněných za účelem vyžádání osoby z cizího státu. Rovněž vyrozumí soud o důvodech, pro které nepodalo žádost o vydání; jde-li o důvody uvedené v odstavci 2 písm. b), vyžádá si jeho stanovisko, zda má být žádost podána.

§ 81

Předběžná vazba

(1) Nesnese-li věc odkladu, může předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce v žádosti podle § 79 odst. 1 navrhnout, aby ministerstvo požádalo cizí stát o uvalení předběžné vazby na osobu, o jejíž vyžádání jde. Pokud je to potřebné k vydání osoby z cizího státu, může tak ministerstvo učinit i bez takového návrhu.

(2) K žádosti podle § 79 odst. 1 soud v takovém případě přiloží

- a) příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu,
- b) prohlášení o totožnosti osoby, o jejíž vyžádání jde, obsahující její jméno a příjmení, další osobní údaje umožňující její identifikaci a údaje o státní příslušnosti, popřípadě její popis, fotografii a otisky prstů,
- c) jde-li o vyžádání k trestnímu stíhání, prohlášení

soudu o horní hranici trestní sazby na daný trestný čin,

- d) jde-li o vyžádání k výkonu trestu, kopii výrokové části rozsudku, a
- e) prohlášení soudu, že nedošlo k promlčení trestní odpovědnosti nebo výkonu trestu.

(3) Přílohy uvedené v § 79 odst. 5 až 8 lze v takovém případě předložit dodatečně, nejpozději však do 10 pracovních dnů ode dne doručení žádosti podle § 79 odst. 1 ministerstvu. Ministerstvo může v odůvodněných případech tuto lhůtu přiměřeně prodloužit, či zkrátit.

(4) Nevyhoví-li ministerstvo návrhu soudu podle odstavce 1, sdělí mu důvody takového postupu.

§ 82

Ujištění

(1) Podmiňuje-li cizí stát vydání osoby poskytnutím ujištění týkajícího se trestního řízení, může ministerstvo takové ujištění poskytnout pouze s předchozím souhlasem soudu; v přípravném řízení soud přihlédne ke stanovisku státního zástupce.

(2) Byla-li osoba vydána na základě ujištění, takové ujištění se dodrží.

§ 83

Postup po vydání osoby

(1) Osobu, kterou cizí stát vydal, převezme Policie České republiky. Jde-li o vydání k trestnímu stíhání, Policie České republiky ji bez odkladu dodá soudu za účelem postupu podle § 69 odst. 5 věty první, čtvrté a páté a odst. 6 trestního řádu, byl-li vydán příkaz k zatčení, nebo policejnímu orgánu za účelem postupu podle § 76a odst. 4 a 5 trestního řádu, byl-li vydán příkaz k zadržení. Jestliže je osoba vydávána k trestnímu stíhání na základě žádosti podle § 79 odst. 1 podaných více soudy, určí ministerstvo po vyjádření dotčených soudů, kterému orgánu má být dodána. Jde-li o vydání k výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, Policie České republiky bez odkladu dodá osobu nejbližší věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření.

(2) Doba, kterou vydaná osoba strávila v cizím státu ve vazbě za účelem vydání, se nezapočítává do lhůt uvedených v § 72 trestního řádu a doby uvedené v § 72a trestního řádu; to neplatí pro dobu strávenou převozem osoby do České republiky.

(3) Jestliže byla osoba vydána k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody jen pro některý z trestných činů, za které byl uložen úhrnný anebo souhrnný trest, nebo jen pro některý z dílčích útoků pokračujícího trestného činu, soud, který ve věci rozhodoval v prvním stupni, trest ve veřejném zasedání poměrně zkrátí. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 84

Odvolání žádosti soudu

(1) Soud odvolá žádost podle § 79 odst. 1, jestliže

- a) byl odvolán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu anebo bylo upuštěno od úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- b) byly dodatečně zjištěny důvody, pro které nelze žádost podat,
- c) osoba byla dodána soudu nebo policejnímu orgánu,
- d) osoba byla dodána věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření,
- e) byla podána nová žádost, nebo
- f) další pátrání v cizím státu není z jiného důvodu zapotřebí.

(2) O odvolání žádosti v přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce.

(3) V návaznosti na odvolání žádosti podle odstavce 1 písm. a) až d) nebo f) ministerstvo zajistí provedení nezbytných opatření za účelem ukončení postupu směřujícího k vydání osoby z cizího státu.

§ 85

Zásada speciality

(1) Vydaná osoba nemůže být zbavena osobní svobody, nemůže na ni být podána obžaloba nebo návrh na potrestání, vedeno proti ní trestní stíhání před soudem, ani na ní vykonán trest nebo ochranné opatření pro jiný skutek spáchaný před vydáním, než pro který byla vydána, ledaže

- a) opustila území České republiky a dobrovolně se vrátila zpět nebo byla na území České republiky dopravena zákonným způsobem,
- b) zdržuje se na území České republiky po uplynutí 45 dnů po svém propuštění z vazby, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo po

ukončení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ačkoli měla možnost území České republiky opustit,

- c) v řízení o svém vydání v cizím státu se vzdala práva na uplatnění zásady speciality všeobecně nebo ve vztahu ke konkrétnímu skutku,
- d) se po svém vydání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality v souladu s odstavcem 2, nebo
- e) cizí stát se vzdal uplatnění zásady speciality anebo udělil dodatečný souhlas s rozšířením vydání.

(2) Jestliže se vydaná osoba nevzdala práva na uplatnění zásady speciality podle odstavce 1 písm. c) a připouští-li to mezinárodní smlouva nebo právo cizího státu, předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce ji vyslechne za přítomnosti obhájce a poučí ji o možnosti vzdát se práva na uplatnění zásady speciality všeobecně nebo ve vztahu ke konkrétnímu skutku, jakož i o důsledcích tohoto prohlášení. Toto prohlášení nelze vzít zpět. Vzdá-li se osoba práva na uplatnění zásady speciality ve vztahu ke konkrétnímu skutku, popíše jej soud v protokolu tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

(3) Dodatečný souhlas cizího státu podle odstavce 1 písm. e) vyžádá ministerstvo na žádost předsedy senátu a v přípravném řízení na žádost soudce podanou na návrh státního zástupce; přitom postupuje obdobně podle § 78 až 80 a § 82. Před podáním žádosti soud umožní vydané osobě, aby se vyjádřila k předmětu této žádosti; toto vyjádření připojí ke své žádosti.

(4) Není-li na osobu pro skutek, ohledně něhož je třeba vyžádat dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e), vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu, předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce vydá takový příkaz pro účely vyžádání dodatečného souhlasu; k podmínkám pro vydání takových příkazů podle trestního řádu se přitom nepřihlíží. Do udělení dodatečného souhlasu cizím státem nemohou být příkazy uvedené ve větě první podkladem pro zadržení nebo zatčení osoby anebo pro její dodání do výkonu trestu.

(5) Za dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. e) se považuje rovněž žádost státu, ze kterého byla osoba vydána, o převzetí trestního řízení proti této osobě nebo výkonu trestu nebo ochranného opatření pro trestné činy spáchané před jejím vydáním. To platí i ohledně trestního oznámení podaného tímto státem.

(6) Do doby udělení dodatečného souhlasu cizím státem podle odstavce 1 písm. e) lze v trestním stíhání před soudem provádět pouze úkony uvedené v § 183a trestního řádu.

§ 86

Dočasné převzetí

(1) Jestliže cizí stát, který povolil vydání osoby, odložil jeho provedení, může ministerstvo na žádost předsedy senátu a v přípravném řízení na žádost soudce podanou na návrh státního zástupce požádat o dočasné předání této osoby, je-li to nezbytné za účelem provedení úkonů trestního stíhání. Ve své žádosti ministerstvo poskytne ujištění, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě. Pro poskytnutí jiných ujištění při dočasném předání obdobně platí ustanovení § 82.

(2) Předseda senátu nebo soudce v žádosti podle odstavce 1 uvede, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je přítomnost osoby nezbytná.

(3) Jestliže cizí stát povolí dočasné předání osoby, rozhodne předseda senátu a v přípravném řízení soudce, že tato osoba bude po dobu dočasného převzetí ve vazbě. Vazba začíná okamžikem převzetí této osoby orgány České republiky. Rozhodnutí se osobě doručí bez zbytečného odkladu po jejím dodání věznicí. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí.

(4) Vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, a s tím související propuštění této osoby z vazby zajistí předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce. Dobu, na kterou bylo dočasné předání povoleno, nelze překročit, ledaže s tím cizí stát souhlasí.

(5) Požádá-li dočasně převzatá osoba o propuštění z vazby, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu předá takovou žádost příslušnému cizozemskému orgánu.

(6) Sdělí-li cizozemský orgán, že dočasně převzatá osoba má být propuštěna z vazby, zajistí její propuštění bez zbytečného odkladu státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu; v takovém případě se vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, nezajišťuje. O propuštění osoby z vazby je třeba informovat cizozemský orgán.

(7) Doba strávená ve vazbě po dobu dočasného převzetí se započítá do uloženého trestu podle § 92 trestního zákoníku v rozsahu, v jakém nebyla započítána do trestu v cizím státu.

Díl 2

Vydání do cizího státu

§ 87

Příslušnost soudu a státního zastupitelství

(1) Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž vydání jde, zadržena; nedošlo-li k jejímu zadržení, je příslušným krajský soud, v jehož obvodu má tato osoba pobyt. Ke změně okolností, na jejichž základě byla místní příslušnost soudu určena, pokud nastaly po zahájení předběžného šetření, se nepřihlíží.

(2) Úkony podle tohoto dílu koná státní zástupce státního zastupitelství, které působí u soudu příslušného podle odstavce 1.

§ 88

Přijetí žádosti o vydání

(1) K přijetí žádosti cizího státu o vydání je příslušné ministerstvo. Je-li žádost doručena jinému orgánu, neprodleně ji postoupí ministerstvu.

(2) Má-li žádost o vydání všechny náležitosti, ministerstvo ji postoupí státnímu zastupitelství k provedení předběžného šetření.

(3) Nemá-li žádost o vydání všechny náležitosti, zejména k ní není připojen originál nebo ověřená kopie rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, příkazu k omezení svobody nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem, nebo není-li uveden popis skutku, pro který se o vydání žádá, a jeho právní kvalifikace, včetně znění použitých právních předpisů cizího státu, nebo sdělení, že podle práva cizího státu nedošlo k promlčení, anebo poskytnuté informace nejsou pro posouzení žádosti dostatečné, ministerstvo vyžádá její doplnění. Za tímto účelem stanoví přiměřenou lhůtu a vyrozumí cizozemský orgán, že nedoplní-li žádost ve stanovené lhůtě, bude odmítnuta nebo bude řízení o vydání ukončeno. Bylo-li předběžné šetření zahájeno před obdržení neúplné žádosti o vydání, ministerstvo ji postoupí státnímu zastupitelství současně s vyžádáním jejího doplnění; jinak ji postoupí až po doplnění cizím státem.

§ 89

Odmítnutí žádosti o vydání

(1) Obdrží-li ministerstvo před zahájením před-

běžného šetření žádost o vydání, odmítne takovou žádost, jestliže

- a) osoba, o jejíž vydání jde, zemřela,
- b) osoba, o jejíž vydání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- c) osobu, o jejíž vydání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) není známo, zda se osoba, o jejíž vydání jde, zdržuje na území České republiky,
- e) cizí stát nedoplnil žádost podle § 88 odst. 3, nebo
- f) žádost o vydání byla doručena po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž vydání jde, bude předána jinému státu podle části páté hlavy II, nebo po povolení vydání do jiného státu, anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(2) Má-li ministerstvo pochybnosti o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na jeho návrh Nejvyšší soud.

§ 90

Trestné činy podléhající vydání

(1) Vydání osoby do cizího státu je přípustné, jestliže skutek, pro který se o vydání žádá, by byl podle práva České republiky trestným činem s horní hranicí trestu odnětí svobody nejméně 1 rok.

(2) Vydání osoby do cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody pro skutek uvedený v odstavci 1 je přípustné, jestliže trest nebo ochranné opatření, které mají být vykonány, činí nejméně 4 měsíce. Za podmínky vzájemnosti se více trestů nebo ochranných opatření kratších než 4 měsíce, které mají být vykonány, sčítá.

(3) Jestliže cizí stát požádal o vydání osoby pro několik skutků, z nichž alespoň jeden splňuje podmínky uvedené v odstavcích 1 a 2, vydání je za podmínky vzájemnosti přípustné i pro ostatní skutky, pokud by byly podle práva České republiky trestnými činy.

§ 91

Nepřípustnost vydání

(1) Vydání osoby do cizího státu je nepřípustné, pokud

- a) jde o státního občana České republiky, který nevyslovil se svým vydáním souhlas,
- b) jde o osobu, které byla v České republice udělena mezinárodní ochrana, a to v rozsahu ochrany poskytnuté této osobě jiným právním předpisem nebo mezinárodní smlouvou,
- c) tato osoba by byla vydáním vzhledem ke svému věku, osobním poměrům a závažnosti skutku, pro který se o vydání žádá, zřejmě nepřiměřeně postížena,
- d) trestní stíhání pro týž skutek je v České republice nepřípustné v důsledku udělení milosti nebo amnestie, jestliže skutek spadá do působnosti trestněprávních předpisů České republiky,
- e) skutek, pro který se o vydání žádá, není trestným činem podléhajícím vydání,
- f) trestný čin, pro který se o vydání žádá, má výlučně politický nebo vojenský charakter,
- g) skutek, pro který se o vydání žádá, spočívá výlučně v porušení daňových, celních, devizových nebo obdobných předpisů cizího státu, není-li zaručena vzájemnost,
- h) za trestný čin, pro který se o vydání žádá, je možné v cizím státu uložit trest smrti a cizí stát neposkytne ujištění, že trest smrti nebude uložen nebo vykonán,
- i) cizí stát žádá o vydání za účelem výkonu trestu smrti,
- j) trestní odpovědnost nebo výkon trestu nepodmíněného odnětí svobody pro týž skutek by byly podle právního řádu České republiky promlčeny,
- k) v České republice se proti téže osobě vede trestní řízení pro skutek, pro který se žádá o vydání, nebo skutek, pro který se žádá o vydání, byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky, kromě případů, kdy je třeba dát přednost provedení trestního stíhání v cizím státu zejména z důvodu náležitějšího zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu,
- l) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v České republice skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo státního zástupce pravomocně zastaveno nebo skončilo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno,
- m) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této

osobě v jiném členském státu nebo v přidruženém státu skončilo rozhodnutím, které vytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté podle § 11 odst. 2 trestního řádu, anebo trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě ve třetím státu skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem nebo jiným rozhodnutím soudu se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno a jestliže trest, pokud byl osobě, o jejíž vydání jde, uložen, byl již vykonán, je právě vykonáván anebo jej podle práva odsuzujícího státu již nelze vykonat,

- n) stát, z něhož byla osoba, o jejíž vydání jde, předtím do České republiky vydána nebo předána podle ustanovení části páté hlavy II, neudělil souhlas s vydáním do dalšího státu, s výjimkou případů, kdy se zásada speciality neuplatní,
- o) by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, nebo
- p) je důvodná obava, že by osoba, o jejíž vydání jde, byla v cizím státu vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnosti nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory či jiných obdobných důvodů nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(2) Ujistění podle odstavce 1 písm. h) a souhlas podle odstavce 1 písm. n) vyžádá ministerstvo.

§ 92

Předběžné šetření

(1) Účelem předběžného šetření je zejména zjistit, zda vydání osoby do cizího státu nebrání skutečnosti uvedené v § 91 odst. 1.

(2) Státní zástupce provede předběžné šetření, dozvůli se o trestném činu, pro který by cizí stát mohl žádat o vydání, nebo je-li státnímu zastupitelství ministerstvem postoupena žádost cizího státu o vydání. Předběžné šetření je zahájeno zadržením osoby, o jejíž vydání jde, nebo vyžádáním potřebných zpráv. Je-li zahájeno předběžné šetření, aniž byla doručena žádost o vydání, státní zástupce neprodleně požádá ministerstvo, aby příslušný cizozemský orgán vyrozumělo o zahájení předběžného šetření a vyzvalo jej k zaslání žádosti o vydání.

(3) Postup podle odstavce 2 se neuplatní, nejsou-li známy dostatečné informace o

- a) osobě, o jejíž vydání jde,
- b) existenci odsuzujícího rozsudku, zatýkacího rozkazu nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem vydaného v cizím státu na osobu, o jejíž vydání jde,
- c) skutku, pro který se o vydání žádá nebo může být žádáno, včetně uvedení doby a místa jeho spáchání a jeho právní kvalifikace, jakož i horní hranice trestu, který za něj může být v cizím státu uložen, nebo výše trestu, který za něj byl v cizím státu uložen.

(4) Pokud tak neučinil již v průběhu zadržení, státní zástupce osobu, o jejíž vydání jde, vyslechně, seznámí ji s důvodem vydání a poučí ji o možnosti souhlasit se svým vydáním do cizího státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s vydáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality.

(5) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, uvádí důležité okolnosti, které zásadním způsobem zpochybňují spáchání trestného činu, pro který se o vydání žádá nebo může být žádáno, a nabízí o nich konkrétní důkazy, státní zástupce o tom vyrozumí prostřednictvím ministerstva cizí stát a v odůvodněných případech požádá ministerstvo o opatření vyjádření cizího státu.

(6) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo státního zástupce Nejvyšší soud.

(7) Státní zástupce ukončí předběžné šetření, pokud

- a) cizí stát, který by mohl žádat o vydání, přes výzvu nedoručil žádost o vydání,
- b) cizí stát nedoplnil všechny požadované náležitosti žádosti, včetně příloh,
- c) osoba, o jejíž vydání jde, zemřela,
- d) osoba, o jejíž vydání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) osobu, o jejíž vydání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- f) osoba, o jejíž vydání jde, se nezdržuje na území

České republiky nebo místo jejího pobytu není známo,

g) cizí stát informoval, že o vydání osoby již nemá zájem, nebo

h) žádost o vydání byla doručena po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž vydání jde, bude předána jinému státu podle části páté hlavy II, nebo po povolení vydání do jiného státu, anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(8) Předběžné šetření je ukončeno také podáním návrhu podle § 95 odst. 1 nebo podle § 96 odst. 2.

(9) O ukončení předběžného šetření státní zástupce neprodleně vyrozumí ministerstvo; je-li ukončeno podle odstavce 7, vyrozumí též obhájce.

§ 93

Zadržení

(1) Státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán může zadržet osobu, o jejíž vydání jde, je-li dán důvod předběžné vazby a jsou-li známy informace uvedené v § 92 odst. 3. Policejní orgán je oprávněn provést zadržení takové osoby i bez předchozího souhlasu státního zástupce, jestliže věc nesnese odkladu a souhlas státního zástupce nelze předem opatřit. Je však povinen provedené zadržení bezodkladně oznámit státnímu zástupci a předat mu opis protokolu, který sepsal při zadržení, a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby případně mohl podat návrh na vzetí do předběžné vazby.

(2) Státní zástupce nebo policejní orgán, který provedl zadržení, zadrženou osobu vyslechne a o výsledku sepíše protokol, v němž označí místo, čas a bližší okolnosti zadržení a uvede osobní údaje zadržené osoby, jakož i podstatné důvody zadržení. Zadrženou osobu poučí již v průběhu zadržení o možnosti vyslovit souhlas se svým vydáním do cizího státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s vydáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality. Zadržená osoba má právo požadovat, aby výsledku při jejím zadržení byl přítomen obhájce, ledaže je ve lhůtě uvedené v odstavci 3 nedosažitelný.

(3) Státní zástupce odevzdá zadrženou osobu soudu s návrhem na vzetí do předběžné vazby nejpozději do 48 hodin od zadržení. Nestane-li se tak, musí být tato osoba neprodleně propuštěna na svobodu.

(4) Podle odstavců 1 až 3 nelze postupovat po podání návrhu na rozhodnutí podle § 95 odst. 1.

§ 94

Předběžná vazba

(1) Jestliže zjištěné skutečnosti odůvodňují obavu z útěku osoby, o jejíž vydání jde, může předseda senátu na návrh státního zástupce a po podání návrhu na rozhodnutí podle § 95 odst. 1 i bez takového návrhu rozhodnout o jejím vzetí do předběžné vazby; ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Proti rozhodnutí o vzetí do předběžné vazby je přípustná stížnost. Na rozhodování o zadržené osobě se přiměřeně užije § 77 odst. 2 trestního řádu.

(2) Na další postup ohledně předběžné vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 72b, § 73b odst. 1, odst. 3 až 5, odst. 6 věty druhé, § 73c písm. a) a § 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se užijí přiměřeně s tím, že kde tato ustanovení hovoří o přípravném řízení, rozumí se tím předběžné šetření.

(3) Osobu, o jejíž vydání jde, státní zástupce propustí ihned z předběžné vazby, jestliže předběžné šetření bylo zahájeno bez doručení žádosti cizího státu o vydání a tato žádost nebyla ministerstvu doručena do 40 dnů ode dne vzetí do předběžné vazby; to neplatí, jde-li o zjednodušené vydání. Propuštění z předběžné vazby nevylučuje nové vzetí do předběžné vazby, pokud je žádost o vydání doručena dodatečně. Účinky doručení má i doručení žádosti Nejvyššímu státnímu zastupitelství, zastupitelskému úřadu České republiky v cizím státu nebo Ministerstvu zahraničních věcí.

(4) O vzetí osoby do předběžné vazby a o jejím propuštění z této vazby justiční orgán vyrozumí ministerstvo.

§ 95

Rozhodnutí soudu

(1) Po skončení předběžného šetření soud rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda je vydání přípustné. Ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření se neužije. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž vydání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom

na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) Jestliže se v době rozhodování soudu osoba, o jejíž vydání jde, nezdržuje na území České republiky, nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání, soud návrh státního zástupce zamítne. Stejně soud postupuje, jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, soud rozhodne o jejím propuštění. Tato rozhodnutí lze učinit i v neveřejném zasedání. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce.

(4) Vysloví-li soud, že vydání není přípustné, a osoba, o jejíž vydání jde, je v předběžné vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o tom, že vydání není přípustné.

(5) Po právní moci rozhodnutí o tom, zda je vydání přípustné, předseda senátu předloží věc ministerstvu. Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu, může nejpozději do 3 měsíců ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena, podat Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí.

(6) Pokud Nejvyšší soud návrh ministra spravedlnosti nezamítne, napadené rozhodnutí zruší a postupuje přiměřeně podle odstavců 1 až 5, nebo vrátí věc soudu, nelze-li zjištěnou vadu v řízení před Nejvyšším soudem odstranit.

§ 96

Zjednodušené vydání

(1) Zjednodušené vydání se provede, jestliže osoba, o jejíž vydání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce prohlásí, že souhlasí se svým vydáním do cizího státu. Před vyslovením souhlasu se svým vydáním musí být poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že vydání bude provedeno bez rozhodnutí o přípustnosti a povolení vydání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s vydáním nelze vzít zpět.

(2) Jestliže osoba, o jejíž vydání jde, podle odstavce 1 prohlásí, že souhlasí se svým vydáním do cizího státu, ustanovení § 90, § 91 odst. 1 písm. a), c) až g), j) a m), § 92 odst. 7 písm. a), § 95 a 97 se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření podá návrh soudu na vzetí této osoby do vydávací vazby nebo na přeměnu předběžné vazby na vazbu vydávací, anebo podá návrh na odložení vydání. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p), postupuje, jako by osoba souhlas s vydáním nevyslovila.

(3) Nenachází-li se osoba, o jejíž vydání jde, v předběžné vazbě, státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán tuto osobu zadrží. Státní zástupce odevzdá zadrženou osobu soudu s návrhem na její vzetí do vydávací vazby nejpozději do 48 hodin od zadržení, jinak musí být propuštěna na svobodu. Předseda senátu postupuje při rozhodování o zadržené osobě obdobně podle § 77 odst. 2 trestního řádu.

(4) Nachází-li se osoba, o jejíž vydání jde, v předběžné vazbě, předseda senátu ji vyslechne a rozhodne o návrhu státního zástupce na přeměnu předběžné vazby na vazbu vydávací. O době a místě konání výslechu předseda senátu vyrozumí obhájce a státního zástupce.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 2 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d), předseda senátu návrh zamítne. Jestliže se osoba, o jejíž vydání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce. Řízení o vydání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 2.

(6) Pokud osoba, o jejíž vydání jde, vysloví souhlas se svým vydáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o přípustnosti vydání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 95 odst. 1 zpět a postupuje podle odstavce 2 věty první. Návrh může vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů nepřipustnosti vydání uvedených v § 91 odst. 1 písm. b), h), i), k), l), n), o) nebo p).

(8) Státní zástupce neprodleně prostřednictvím

ministerstva vyrozumí cizí stát, který žádá o vydání nebo by mohl žádat o vydání, o souhlasu osoby s vydáním, ledaže postupuje, jako by osoba souhlas s vydáním nevyslovila.

§ 97

Rozhodnutí ministra spravedlnosti

(1) Vydání do cizího státu povoluje ministr spravedlnosti. Může tak učinit pouze po právní moci rozhodnutí, že vydání je přípustné.

(2) I když bylo pravomocně rozhodnuto, že vydání je přípustné, může ministr spravedlnosti rozhodnout, že vydání nepovolí. Vydání nepovolí, jestliže rozhodl o přednosti vykonání evropského zatýkacího rozkazu.

(3) V souvislosti s rozhodováním ministra spravedlnosti může ministerstvo vyžadovat potřebné podklady od jiných orgánů veřejné moci, které jsou mu povinny poskytnout v nezbytném rozsahu součinnost.

(4) Po právní moci rozhodnutí, že vydání není přípustné, oznámí ministerstvo cizímu státu, že vydání nelze povolit, s výjimkou případu, kdy ministr spravedlnosti předloží věc Nejvyššímu soudu k přezkoumání.

(5) Ministr spravedlnosti ukončí řízení o vydání, nastane-li poté, co mu byla věc předložena podle § 95 odst. 5, důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d).

(6) Propuštění osoby, jejíž vydání ministr spravedlnosti nepovolil podle odstavce 2 věty první, nebo ohledně níž ukončil řízení o vydání, z předběžné vazby nařídí předseda senátu.

§ 98

Dodatkové informace

Jsou-li třeba k posouzení věci dodatkové informace, ministerstvo o jejich poskytnutí požádá cizí stát.

§ 99

Odložení vydání

(1) Předseda senátu může rozhodnout o odložení vydání osoby na dobu, po kterou je nezbytná její přítomnost v České republice v souvislosti s jiným trestným činem, než který je předmětem žádosti o její vydání, pro účely trestního řízení vedeného v České re-

publice, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky. Rozhodnutí o odložení vydání může předseda senátu učinit poté, co ministr spravedlnosti povolil vydání osoby, anebo po vyslovení souhlasu osoby, o jejíž vydání jde, při zjednodušeném vydání až do předání osoby orgánům cizího státu. Vystane-li v průběhu této doby nový důvod pro odložení vydání, může předseda senátu rozhodnout o odložení vydání i z tohoto důvodu. Při rozhodování o odložení vydání předseda senátu vezme v úvahu zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba vydána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je navrhováno odložení vydání, možnost předání nebo vydání této osoby z cizího státu zpět do České republiky, jakož i možnost dočasného předání osoby do cizího státu.

(2) O odložení vydání může předseda senátu rozhodnout na návrh

- a) ministerstva,
- b) státního zástupce,
- c) soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice,
- d) soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byl osobě, o jejíž vydání jde, pravomocně uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, nebo
- e) osoby, o jejíž vydání jde.

(3) Pokud návrh na odložení vydání nepodal soud nebo státní zástupce uvedený v odstavci 2 písm. c) nebo d), předseda senátu si před rozhodnutím o odložení vydání vyžádá jeho stanovisko.

(4) Je-li osoba v předběžné nebo vydávací vazbě, předseda senátu současně s rozhodnutím o odložení jejího vydání rozhodne o jejím propuštění z takové vazby.

(5) Proti rozhodnutím podle odstavců 1 a 4 je přípustná stížnost. Proti rozhodnutí o propuštění z vazby lze stížnost podat pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o odložení vydání.

(6) Podá-li v době, kdy je vydání osoby odloženo, týž stát další žádost o její vydání pro jiný skutek, než pro který bylo vydání povoleno, k řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původní žádosti o vydání této osoby.

(7) Pomine-li důvod odložení vydání, předseda senátu postupuje podle § 101.

(8) Předseda senátu ukončí řízení o vydání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Stejně předseda senátu postupuje, pokud ministr spravedlnosti s ohledem na změnu okolností zrušil své rozhodnutí o povolení vydání a vydání nepovolil.

§ 100

Dočasné předání

(1) Bylo-li vydání odloženo, může předseda senátu na žádost cizího státu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, o jejíž vydání jde a která se nachází v České republice ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do cizího státu k trestnímu stíhání.

(2) Provedení dočasného předání zajistí předseda senátu.

(3) Dočasné předání lze povolit pouze, pokud cizí stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a že proti ní budou uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(4) Nachází-li se osoba, která má být dočasně předána, ve vazbě, může být dočasné předání povoleno pouze se souhlasem soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice.

(5) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody ani ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(6) V rozhodnutí předseda senátu stanoví přiměřenou lhůtu, jež nesmí být delší než 1 měsíc, v níž musí být dočasně předaná osoba vrácena. Tuto lhůtu lze po dohodě s příslušným cizozemským orgánem prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno. Pokud vrácení osoby brání okolnosti cizím státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví, musí být osoba vrácena bez zbytečného odkladu po odpadnutí takové překážky. Dočasné předání osoby lze povolit i opakovaně.

§ 101

Vydávací vazba a provedení vydání

(1) Po rozhodnutí ministra spravedlnosti o povolení vydání a při zjednodušeném vydání na návrh státního zástupce rozhodne předseda senátu o vzetí osoby do vydávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu vydávací, nerozhodl-li o odložení vydání. Ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Nelze-li přítomnost osoby, o jejíž vydání jde, při rozhodování o vydávací vazbě zajistit jinak a nejde-li o zjednodušené vydání, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí. O svém rozhodnutí předseda senátu neprodléne vyrozumí ministerstvo.

(2) Postup podle odstavce 1 se uplatní, i když se osoba nachází ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. V takovém případě propustí osobu z vazby předseda senátu soudu, který vede řízení, v přípravném řízení státního zástupce vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti a z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody předseda senátu soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byly takový trest nebo ochranné opatření uloženy.

(3) Na další postup ohledně vydávací vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty druhé a třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se užijí přiměřeně. O žádosti osoby, o jejíž vydání jde, o propuštění z vydávací vazby rozhoduje soud. Proti rozhodnutí o propuštění z vydávací vazby je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek. Proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o propuštění z vydávací vazby je přípustná stížnost.

(4) Po vyrozumění soudem podle odstavce 1 ministerstvo dohodne s příslušnými orgány cizího státu termín vydání osoby. Vydání osoby příslušným orgánům cizího státu a s tím související propuštění osoby z vydávací vazby zajistí předseda senátu.

(5) Vydávací vazba může trvat nejdéle 3 měsíce. Osoba, o jejíž vydání jde, musí být z vydávací vazby propuštěna na svobodu nejpozději poslední den této lhůty. Pokud vydání nemohlo být provedeno vzhledem k nepředvídatelným okolnostem, může předseda senátu před uplynutím této lhůty rozhodnout na návrh ministerstva o jejím prodloužení až o 3 měsíce. Celková délka vydávací vazby nesmí překročit 6 měsíců; to ne-

vylučuje vzetí osoby do vydávací vazby na základě nové žádosti cizího státu o její vydání pro stejný trestný čin.

(6) Do nejvyšší přípustné doby trvání vydávací vazby se nezapočítává doba,

- a) po kterou se na osobu, o jejíž vydání jde, hledí jako na žadatele o udělení mezinárodní ochrany,
- b) po kterou byla Ústavním soudem odložena vykonatelnost rozhodnutí o povolení vydání,
- c) která uplynula od doručení žádosti Evropského soudu pro lidská práva ministerstvu, aby nebylo provedeno vydání do doby, než Evropský soud pro lidská práva rozhodne o stížnosti osoby, o jejíž vydání jde, až do takového rozhodnutí.

(7) Předseda senátu osobu z vydávací vazby neprodleně propustí a ukončí řízení o vydání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. c), e) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. d). Obdobně předseda senátu postupuje, pokud ministr spravedlnosti s ohledem na změnu okolností zrušil své rozhodnutí o povolení vydání a vydání nepovolil. Předseda senátu ukončí řízení o vydání také v případě, že nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 92 odst. 7 písm. f).

§ 102

Souběh žádostí více cizích států o vydání

(1) Jestliže byly doručeny žádosti více cizích států o vydání téže osoby, podmínky přípustnosti vydání se posoudí ve vztahu ke každé z těchto žádostí samostatně. V takovém případě je pro řízení o přípustnosti vydání na základě později doručené žádosti o vydání příslušný soud, který je příslušný pro řízení o přípustnosti vydání na základě dříve doručené žádosti o vydání. Po právní moci rozhodnutí o přípustnosti vydání ministr spravedlnosti rozhodne o tom, kterému státu bude tato osoba vydána. Současně může udělit souhlas s jejím vydáním do dalšího státu, který o její vydání požádal.

(2) Při rozhodování, kterému cizímu státu bude osoba vydána, ministr spravedlnosti zváží zejména pořadí, v jakém byly žádosti doručeny, okolnosti spáchání trestných činů, pro které se o vydání žádá, včetně jejich závažnosti, druh a výši uložených trestů a pravděpodobnost, s jakou mohou dotčené státy dosáhnout dalšího vydání osoby ze státu, jemuž by byla vydána z České republiky, jakož i to, zda je žádáno o vydání

za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) Ustanovení § 96 se v případě souběhu žádostí o vydání neužije; pokud osoba, o jejíž vydání jde, již vyslovila souhlas se svým vydáním, k takovému souhlasu se nepřihlíží.

§ 103

Rozšíření vydání

(1) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užijí na řízení o žádosti cizího státu, jemuž byla vydána osoba, o udělení souhlasu

- a) se stíháním pro jiný skutek spáchaný před vydáním, než pro který bylo vydání povoleno,
- b) s výkonem trestu nebo ochranného opatření uložených za takový skutek, nebo
- c) s vydáním do třetího státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek.

(2) K řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původní žádosti o vydání této osoby.

(3) Soud rozhoduje, zda je udělení souhlasu s rozšířením vydání přípustné, ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce a obhájce osoby, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno. Osobě, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno, se doručuje pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o přípustnosti či nepřípustnosti udělení souhlasu s rozšířením vydání. Nepředložil-li cizí stát vyjádření osoby k rozšíření vydání, postupuje ministerstvo přiměřeně podle § 88 odst. 3.

(4) Souhlasu podle odstavce 1 není třeba, pokud se osoba před cizozemským soudem po svém vydání vzdala uplatnění zásady speciality nebo pokud proběhlo zjednodušené vydání. V takovém případě ministerstvo vyrozumí o této skutečnosti cizozemský orgán.

§ 104

Předání věci

(1) Na žádost cizího státu o předání věci, které má osoba, o jejíž vydání jde, u sebe a které by mohly v cizím státu sloužit jako důkaz v trestním řízení nebo které pocházejí z trestné činnosti, lze tyto věci zajistit.

Přitom se postupuje přiměřeně podle hlavy I dílů 2 a 3. Tyto věci lze cizímu státu předat, i když osoba, o jejíž vydání jde, zemře nebo uprchne.

(2) Předáním věcí cizímu státu jejich zajištění zaniká, pokud na ně neuplatňuje práva třetí osoba. V takovém případě se podmíní předání věcí jejich vrácením do České republiky.

HLAVA III

PŘEDÁNÍ A PŘEVZETÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

Díl 1

Předání trestního řízení do cizího státu

§ 105

(1) Trestní řízení je možné předat do cizího státu, jestliže skutek, pro který je vedeno, je trestný i podle práva tohoto státu a spadá do pravomoci jeho orgánů.

(2) Trestní řízení je možné předat do cizího státu, byly-li na území České republiky shromážděny veškeré dostupné důkazy a lze-li důvodně předpokládat, že účelu trestního řízení bude v tomto státu dosaženo lépe než na území České republiky.

(3) Trestní řízení nelze předat do cizího státu, je-li dán některý z důvodů uvedených v § 91 odst. 1 písm. h), o) nebo p).

(4) Při posuzování důvodnosti předání trestního řízení do cizího státu je třeba vzít v úvahu zejména, zda

- a) lze dosáhnout vydání nebo předání osoby, proti níž je trestní řízení vedeno, do České republiky,
- b) se osoba, proti níž je trestní řízení vedeno, nachází na území tohoto cizího státu,
- c) se důkazy, zejména svědci nacházejí na území tohoto cizího státu,
- d) tento cizí stát již vede proti této osobě pro týž skutek trestní řízení,
- e) předání trestního řízení do tohoto cizího státu nezpůsobí zásadní průtahy v řízení,
- f) projednání věci v České republice nevyžaduje povahu chráněného zájmu, který byl trestným činem dotčen, nebo okolnosti, za nichž byl skutek spáchán,
- g) předáním trestního řízení do tohoto cizího státu nebude poškozenému odňata možnost domoci se svých práv.

§ 106

(1) Předání trestního řízení do cizího státu je možné pouze na základě žádosti státního zástupce a po podání obžaloby na základě žádosti soudu. Žádost o převzetí trestního řízení předloží státní zástupce Nejvyššímu státnímu zastupitelství, soud ministerstvu.

(2) Ústřední orgán žádost o převzetí trestního řízení přezkoumá zejména s ohledem na podmínky a náležitosti vyplývající z tohoto zákona nebo mezinárodní smlouvy a požadavky vyplývající z dosavadního vzájemného styku a zašle ji do cizího státu, pokud ji nevrátí spolu s uvedením důvodů, pro které ji nebylo možné do cizího státu zaslat. V souvislosti s přezkoumáním žádosti o převzetí trestního řízení může ústřední orgán požádat justiční orgán o nezbytné opravy a doplnění. Stanovisko ústředního orgánu je pro justiční orgán závazné.

(3) Justiční orgán může žádost o převzetí trestního řízení a veškeré další písemnosti cizozemskému orgánu zaslat přímo pouze tehdy, umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při předávání trestního řízení.

§ 107

Žádost o převzetí trestního řízení

(1) Žádost o převzetí trestního řízení obsahuje zejména

- a) označení justičního orgánu, který o převzetí trestního řízení žádá, a datum sepsání žádosti,
- b) údaje o osobě, proti níž je vedeno trestní řízení,
- c) popis skutku, jeho právní kvalifikaci s doslovným zněním ustanovení trestního zákona, včetně ustanovení o promlčení, a popřípadě ustanovení jiných právních předpisů,
- d) důvody, pro které je žádáno o převzetí trestního řízení, včetně důvodů, pro které lze předpokládat, že účelu trestního řízení bude v cizím státu dosaženo lépe než na území České republiky,
- e) údaje o trvání omezení osobní svobody a o zajištění věcí, jiných majetkových hodnot a majetku,
- f) požadavek, aby cizí stát podal informaci o pravomocném rozhodnutí učiněném v řízení, které převzal, a popřípadě předal originál nebo ověřenou kopii takového rozhodnutí,
- g) požadavek na vrácení věcného důkazu, pokud je k žádosti připojen a je zapotřebí v České republice.

(2) K žádosti se připojí ověřená kopie nebo origi-

nál trestního spisu nebo jeho podstatné části. Věcné důkazy se připojí, pokud je to s ohledem na jejich povahu možné, jinak se připojí jejich seznam a popis, včetně označení jejich vztahu k trestnímu řízení.

(3) Na žádost cizozemského orgánu poskytně státní zástupce a po podání obžaloby soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely rozhodnutí o žádosti o převzetí trestního řízení.

§ 108

Dočasné upuštění od některých úkonů trestního řízení

(1) Justiční orgán před zasláním žádosti o převzetí trestního řízení do cizího státu rozhodne o dočasném upuštění od některých úkonů trestního řízení pro skutek, pro který se o převzetí trestního řízení žádá.

(2) Po dobu dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení lze provádět pouze neodkladné nebo neopakovatelné úkony, nebo úkony nezbytné k předání trestního řízení do cizího státu; trest nebo ochranné opatření vykonat nelze.

(3) Byly-li provedeny neodkladné nebo neopakovatelné úkony, justiční orgán prostřednictvím ústředního orgánu vyrozumí o této skutečnosti cizozemský orgán příslušný k přijetí žádosti o převzetí trestního řízení a postoupí mu spisový materiál, který byl při úkonu opatřen.

(4) Justiční orgán rozhodne o ukončení dočasného upuštění od některých úkonů trestního řízení, jestliže

- žádost o převzetí trestního řízení byla vzata zpět,
- cizí stát oznámí, že ve věci nebude konat řízení,
- cizí stát dodatečně odvolá své rozhodnutí o převzetí trestního řízení,
- cizí stát oznámí, že v řízení nebude pokračovat, nebo řízení ukončí, nebo
- cizí stát přes opakovaný dotaz a přes upozornění, že orgány České republiky mohou v trestním řízení pokračovat nebo nařídít výkon trestu, neoznámí své rozhodnutí, zda trestní řízení přebírá.

§ 109

Zpětvzetí žádosti o převzetí trestního řízení

Žádost o převzetí trestního řízení lze vzít zpět do doby, než o ní cizí stát rozhodne. Rozhodl-li již cizí stát o převzetí trestního řízení, lze jej požádat, aby své rozhodnutí odvolal.

§ 110

Předání trestního řízení proti osobě ve vazbě

(1) Předání trestního řízení vedeného proti cizímu státnímu příslušníkovi nacházejícímu se ve vazbě v České republice a předání takové osoby cizímu státu je možné pouze v případech, že je třeba dát přednost provedení trestního stíhání v cizím státu zejména z důvodu náležitého zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu. Předání trestního řízení v takovém případě je možné pouze

- na základě mezinárodní smlouvy,
- je-li zaručena vzájemnost rovněž, pokud jde o předávání trestního řízení proti osobě ve vazbě,
- jde-li o trestný čin, který
 - byl zcela nebo zčásti spáchán na území cizího státu,
 - úzce souvisí s trestným činem, který je trestně stíhán v cizím státu, nebo
 - byl spáchán proti osobám, které se nenacházejí na území České republiky, nebo
- jestliže se v cizím státu vede trestní řízení proti téže osobě pro týž skutek.

(2) Žádost o převzetí trestního řízení proti osobě ve vazbě v České republice obsahuje také podrobný popis zjištěných skutečností odůvodňujících vazbu a informace o délce vykonané vazby a místu jejího výkonu. Justiční orgán zároveň požádá cizozemský orgán o urychlené rozhodnutí o takové žádosti ve lhůtě v ní uvedené; lhůta se stanoví s přihlédnutím ke lhůtám uvedeným v § 72 trestního řádu.

(3) Poté, co cizí stát oznámil, že udělil souhlas s převzetím trestního řízení a osoby, ústřední orgán dohodne s cizozemským orgánem termín předání osoby. Předání osoby cizozemskému orgánu a s tím související propuštění z vazby zajistí předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce.

§ 111

Předání řízení o uložení ochranného léčení nebo zabezpečovací detence

Podle tohoto dílu se přiměřeně postupuje také při předání řízení o uložení ochranného léčení nebo zabezpečovací detence do cizího státu.

Díl 2

Převzetí trestního řízení z cizího státu

§ 112

Trestní řízení je možné převzít z cizího státu, jestliže skutek, pro který je vedeno, je trestný i podle práva České republiky a spadá do pravomoci orgánů České republiky.

§ 113

Rozhodnutí o převzetí trestního řízení

(1) O žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení rozhodne Nejvyšší státní zastupitelství. Rozhodne-li o tom, že se trestní řízení přebírá, dá bezodkladně podnět k zahájení trestního řízení příslušnému státnímu zastupitelství, jinak žádost o převzetí trestního řízení vrátí cizozemskému orgánu s uvedením důvodů, pro které nebylo trestní řízení převzato.

(2) Umožňuje-li mezinárodní smlouva přímý styk justičních orgánů při předávání trestního řízení, rozhodne o žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení státní zástupce, který by jinak byl příslušný k výkonu dozoru nad zachováváním zákonnosti v přípravném řízení.

(3) Jestliže informace obsažené v žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení a jejich přílohách nejsou dostatečné pro rozhodnutí o převzetí trestního řízení, orgán příslušný k rozhodnutí o takové žádosti požádá cizozemský orgán o jejich doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizozemský orgán požadovaná doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, žádost vrátí.

(4) V souvislosti s rozhodováním o žádosti cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení může orgán příslušný k rozhodnutí o takové žádosti vyžadovat potřebné zprávy od jiných orgánů veřejné moci.

(5) Orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení, o svém rozhodnutí neprodleně vyrozumí cizozemský orgán.

§ 114

**Použitelnost důkazů
opatřených cizozemským orgánem**

Důkazy opatřené cizozemským orgánem v souladu s právním řádem cizího státu lze použít v převzatém trestním řízení stejně, jako kdyby byly opatřeny orgánem České republiky činným v trestním řízení.

§ 115

Orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení, vyrozumí cizozemský orgán o pravomocném rozhodnutí v převzatém trestním řízení.

§ 116

Vrácení trestního řízení

Vyvstane-li v průběhu převzatého trestního řízení důvod, pro který lze předpokládat, že účelu trestního řízení bude v cizím státu, který trestní řízení do České republiky předal, dosaženo lépe než na území České republiky, může orgán, který rozhodl o převzetí trestního řízení, vrátit trestní řízení cizozemskému orgánu. Při vrácení trestního řízení cizozemskému orgánu se postupuje přiměřeně podle dílu 1.

§ 117

**Převzetí řízení o uložení ochranného opatření
odpovídajícího ochrannému léčení
nebo zabezpečovací detenci**

Podle tohoto dílu se přiměřeně postupuje také při převzetí řízení o uložení ochranného opatření odpovídajícího ochrannému léčení nebo zabezpečovací detenci z cizího státu.

HLAVA IV

**UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ
VE VZTAHU K CIZÍMU STÁTU**

Díl 1

Uznání a výkon cizozemských rozhodnutí

Oddíl 1

Obecná ustanovení

§ 118

Cizozemské rozhodnutí

Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu rozhodnutí, které bylo vydáno cizozemským orgánem v souvislosti s trestným činem nebo činem jinak trestným a kterým byl uložen trest nebo ochranné opatření nebo bylo od jejich uložení nebo výkonu podmíněně upuštěno (dále jen „cizozemské rozhodnutí“).

§ 119

(1) V řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí se justiční orgány stýkají s cizozemskými orgány výhradně prostřednictvím ministerstva.

(2) Občanům České republiky, kteří jsou v cizím státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody nebo jsou jinak omezeni na osobní svobodě, se písemnosti v řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí doručují prostřednictvím ministerstva.

§ 120

Podmínky uznání

(1) Cizozemské rozhodnutí lze na území České republiky uznat, jestliže

- a) tak stanoví mezinárodní smlouva nebo je zaručena vzájemnost,
- b) bylo vydáno v souvislosti se skutkem, který by naplňoval znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky,
- c) bylo vydáno v řízení, které odpovídalo závazkům vyplývajícím pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách,
- d) skutek, jehož se rozhodnutí týká, nemá výlučně politický nebo vojenský charakter,
- e) výkon trestu by nebyl podle právního řádu České republiky promlčen,
- f) v České republice nebylo vedeno trestní stíhání proti téže osobě pro týž skutek, které skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo pravomocným zastavením trestního stíhání anebo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, ledaže takové rozhodnutí bylo zrušeno,
- g) na území České republiky nebylo pravomocně uznáno jiné cizozemské rozhodnutí vůči téže osobě pro týž skutek,
- h) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, by byla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- i) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, je občanem České republiky a
- j) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, nepožívá výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení.

(2) Ustanovení odstavce 1 písm. i) se neužije, jde-li

o uznání cizozemského rozhodnutí ukládajícího trest zákazu činnosti, trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty anebo ochranné opatření zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty. Toto ustanovení se neužije také tehdy, jde-li o převzetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uloženého cizozemským rozhodnutím a bylo-li rozhodnuto o nepřipustnosti vydání dotčené osoby z důvodu uvedeného v § 91 odst. 1 písm. b), c), k), o) nebo p), rozhodl-li ministr spravedlnosti, že její vydání nepovolí, nebo bylo-li rozhodnuto o jejím nepředání do jiného členského státu z důvodu uvedeného v § 205 odst. 2 písm. g), l) nebo m) nebo do Islandské republiky (dále jen „Island“) anebo do Norského království (dále jen „Norsko“) z obdobných důvodů.

(3) Jde-li o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí týkajícího se občana České republiky, lze takové rozhodnutí uznat s jeho souhlasem i bez splnění podmínky uvedené v odstavci 1 písm. a).

(4) Jde-li o převzetí občana České republiky k výkonu cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody do České republiky, lze cizozemské rozhodnutí uznat s jeho souhlasem z humanitárních důvodů i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 1 písm. b) až h).

(5) Vznikne-li při postupu podle tohoto dílu pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce, soudu nebo ministerstva Nejvyšší soud.

Oddíl 2*Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí*

§ 121

(1) Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí se zahajuje podáním návrhu ministerstva na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí nebo postoupením žádosti cizího státu o vzetí osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, do vazby soudu. Ministerstvo je oprávněno v souvislosti s takovým řízením opatřit nezbytné podklady, zejména si vyžádat potřebné zprávy od jiných orgánů veřejné moci. Ministerstvo může vzít návrh zpět do doby, než se soud prvního stupně odebere k závěrečné poradě. Zpětvzetím návrhu je řízení ukončeno.

(2) Je-li uznání cizozemského rozhodnutí podmíněno souhlasem osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje a která se nachází ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v cizím státu, může ministerstvo o jeho opatření požádat příslušný zastupitelský úřad České republiky v cizím státu. Nachází-li se osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, na území České republiky, může ministerstvo požádat o opatření jejího souhlasu okresní soud, v jehož obvodu má tato osoba trvalý pobyt nebo se zdržuje. Orgán opatřující souhlas osobu, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, před vyslovením souhlasu poučí o jeho významu a následcích spojených s jeho udělením. Souhlas nelze vzít zpět.

(3) Soudem příslušným k řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí je krajský soud, v jehož obvodu má nebo měla poslední trvalý pobyt nebo se zdržuje osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje. Týká-li se cizozemské rozhodnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, je k řízení příslušný krajský soud, v jehož obvodu se nachází. Nelze-li určit takový soud, je k řízení příslušný Krajský soud v Praze.

(4) Je-li dána příslušnost několika krajských soudů, koná řízení ten z nich, u něhož ministerstvo podalo návrh na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí.

(5) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti krajského soudu nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(6) Ustanoveními odstavců 3 až 5 není dotčena zvláštní příslušnost soudu ve vykonávacím řízení podle hlavy dvacáté první trestního řádu.

§ 122

(1) V řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, může předseda senátu rozhodnout o vzetí osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, do uznávací vazby, nachází-li se tato osoba na území České republiky a odůvodňují-li zjištěné okolnosti obavu, že uprchne nebo se bude skrývat a mařit tak uznání a výkon cizozemského rozhodnutí; ustanovení § 67 a 68 trestního řádu se neužijí. Nelze-li přítomnost této osoby při rozhodování o uznávací vazbě zajistit jinak, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí. Proti rozhodnutí o vzetí do uznávací vazby je

přípustná stížnost. Na další postup ohledně uznávací vazby se neužijí ustanovení § 71 odst. 1 věty třetí, odst. 2 písm. b), § 72 až 73b, § 73c písm. a) a § 74a trestního řádu. Jiná ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se užijí přiměřeně. O žádosti osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, o propuštění z uznávací vazby rozhoduje soud.

(2) Obdrží-li ministerstvo před doručením žádosti o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí žádost cizího státu o vzetí osoby, vůči níž toto rozhodnutí směřuje, do vazby, postoupí ji soudu. Soud vyrozumí ministerstvo, zda a jaká opatření na základě takové žádosti učinil.

(3) Jestliže žádost cizího státu o vzetí osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, do vazby neposkytuje dostatečný podklad pro rozhodnutí soudu o uznávací vazbě, zejména neobsahuje-li údaje o totožnosti takové osoby, základní údaje o takovém rozhodnutí, včetně popisu skutku, jeho právní kvalifikace a uloženého trestu nebo ochranného opatření, a skutečnosti, které takovou vazbu odůvodňují, vyžádá ministerstvo před jejím postoupením soudu její doplnění v jím stanovené lhůtě. Nezaslal-li cizí stát požadované doplnění ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, žádost odmítne.

(4) Osoba, jež byla vzata do uznávací vazby na základě žádosti cizího státu před doručením žádosti o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí, musí být z této vazby ihned propuštěna, nebyla-li žádost cizího státu o uznání a výkon cizozemského rozhodnutí doručena ministerstvu do 40 dnů ode dne vzetí této osoby do uznávací vazby; tím řízení končí. O propuštění osoby z uznávací vazby soud vyrozumí ministerstvo. Propuštění osoby z uznávací vazby nevylučuje její vzetí do uznávací vazby v nově zahájeném řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí na základě dodatečně doručené žádosti o uznání a výkon takového rozhodnutí. Účinky doručení má i doručení žádosti Nejvyššímu státnímu zastupitelství, zastupitelskému úřadu České republiky v cizím státu nebo Ministerstvu zahraničních věcí.

§ 123

(1) Rozhodnutí o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí činí soud ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce. Nachází-li se osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu trestu nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, doručují se jí

pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí; veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(2) Jde-li o rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, vyžádá si předseda senátu před konáním veřejného zasedání písemně vyjádření státního zástupce.

(3) Rozhodnutí o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí soud doručí též ministerstvu.

§ 124

(1) Jsou-li splněny podmínky uznání, soud rozsudkem uzná cizozemské rozhodnutí na území České republiky.

(2) Současně s rozhodnutím o uznání cizozemského rozhodnutí soud rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené cizozemským rozhodnutím vykonávají, přičemž

- a) neslučuje-li se druh trestu nebo ochranného opatření s právním řádem České republiky, přizpůsobí je na druh trestu nebo ochranného opatření podle trestního zákona, který mu nejvíce odpovídá, nebo
- b) překračuje-li výměra trestu horní hranici trestní sazby za odpovídající trestný čin podle trestního zákona, přizpůsobí ji tak, že ji sníží na tuto horní hranici trestní sazby.

(3) Přizpůsobení trestu nebo ochranného opatření nesmí zhoršit postavení osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, pokud jde o jeho druh nebo délku.

(4) Jestliže byl uznaným cizozemským rozhodnutím uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, soud současně rozhodne o zařazení odsouzeného do typu věznice.

(5) Uzná-li soud cizozemské rozhodnutí pouze pro některý z trestných činů, jichž se cizozemské rozhodnutí týká, stanoví při rozhodování podle odstavce 2, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice.

(6) Trest ve vyšší výměře, než jakou připouští trestní zákon, lze v České republice vykonat pouze, pokud tak stanoví mezinárodní smlouva, nebo pokud s tím občan České republiky, který má být předán do České republiky, souhlasí a jeho předání z cizího státu nelze dosáhnout jinak.

§ 125

(1) Soud návrh ministerstva zamítne, pokud

- a) nejsou splněny podmínky uznání,
- b) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, zemřela nebo byla prohlášena za mrtvou, nebo
- c) je zjevné, že výkon cizozemského rozhodnutí by nebylo možné zajistit, zejména je-li osoba, vůči níž směřuje cizozemské rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, nedosažitelná pro svůj neznámý pobyt.

(2) Proti rozhodnutí uvedenému v odstavci 1 je přípustná stížnost, kterou může podat též ministerstvo. V řízení o stížnosti se ustanovení § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu neuplatňuje.

(3) Zamítne-li soud návrh ministerstva a osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, je v uznávací vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce podle odstavce 2.

§ 126

Žádá-li cizí stát před předáním výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody o ujištění, že budou dodrženy lhůty nebo jiné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu stanovené právem tohoto státu, soud na návrh ministerstva při uznání cizozemského rozhodnutí nebo dodatečně rozhodne, zda takové lhůty nebo podmínky budou na území České republiky dodrženy. Jsou-li takové lhůty nebo podmínky přísnější než podle právního řádu České republiky, lze v případě, kdy se vyžaduje souhlas osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, s převzetím výkonu cizozemského rozhodnutí, rozhodnout o tom, že budou dodrženy, pouze se souhlasem takové osoby. Pokud soud návrhu vyhoví, rozhodne rozsudkem, v jehož výroku uvede tyto lhůty a podmínky, jinak návrh usnesením zamítne. Proti tomuto usnesení je přípustná stížnost, kterou může podat též ministerstvo. V řízení o stížnosti se ustanovení § 149 odst. 1 písm. a) trestního řádu neuplatňuje.

§ 127

(1) Rozsudky podle § 124 a 126 může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce a ministerstvo pro nesprávnost kteréhokoli výroku, a to i v neprospěch osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, a
- b) osoba, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, pro nesprávnost kteréhokoli výroku, který se jí přímo dotýká.

(2) Odvoláním nelze napadnout důvody, pro které bylo cizozemské rozhodnutí vydáno.

(3) Ustanovení § 249 odst. 2 a § 251 odst. 1 trestního řádu platí i pro odvolání podané ministerstvem.

(4) Nesplňuje-li odvolání osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje a která se nachází v cizím státu na svobodě a nemá obhájce, náležitosti obsahu odvolání podle § 249 odst. 1 trestního řádu, ustanovení § 251 odst. 2 a § 253 odst. 3 trestního řádu se neužijí a odvolací soud přezkoumá správnost všech výroků napadeného rozsudku, které může tato osoba napadnout odvoláním.

(5) Rozhoduje-li odvolací soud rozsudkem, činí tak ve veřejném zasedání. Ustanovení § 123 odst. 1 věty druhé se užije obdobně.

(6) Odvolací soud napadený rozsudek zruší a návrh ministerstva zamítne, shledá-li některý z důvodů uvedených v § 125 odst. 1. Odvolací soud může napadený rozsudek zrušit také, bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno jiné ustanovení tohoto zákona, jestliže toto porušení mohlo mít vliv na správnost přezkoumávané části rozsudku.

(7) V neprospěch osoby, vůči níž cizozemské rozhodnutí směřuje, může odvolací soud změnit napadený rozsudek rovněž na základě odvolání ministerstva, jež bylo podáno v neprospěch této osoby.

(8) Ustanovení § 247 odst. 1, § 257 odst. 1 písm. a) až c), odst. 2 a 3, § 258 odst. 1 písm. d) až f), § 259 odst. 3 a 5, § 260, 261, 263 a 265 trestního řádu se neužijí.

§ 128

(1) Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu o návrhu na uznání a výkon cizozemského rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, může podat Nejvyš-

šímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí nejpozději do 2 měsíců od právní moci rozhodnutí. Takový návrh nelze podat, pokud ministerstvo nevyužilo oprávnění podat z těchto důvodů řádný opravný prostředek.

(2) Pokud Nejvyšší soud návrh ministra spravedlnosti nezamítne, napadené rozhodnutí zruší a postupuje přiměřeně podle § 124 až 126, nebo vrátí věc soudu, nelze-li zjištěnou vadu v řízení před Nejvyšším soudem odstranit. Rozhoduje-li Nejvyšší soud rozsudkem, činí tak ve veřejném zasedání; ustanovení § 123 odst. 1 věty druhé se užije obdobně.

Oddíl 3

Výkon uznaného cizozemského rozhodnutí

§ 129

Souhlas s převzetím výkonu cizozemského rozhodnutí

Bylo-li pravomocně uznáno cizozemské rozhodnutí, ministerstvo udělí souhlas s převzetím jeho výkonu, ledaže shledá podstatné důvody, pro které převzetí výkonu cizozemského rozhodnutí není vhodné. O svém stanovisku ministerstvo vyrozumí cizí stát, který uznané cizozemské rozhodnutí vydal, a soud příslušný k výkonu takového uznaného cizozemského rozhodnutí.

§ 130

(1) Soud nařídí výkon uznaného cizozemského rozhodnutí, jakmile je ministerstvem informován, že cizí stát i ministerstvo udělily souhlas s předáním výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí do České republiky.

(2) Soud rozhodne o započítání části trestu uloženého uznaným cizozemským rozhodnutím, která byla vykonána v cizím státu, do trestu, který má být vykonán na území České republiky. Do nepodmíněného trestu odnětí svobody se započte též doba strávená v uznávací vazbě, ve vazbě pro týž skutek v cizím státu a doba převozu k výkonu trestu do České republiky.

(3) Jakmile ministerstvo vyrozumí soud o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření cizího státu, v jehož důsledku se uznané cizozemské rozhodnutí stalo nevykonatelným, soud neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného cizozemského rozhodnutí. Má-li amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření cizího státu, v jehož

důsledku se uznané cizozemské rozhodnutí stalo nevykonatelným, účinky, že se na osobu hledí, jako by nebyla odsouzena, hledí se tak na ni i v České republice. Bylo-li cizozemské rozhodnutí v cizím státu pravomocně zrušeno, soud zruší rozhodnutí o jeho uznání.

(4) Jestliže ministerstvo vyrozumí soud o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření cizího státu, v jehož důsledku se uznané cizozemské rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným, předseda senátu rozhodne o tom, v jaké části uznané cizozemské rozhodnutí vykonáno nebude. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 131

Převzetí osoby z cizího státu

(1) Osobu, kterou cizí stát předal k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, převzou orgány Vězeňské služby a dodají ji věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření. O tom neprodleně vyrozumí ministerstvo a soud.

(2) Nedošlo-li k předání osoby, která se nachází v cizím státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a ohledně níž bylo uznáno cizozemské rozhodnutí, do České republiky k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, je výkon uznaného cizozemského rozhodnutí ohledně takového trestu nebo ochranného opatření na území České republiky nepřipustný.

§ 132

Náklady převzetí

(1) Náklady převzetí osoby z cizího státu nese Česká republika.

(2) Osoba, která byla se svým souhlasem převzata z cizího státu k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého uznaným cizozemským rozhodnutím, je povinna nahradit České republice paušální částkou náklady, které v souvislosti s jejím převzetím vynaložila.

(3) Paušální částku uvedenou v odstavci 2 stanoví ministerstvo vyhláškou.

(4) O povinnosti k náhradě nákladů rozhodne předseda senátu po předání osoby na území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 133

Náklady řízení

(1) Náklady řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí nese Česká republika.

(2) Byl-li nařízen výkon uznaného cizozemského rozhodnutí, je osoba, vůči níž toto rozhodnutí směřuje, povinna nahradit České republice náklady uvedené v § 152 odst. 1 písm. a) až d) trestního řádu; to neplatí v případech uvedeném v § 131 odst. 2.

§ 134

Dohled a kontrola nad odsouzeným

Spočívá-li výkon uznaného cizozemského rozhodnutí v České republice v provádění dohledu nebo kontroly nad odsouzeným, je k zajištění výkonu takového rozhodnutí příslušný okresní soud, v jehož obvodu se odsouzený zdržuje. Po právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí mu soud uvedený v § 121 odst. 3 věc postoupí.

§ 135

Sdílení propadlého nebo zabraného majetku

(1) Umožňuje-li takový postup mezinárodní smlouva nebo je-li zaručena vzájemnost, může Česká republika s cizím státem uzavřít dohodu o sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán na základě uznaného cizozemského rozhodnutí. K uzavření dohody je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí v prvním stupni, nebo ministerstvo. Soud nebo ministerstvo poskytne Ministerstvu financí na jeho žádost potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(2) Sdílený majetek předává do cizího státu organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky.

Díl 2

Zajištění výkonu rozhodnutí v cizím státu

§ 136

Předání výkonu rozhodnutí

(1) Je-li to účelné, ministerstvo z podnětu nebo se souhlasem soudu, který ve věci rozhodl v prvním stupni, za podmínek stanovených mezinárodní smlouvou, nebo za podmínek, které jsou pro výkon rozhod-

nutí soudu stanoveny právním řádem cizího státu, požádá příslušný orgán tohoto státu o zajištění výkonu rozhodnutí na jeho území. Soud ministerstvu poskytne potřebnou součinnost.

(2) Připouští-li to právo cizího státu nebo mezinárodní smlouva a vyžadují-li to okolnosti případu, ministerstvo požádá cizí stát o vzetí osoby do vazby pro účely zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody.

§ 137

Předání osoby

(1) Nachází-li se osoba v České republice ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, může ministerstvo požádat stát, jehož je tato osoba občanem, nebo stát, ohledně něhož lze předpokládat, že výkon rozhodnutí převezme, o její převzetí k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, nebo udělit souhlas s předáním takové osoby, pokud

- a) soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, udělil souhlas s předáním osoby,
- b) předáním osoby nebude zmařeno nebo ztíženo dosažení účelu trestu nebo ochranného opatření,
- c) v době podání žádosti nebo udělení souhlasu ministerstva má osoba vykonat trest nebo ochranné opatření v délce nejméně 1 rok; v případech hodných zvláštního zřetele může být osoba předána k výkonu trestu nebo ochranného opatření kratšího trvání,
- d) výkonem trestu nebo ochranného opatření v cizím státu nedojde k porušení závazků vyplývajících pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách a
- e) předáním osoby nebude zmařeno nebo ztíženo dosažení účelu trestního řízení, které se pro jiný skutek ohledně této osoby v České republice vede.

(2) Není-li předání osoby upraveno mezinárodní smlouvou, může ministerstvo postupovat podle odstavce 1 za podmínek, jež jsou pro výkon rozhodnutí soudu stanoveny právním řádem cizího státu.

(3) Za účelem postupu podle odstavce 1 nebo 2 poskytne soud ministerstvu potřebnou součinnost.

(4) Je-li k postupu podle odstavce 1 nebo 2 zapotřebí souhlasu osoby nacházející se na území České republiky ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí

svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ministerstvo je oprávněno požádat o jeho opatření okresní soud, v jehož obvodu je takový trest nebo ochranné opatření vykonáváno. Předseda senátu osobu před vyslovením souhlasu poučí o jeho významu a následcích spojených s jeho udělením. Vyslovený souhlas nelze vzít zpět.

§ 138

Předání výkonu dohledu a kontroly nad odsouzeným

(1) Předání výkonu dohledu a kontroly nad odsouzeným může spočívat

- a) ve sledování chování odsouzeného ve zkušební době a v podávání zpráv ve stanovených termínech o chování odsouzeného, jakož i o plnění uložených omezení a povinností, nebo
- b) v provedení úkonů uvedených v písmenu a) a následném výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody v případě, že se odsouzený neosvědčí.

(2) Vyhověl-li cizozemský orgán žádosti ministerstva o provedení úkonů uvedených v odstavci 1 písm. a), rozhodne soud o tom, zda se odsouzený ve zkušební době osvědčil nebo zda se trest vykoná, anebo uloží trest. Má-li být tento trest vykonán v cizím státu, postupuje podle § 136.

§ 139

Soud neprodleně informuje ministerstvo o udělení milosti, o účasti na amnestii nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se rozhodnutí, kterým byl uložen trest nebo ochranné opatření, stalo zcela nebo zčásti nevykonatelným. Ministerstvo o takové skutečnosti neprodleně vyrozumí cizozemský orgán.

§ 140

Sdílení propadlého nebo zabraného majetku

(1) Při sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán v cizím státu na žádost České republiky, se postupuje obdobně podle § 135 odst. 1 věty první a druhé; návrh na uzavření dohody o sdílení majetku může Ministerstvu financí podat soud, který uložil trest nebo ochranné opatření, na jehož základě majetek propadl nebo byl zabrán, nebo ministerstvo. Soud nebo ministerstvo poskytne Ministerstvu financí na jeho žádost potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(2) Sdílený majetek přebírá z cizího státu organi-

zační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky.

HLAVA V PRŮVOZ OSOB

Díl 1

Žádost o povolení průvozu osoby přes území třetího státu

§ 141

(1) K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s

- a) vyžádáním osoby z cizího státu do České republiky,
- b) převzetím osoby, kterou cizí stát předává orgánům České republiky, aniž rozhodl o jejím vydání,
- c) žádostí soudu o právní pomoc,
- d) předáním trestního řízení z České republiky do cizího státu po podání obžaloby, nebo
- e) převzetím odsouzeného z cizího státu do České republiky

je příslušné ministerstvo.

(2) K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s

- a) žádostí státního zastupitelství o právní pomoc,
- b) převzetím trestního řízení z cizího státu do České republiky, nebo
- c) předáním trestního řízení z České republiky do cizího státu před podáním obžaloby

je příslušné Nejvyšší státní zastupitelství.

(3) Justiční orgán poskytne ústřednímu orgánu na jeho žádost a v jím stanovené lhůtě podklady potřebné k podání žádosti o průvoz, včetně překladů písemností do jazyka přijímaného třetím státem. Nesnese-li věc odkladu, může ústřední orgán opatřit nezbytné písemnosti překladem do jazyka přijímaného třetím státem.

Díl 2

Průvoz osob přes území České republiky

§ 142

(1) K přijetí žádosti cizího státu o povolení průvozu osoby přes území České republiky v rámci mezinárodní justiční spolupráce mezi dvěma nebo více ci-

zími státy a k povolení průvozu je příslušné ministerstvo. Je-li žádost doručena jinému orgánu České republiky, neprodleně ji postoupí ministerstvu.

(2) Ministerstvo nepovolí průvoz osoby přes území České republiky, jestliže

- a) jde o občana České republiky,
- b) stát, který o povolení průvozu osoby přes území České republiky žádá, nedoloží, pro jaké účely má být průvoz proveden,
- c) v trestním řízení, v souvislosti s nímž se o průvoz žádá, je možné uložit trest smrti a stát, který toto řízení vede, neposkytne ujištění, že trest smrti nebude uložen nebo vykonán,
- d) jde o průvoz za účelem vydání osoby k výkonu trestu smrti,
- e) jde o průvoz v souvislosti s trestným činem, který má výlučně politický nebo vojenský charakter,
- f) by to bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách,
- g) je důvodná obava, že by osoba ve státu, do kterého má být vydána nebo předána, byla vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnosti nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory,
- h) byl v České republice na osobu, o jejíž průvoz se žádá, vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení, příkaz k dodání do výkonu trestu, evropský zatýkácí rozkaz, zatýkácí rozkaz vydaný podle části páté hlavy II dílu 4 nebo byly učiněny soudem úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nebo
- i) mezi Českou republikou a státem, který o povolení průvozu osoby přes území České republiky žádá, není takový průvoz upraven mezinárodní smlouvou a tento stát neposkytne ujištění o vzájemnosti; to neplatí, žádá-li o průvoz jiný členský stát v rámci postupu podle části páté.

(3) Povolení průvozu osoby přes území České republiky pro takový druh mezinárodní justiční spolupráce, který předpokládá vrácení osoby, se vztahuje i na její případný zpětný průvoz.

(4) Povolení průvozu osoby přes území České republiky není třeba v případě leteckého průvozu bez přistání na území České republiky.

§ 143

(1) Jde-li o letecký průvoz osoby s plánovaným přistáním na území České republiky, nepřesahuje-li předpokládaná délka průvozu 8 hodin a není-li plánováno opuštění prostoru letiště, je po dobu průvozu osoba, o jejíž průvoz jde, omezena na osobní svobodě orgány cizího státu, které ji doprovázejí, za pomoci orgánů Policie České republiky.

(2) Pokud doba průvozu neplánovaně překročí 8 hodin nebo pokud je zapotřebí opustit prostor letiště, orgány Policie České republiky osobu převezmou od orgánů cizího státu, omezí ji na osobní svobodě a sepišou o tom protokol. O převzetí osoby a omezení její osobní svobody bezodkladně vyrozumí státního zástupce krajského státního zastupitelství, v obvodu jehož působnosti se nachází místo přistání, a předají mu opis protokolu a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby mohl podat návrh na vzetí osoby do průvozní vazby. Státní zástupce podá takový návrh do 24 hodin od přistání, jinak musí být osoba propuštěna na svobodu.

(3) O vzetí osoby do průvozní vazby rozhodne předseda senátu krajského soudu, v obvodu jehož působnosti se nachází místo přistání, a to do 24 hodin od podání návrhu. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Po rozhodnutí o vzetí osoby do průvozní vazby stanoví ministerstvo státu, který o povolení průvozu požádal, přiměřenou lhůtu, ne delší než 18 dnů od přistání, k převzetí osoby a dokončení průvozu; pokud tak tento stát v uvedené lhůtě neučinil, předseda senátu nařídí propuštění osoby z průvozní vazby nejpozději poslední den této lhůty. Propuštění osoby z průvozní vazby v souvislosti s dokončením průvozu zajistí předseda senátu soudu, který rozhodl o průvozní vazbě.

(4) V jiných případech než uvedených v odstavcích 1 a 2 ministerstvo před povolením průvozu podá Nejvyššímu soudu návrh na rozhodnutí, že osoba, o jejíž průvoz jde, bude po dobu průvozu přes území České republiky v průvozní vazbě. Nejvyšší soud vyhoví takovému návrhu pouze v případě, že jsou splněny podmínky stanovené mezinárodní smlouvou nebo není-li dán některý z důvodů nepovolení průvozu. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Pokud Nejvyšší soud návrh zamítne, ministerstvo průvoz nepovolí.

(5) V jiných případech než uvedených v odstavcích 1 a 2 průvoz osoby přes území České republiky do cizího státu, včetně jejího převzetí a předání přísluš-

nému orgánu cizího státu, provádí Policie České republiky.

§ 144

(1) Dojde-li v případě leteckého průvozu osoby bez plánovaného přistání na území České republiky k neplánovanému přistání na jejím území, orgány Policie České republiky osobu převezmou od orgánů cizího státu, omezí ji na osobní svobodě a sepišou o tom protokol. O převzetí osoby a omezení její osobní svobody bezodkladně vyrozumí státního zástupce krajského státního zastupitelství, v obvodu jehož působnosti se nachází místo přistání, a předají mu opis protokolu a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby mohl podat návrh na vzetí osoby do průvozní vazby. Státní zástupce podá takový návrh do 24 hodin od neplánovaného přistání, jinak musí být osoba propuštěna na svobodu. Návrh na vzetí osoby do průvozní vazby státní zástupce nepodá a nařídí její propuštění na svobodu, je-li zjevné, že nejsou splněny podmínky stanovené mezinárodní smlouvou nebo je dán některý z důvodů nepovolení průvozu osoby přes území České republiky uvedený v § 142 odst. 2 písm. a) až h).

(2) O vzetí osoby do průvozní vazby rozhodne předseda senátu krajského soudu, v obvodu jehož působnosti se nachází místo neplánovaného přistání, a to do 24 hodin od podání návrhu. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Je-li zjevné, že nejsou splněny podmínky stanovené mezinárodní smlouvou nebo je dán některý z důvodů nepovolení průvozu osoby přes území České republiky uvedený v § 142 odst. 2 písm. a) až h), nařídí její propuštění na svobodu.

(3) Byla-li osoba vzata do průvozní vazby a není-li žádost o povolení průvozu přes území České republiky doručena ve lhůtě 18 dnů od neplánovaného přistání, předseda senátu nařídí propuštění osoby z průvozní vazby nejpozději poslední den této lhůty. Pokud ministerstvo po doručení žádosti průvoz povolí, stanoví státu, který o povolení průvozu požádal, přiměřenou lhůtu, ne delší než 18 dnů od povolení průvozu, k převzetí osoby a dokončení průvozu; neučinil-li tak tento stát v uvedené lhůtě, předseda senátu nařídí propuštění osoby z průvozní vazby nejpozději poslední den této lhůty. Propuštění osoby z průvozní vazby v souvislosti s dokončením průvozu nebo nepovolením průvozu zajistí předseda senátu soudu, který rozhodl o průvozní vazbě.

(4) Ustanovení odstavců 1 až 3 se přiměřeně užit

také tehdy, jestliže v případě leteckého průvozu osoby přes území České republiky, který byl povolen, došlo k neplánovanému přistání, pokud po dobu delší než 8 hodin nelze v průvozu pokračovat, anebo pokud je po takovém neplánovaném přistání zapotřebí opustit prostor letiště, na kterém k neplánovanému přistání došlo. Po vzetí osoby do průvozní vazby stanoví ministerstvo státu, který o povolení průvozu přes území České republiky požádal, přiměřenou lhůtu, ne delší než 18 dnů od neplánovaného přistání, k převzetí osoby a dokončení průvozu.

ČÁST ČTVRTÁ

SPOLUPRÁCE S MEZINÁRODNÍMI TRESTNÍMI SOUDY A TRIBUNÁLY

HLAVA I

OBECNÁ USTANOVENÍ

§ 145

(1) Podle ustanovení této části se postupuje při vyřizování žádostí a příkazů mezinárodního trestního soudu, mezinárodního trestního tribunálu nebo obdobného mezinárodního soudního orgánu s působností v trestních věcech a jeho orgánů (dále jen „mezinárodní soud“),

a) pokud

1. byl ustaven mezinárodní smlouvou podle čl. 10a Ústavy České republiky,
2. byl ustaven rozhodnutím Rady bezpečnosti Organizace spojených národů vydaným podle kapitoly VII Charty Organizace spojených národů, kterým je Česká republika vázána, nebo
3. je Česká republika podle rozhodnutí Rady bezpečnosti Organizace spojených národů vydaného podle kapitoly VII Charty Organizace spojených národů, kterým je Česká republika vázána, s takovým mezinárodním soudem povinna spolupracovat,

b) byl-li ustaven mezinárodní smlouvou mezi mezinárodními organizacemi, jejímž je Česká republika členem, nebo orgánem takové organizace a cizím státem a je uveden v nařízení vlády podle odstavce 2, nebo

c) vyplývá-li povinnost České republiky spolupracovat s takovým mezinárodním soudem z jiného zákona nebo z mezinárodní smlouvy.

(2) Vláda nařízením stanoví, se kterými mezinárodními soudy uvedenými v odstavci 1 písm. b) Česká republika spolupracuje.

§ 146

(1) Justiční orgány poskytují mezinárodnímu soudu potřebnou součinnost v souvislosti s prověřováním a stíháním činů, jejichž stíhání a trestání je v jeho působnosti, včetně činů směřujících proti výkonu spravedlnosti mezinárodním soudem, a v souvislosti s výkonem trestů uložených mezinárodním soudem pro takové činy.

(2) Podle ustanovení této části se postupuje jen tehdy, nestanoví-li jinak mezinárodní smlouva upravující spolupráci s mezinárodním soudem, nebo nestanoví-li jinak předpisy mezinárodní organizace nebo mezinárodního soudu upravující řízení před takovým mezinárodním soudem (dále jen „předpisy mezinárodního soudu“), jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

(3) Pro spolupráci s mezinárodním soudem platí přiměřeně ustanovení části první, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 4, § 12 odst. 3 a § 13 odst. 2 se neužijí. Ustanovení § 5, § 7 odst. 2 a § 9 odst. 2 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

(4) Žádosti a příkazy mezinárodního soudu vyřizují orgány České republiky přednostně a s urychlením.

(5) Orgány České republiky bez souhlasu mezinárodního soudu nezveřejní informace o jeho žádosti nebo příkazu a způsobu jejich vyřízení. Při poskytování informací podle § 6 postupují orgány České republiky v souladu s pokyny mezinárodního soudu, které si vyžádají.

§ 147

Překlady

(1) Zašle-li mezinárodní soud ústřednímu orgánu žádost nebo příkaz v cizím jazyce bez překladu, zajistí překlad ústřední orgán, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a); s mezinárodním soudem pak konzultuje možnost úhrady nákladů na zajištění překladu.

(2) Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c), zajistí překlad ústřední orgán, pokud mezinárodní soud poskytne ujištění, že náklady na zajištění překladu uhradí. Jinak může ústřední orgán

žádost nebo příkaz vrátit mezinárodnímu soudu bez vyřízení.

§ 148

(1) Justiční orgán umožní představitelům mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), obhájcům a právním zástupcům v řízení před takovým mezinárodním soudem a dalším osobám, které tento mezinárodní soud určí, účast na úkonu prováděném na základě nebo v souvislosti s žádostí nebo příkazem tohoto mezinárodního soudu. Justiční orgán umožní těmto osobám klást doplňující otázky přímo osobě, které se úkon týká.

(2) Provádějí-li představitelé mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) v souladu s předpisy mezinárodního soudu úkony na území České republiky samostatně, užije se ustanovení § 8 odst. 1 věty první trestního řádu obdobně. Na žádost představitelů mezinárodního soudu se provádění takového úkonu zúčastní státní zástupce krajského státního zastupitelství, v jehož obvodu má k provedení takového úkonu dojít.

(3) Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c), užije se ustanovení § 51 obdobně.

(4) Představitelé mezinárodního soudu a obhájci, právní zástupci, svědci, znalci, tlumočníci, obvinění, odsouzení a další osoby předvolané k účasti na úkonu v řízení před takovým mezinárodním soudem požívají výsad a imunit v rozsahu, který je jim přiznán mezinárodním právem, pokud

- a) projíždějí nebo jsou prováděni územím České republiky na jednání mezinárodního soudu nebo se z takového jednání bezprostředně vracejí,
- b) projíždějí nebo jsou prováděni územím České republiky k účasti na úkonu prováděném na území cizího státu na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu nebo se z tohoto cizího státu bezprostředně vracejí, nebo
- c) se účastní úkonu prováděného na území České republiky na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu.

(5) V případě pochybností o oprávněnosti nebo rozsahu výsad a imunit některé z osob uvedených v odstavci 4 konzultují orgány České republiky neprodleně postup s mezinárodním soudem prostřednictvím Ministerstva zahraničních věcí.

§ 149

Styk osob s mezinárodním soudem

(1) Osoba nacházející se v zařízení, kde je omezo-
vána její osobní svoboda, proti níž je vedeno řízení před mezinárodním soudem, které se týká žádost nebo příkaz mezinárodního soudu nebo která vykonává trest uložený mezinárodním soudem, má právo bez omezení

- a) přijímat a na své náklady odesílat písemná sdělení mezinárodnímu soudu a jeho orgánům,
- b) přijímat návštěvy představitelů mezinárodního soudu a svého obhájce nebo právního zástupce v řízení před mezinárodním soudem a hovořit s nimi bez přítomnosti třetích osob.

(2) Kontrola písemných sdělení uvedených v odstavci 1 písm. a) je nepřípustná.

(3) Povinnost zachovávat státem uloženou mlčenlivost, které může osobu zbavit státní orgán nebo která se nevztahuje na podávání informací orgánům činným v trestním řízení, se nevztahuje na výslech osoby před mezinárodním soudem uvedeným v § 145 odst. 1 písm. a).

§ 150

Náklady spolupráce

(1) Náklady vzniklé orgánům České republiky při vyřizování žádostí a příkazů mezinárodního soudu, pokud je nehradí mezinárodní soud, hradí Česká republika.

(2) Umožňují-li předpisy mezinárodního soudu, aby mezinárodní soud hradil některé náklady uvedené v odstavci 1, jsou tyto náklady hrazeny podle dohody mezi ústředním orgánem a mezinárodním soudem. Orgán, kterému tyto náklady vznikly, předloží pro účely uzavření takové dohody ústřednímu orgánu vyčíslení těchto nákladů a jejich odůvodnění, jakož i další potřebné údaje.

§ 151

Souběh žádostí

Jestliže byly orgánům České republiky doručeny žádosti nebo příkazy více mezinárodních soudů nebo mezinárodního soudu a cizího státu, které se týkají téže osoby nebo téže věci, a poskytnutí spolupráce na základě všech těchto žádostí a příkazů není možné, posoudí se podmínky a možnost poskytnutí spolupráce ve vztahu ke každé z těchto žádostí a příkazů samostatně. Přitom se zvaží zejména povaha závazku ke spolupráci

s mezinárodním soudem, pořadí, v jakém byly tyto žádosti a příkazy orgánům České republiky doručeny, okolnosti spáchání činů, kterých se tyto žádosti a příkazy týkají, včetně jejich závažnosti, dále druh a výše trestů, které lze uložit nebo které byly uloženy, a pravděpodobnost, s jakou mohou mezinárodní soudy a státy, jejichž žádosti a příkazy byly orgánům České republiky doručeny, ve vzájemných vztazích dosáhnout poskytnutí spolupráce.

§ 152

Nevyhovění a odložení vyřízení žádosti nebo příkazu

(1) Justiční orgán s mezinárodním soudem konzultuje před nevyhověním nebo částečným nevyhověním jeho žádosti nebo příkazu podmínky, za kterých by bylo možné žádosti nebo příkazu vyhovět, včetně jejich případného doplnění nebo úpravy.

(2) Justiční orgán může odložit vyřízení žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu pouze po předchozí konzultaci s mezinárodním soudem a pouze na dobu určitou; délku jejího trvání oznámí justiční orgán mezinárodnímu soudu spolu s oznámením odkladu vyřízení žádosti nebo příkazu. Jde-li o žádost nebo příkaz mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), může tak učinit pouze po dohodě s tímto mezinárodním soudem.

§ 153

Poskytnutí informací a důkazů bez žádosti

Nejvyšší státní zastupitelství na žádost státního zástupce a ministerstvo na žádost soudu předá mezinárodnímu soudu i bez jeho předchozí žádosti nebo příkazu informace a důkazy získané v rámci trestního řízení, jestliže má státní zástupce nebo soud za to, že sdělení těchto informací nebo poskytnutí těchto důkazů může napomoci mezinárodnímu soudu při prověřování a stíhání činů, jejichž stíhání a trestání je v jeho působnosti, včetně činů proti výkonu spravedlnosti mezinárodním soudem, nebo při výkonu trestů uložených mezinárodním soudem pro takové činy.

§ 154

Ochrana svědka

Žádost mezinárodního soudu o zajištění ochrany svědka justiční orgán postoupí orgánu příslušnému k poskytování zvláštní ochrany podle zákona o zvláštní ochraně svědka a dalších osob v souvislosti s trestním řízením.

HLAVA II PRÁVNÍ POMOC

§ 155

Pro právní pomoc poskytovanou mezinárodnímu soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I dílů 2 a 3, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 48 odst. 3, § 56 a § 70 odst. 1 písm. a) se neužijí. Ustanovení § 47 odst. 2, § 49, 51, § 52 odst. 1, 2 a 5, § 54 odst. 1 písm. c), § 58 odst. 6 věty druhé a § 70 odst. 1 písm. c) až e) se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 47 odst. 2 se neužije také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 156

Příslušnost k přijetí žádosti nebo příkazu

K přijetí žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu vydaných v řízení před mezinárodním soudem je příslušné před zahájením hlavního líčení Nejvyšší státní zastupitelství a po zahájení hlavního líčení ministerstvo.

§ 157

Vyřízení žádosti nebo příkazu

(1) Požaduje-li mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) zvláštní postup při vyřizování své žádosti nebo příkazu, orgány činné v trestním řízení takovému požadavku vyhovějí. Jde-li o žádost mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c), vyhovějí orgány činné v trestním řízení takovému požadavku, není-li to v rozporu s § 5.

(2) Je-li k provedení úkonu na území České republiky na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nezbytný příkaz nebo povolení justičního orgánu, vydá je justiční orgán na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu; podmínky pro vydání tohoto příkazu nebo povolení se považují v takovém případě za splněné.

(3) Pokud o to mezinárodní soud požádá, zaznamená se průběh úkonu prováděného na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu s využitím tlespisného zápisu, zvukového nebo obrazového záznamu, anebo s využitím jiného prostředku, který mezinárodní soud určí, je-li to technicky možné; zápis nebo záznam se předá mezinárodnímu soudu spolu s protokolem o úkonu.

(4) Nejsou-li informace obsažené v žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu pro vyhovění takové žádosti nebo příkazu dostatečné, justiční orgán prostřednictvím ústředního orgánu nebo přímo, pokud to vyžaduje naléhavost případu, konzultuje s mezinárodním soudem další postup, a je-li to zapotřebí, požádá mezinárodní soud o dodatkové informace.

§ 158

Odmítnutí předání informace nebo důkazu

(1) Pokud mají být na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) takovému mezinárodnímu soudu předány informace utajované podle zákona o ochraně utajovaných informací, justiční orgán před jejich předáním konzultuje s mezinárodním soudem a Národním bezpečnostním úřadem způsob ochrany těchto informací mezinárodním soudem. Justiční orgán při předání těchto informací upozorní mezinárodní soud na požadavky na jejich ochranu. Předání těchto informací lze odmítnout pouze v případě, že v řízení před mezinárodním soudem není možné zajistit jejich dostatečnou ochranu před zveřejněním; o odmítnutí předání rozhoduje Nejvyšší soud na návrh justičního orgánu, který žádost nebo příkaz mezinárodního soudu vyřizuje.

(2) Předání informací nebo důkazů mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) lze odmítnout z důvodu ochrany podstatných národních bezpečnostních zájmů, rozhodne-li o tom Nejvyšší soud na návrh justičního orgánu, který žádost nebo příkaz takového mezinárodního soudu vyřizuje. Před podáním návrhu Nejvyššímu soudu justiční orgán konzultuje s mezinárodním soudem podmínky, za kterých by bylo možné informace nebo důkazy předat.

(3) Pokud by předání informací nebo důkazů, které Česká republika získala od cizího státu nebo mezinárodní organizace, mezinárodnímu soudu bylo v rozporu se závazky České republiky vyplývajícími ze zásady speciality nebo s obdobnými mezinárodními závazky České republiky, justiční orgán požádá cizí stát nebo mezinárodní organizaci, od kterých Česká republika tyto informace nebo důkazy získala, o souhlas s jejich poskytnutím mezinárodnímu soudu.

(4) Pokud cizí stát nebo mezinárodní organizace souhlas podle odstavce 3 neudělí, justiční orgán žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu nevyhoví a mezinárodní soud informuje o důvodu nevyhovění a o úkonech, které byly k opatření souhlasu cizího státu nebo mezinárodní organizace učiněny.

§ 159

Výslech osob

(1) Svědky a znalce lze na žádost nebo příkaz mezinárodního soudu vyslechnout pod přísahou, jejíž text mezinárodní soud určí. Pokud mezinárodní soud v žádosti nebo příkazu k výslechu svědka nebo znalce pod přísahou text přísahy neurčí, užije se obdobně ustanovení § 50 odst. 1 věty druhé a třetí.

(2) Osoba vyslýchaná na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) může využít svého práva odepřít výpověď podle předpisů mezinárodního soudu, jakož i podle trestního řádu, pokud to předpisy mezinárodního soudu umožňují. Ustanovení § 99 odst. 2 trestního řádu se na výslech osoby na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) neužije.

(3) Na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu justiční orgán umožní mezinárodnímu soudu provedení výslechu osoby prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu. Ustanovení odstavce 2 se užije obdobně.

(4) Pokud osoba vyslýchaná na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu orgány činnými v trestním řízení nebo vyslýchaná mezinárodním soudem prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu nebo představitelé mezinárodního soudu, kteří se výslechu účastní, nerozumí jazyku, ve kterém se výslech vede, a nezajistí-li tlumočení mezinárodní soud, přibere orgán činný v trestním řízení, který výslech provádí nebo který umožnil provedení výslechu prostřednictvím videokonferenčního zařízení nebo telefonu, po konzultaci s mezinárodním soudem, tlumočníka. To platí obdobně, jde-li o osobu, s níž se nelze dorozumět jinak než některým z komunikačních systémů neslyících a hluchoslepých osob.

§ 160

Předvolání osob

Pokud o to mezinárodní soud požádá, poskytne justiční orgán, který na základě žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu doručuje předvolání k účasti na úkonu v řízení před mezinárodním soudem, předvolávané osobě zálohu na svědecké ve výši, kterou mezinárodní soud stanoví. Justiční orgán předloží ústřednímu orgánu vyčíslení nákladů spojených s poskytnutím zálohy na svědecké pro účely jejich úhrady mezinárodním soudem.

§ 161

Doručování na území České republiky

Mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) může doručovat písemnosti adresátům na území České republiky přímo prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.

§ 162

Spolupráce v souvislosti s odškodňováním oprávněných osob

Ministerstvo poskytne mezinárodnímu soudu, fondu, který byl zřízen mezinárodním soudem pro účely odškodňování oprávněných osob, nebo obdobné instituci, kterou lze považovat za pomocný orgán mezinárodního soudu, na jejich žádost nebo příkaz potřebnou spolupráci v souvislosti s odškodňováním oprávněných osob. Pro tyto účely je ministerstvo oprávněno požádat Policii České republiky o zjištění totožnosti a pátrání po pobytu oprávněné osoby.

§ 163

Vyžadování právní pomoci od mezinárodního soudu

Pro vyžadování právní pomoci od mezinárodního soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy I dílu 1.

HLAVA III

PŘEDÁNÍ OSOB

§ 164

Pro předání osob mezinárodnímu soudu platí přiměřeně ustanovení části třetí hlavy II dílu 2, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 90 a § 91 odst. 1 písm. b), c), e) až g) a j) se neužijí. Ustanovení § 87, § 88 odst. 3, § 89 odst. 1 písm. b) a e), § 91, § 92 odst. 7 písm. d) a h), § 95, § 96 odst. 2 věty druhé, § 97 a 99 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 89 odst. 1 písm. b), § 91 odst. 1 písm. d) a k) až m), § 92 odst. 7 písm. d), § 95 odst. 1, 5 a 6 a § 97 se neužijí také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 165

Příslušnost soudu a státního zastupitelství

Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), je soudem příslušným k postupu podle této hlavy Krajský soud

v Praze. Úkony, k nimž je podle této hlavy příslušný státní zástupce, v takovém případě koná státní zástupce Krajského státního zastupitelství v Praze.

§ 166

Předběžná a vydávací vazba

(1) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a), předseda senátu vezme osobu na základě žádosti tohoto soudu o předběžnou vazbu nebo na základě žádosti nebo příkazu tohoto soudu k zatčení a předání osoby po jejím odevzdání soudu podle § 93 odst. 3 do předběžné vazby. Vazebním důvodem podle § 94 odst. 1 přitom není vázán.

(2) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), státní zástupce propustí osobu z předběžné vazby podle § 94 odst. 3, jestliže bylo předběžné šetření zahájeno bez žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu k předání osoby a tato žádost nebo příkaz nebyly České republice doručeny ve lhůtě stanovené předpisy mezinárodního soudu, nebo do 60 dnů ode dne vzetí do předběžné vazby, pokud předpisy mezinárodního soudu lhůtu nestanoví. Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) a žádost nebo příkaz jsou doručeny dodatečně, předseda senátu vezme osobu do předběžné vazby podle odstavce 1.

(3) Soud prostřednictvím ministerstva neprodleně informuje mezinárodní soud o každé žádosti osoby o propuštění z předběžné nebo vydávací vazby, včetně uvedení důvodů takové žádosti. Zároveň jej požádá o stanovisko k takové žádosti a upozorní jej na lhůtu, v níž je třeba o žádosti o propuštění z předběžné nebo vydávací vazby rozhodnout. Při rozhodování o takové žádosti vezme soud v úvahu stanovisko mezinárodního soudu, pokud je mezinárodní soud včas zaslal. Jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a), může být osoba, o jejíž předání jde, propuštěna z předběžné vazby pouze, odůvodňují-li to naléhavé a výjimečné okolnosti a současně bylo přijato některé z opatření nahrazujících vazbu podle trestního řádu; na žádost mezinárodního soudu podává soud zprávy, zda nahrazení předběžné vazby trvá a zda se osoba, o jejíž předání jde, dosud zdržuje na území České republiky a nevyhýbá se řízení o předání.

§ 167

(1) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a), je účelem předběžného šetření zjištění, zda

- a) osoba, o jejíž předání jde, je osobou, na kterou byl mezinárodním soudem vydán zatýkácí rozkaz,
- b) zadržení osoby proběhlo v souladu se zákonem a
- c) ze strany orgánů České republiky byla dodržena práva osoby stanovená právními předpisy České republiky a předpisy mezinárodního soudu.

(2) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a státní zástupce nebo po skončení předběžného šetření soud zjistí skutečnosti uvedené v odstavci 1, neprodleně o tom prostřednictvím ministerstva informuje mezinárodní soud a požádá jej o vyjádření, zda na předání osoby trvá.

(3) Pokud osoba, o jejíž předání jde, namítá, že jejímu předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) brání imunita podle mezinárodního práva, informuje státní zástupce a po skončení předběžného šetření soud prostřednictvím ministerstva o takové námitce a jejím obsahu mezinárodní soud a požádá jej o stanovisko k dalšímu postupu.

(4) Pokud osoba, o jejíž předání jde, namítá, že jejímu předání mezinárodnímu soudu brání probíhající řízení o přípustnosti řízení před mezinárodním soudem nebo jiná obdobná skutečnost, informuje státní zástupce a po skončení předběžného šetření soud prostřednictvím ministerstva o takové námitce a jejím obsahu mezinárodní soud a požádá jej o stanovisko k dalšímu postupu.

(5) Pokud mezinárodní soud žádá, aby osobě, o jejíž předání jde, byly předány kopie zatýkácího rozkazu nebo jiných písemností souvisejících s řízením před mezinárodním soudem, učiní tak státní zástupce v rámci předběžného šetření a protokol o předání těchto písemností s uvedením jejich výčtu zašle neprodleně mezinárodnímu soudu.

§ 168

Předání a jeho provedení

(1) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a), předání osoby příkáže po skončení předběžného šetření na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání soud, a to zpravidla do 30 dnů od doručení žádosti nebo příkazu mezinárodního soudu k předání osoby. O nedodržení této lhůty a o důvodech informuje soud a v předběžném šetření státní zástupce prostřednictvím ministerstva mezinárodní soud.

(2) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvede-

nému v § 145 odst. 1 písm. b), rozhodne o předání osoby po skončení předběžného šetření soud ve veřejném zasedání na návrh státního zástupce. Pokud je dán některý z důvodů nepřipustnosti předání uvedený v § 91 odst. 1 písm. a), h), i), n), o) nebo p), rozhodne soud o nepovolení předání. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

(3) Jde-li o předání mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a nemohou-li orgány mezinárodního soudu nebo jiné orgány pověřené mezinárodním soudem tuto osobu převzít na území České republiky, předá ji Policie České republiky orgánům mezinárodního soudu nebo jiným orgánům pověřeným mezinárodním soudem na místě určeném mezinárodním soudem i v cizím státu.

§ 169

Odložení předání a dočasné předání

(1) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a je-li dán důvod pro odložení podle § 99 odst. 1, může předseda senátu na základě návrhu některého z orgánů nebo osob uvedených v § 99 odst. 2 požádat mezinárodní soud při předání osoby o její navrácení do České republiky poté, co její přítomnost u mezinárodního soudu přestane být nezbytná pro účely řízení před mezinárodním soudem nebo výkonu trestu uloženého mezinárodním soudem.

(2) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b), lze odložit předání pouze se souhlasem mezinárodního soudu. V rozhodnutí o odložení předání stanoví předseda senátu lhůtu, před jejímž uplynutím musí být osoba mezinárodnímu soudu předána. Pokud je důvodem odložení předání trestní řízení vedené v České republice, stanoví předseda senátu tuto lhůtu tak, aby nepřevyšovala 6 měsíců; pokud je důvodem odložení předání výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody pravomocně uloženého soudem České republiky, stanoví předseda senátu tuto lhůtu tak, aby její poslední den připadal na poslední den předpokládané délky výkonu trestu. Tuto lhůtu může předseda senátu se souhlasem mezinárodního soudu prodloužit, a to i opakovaně.

(3) Jde-li o předání osoby mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b), lze povolit dočasné předání tomuto mezinárodnímu soudu pouze s jeho souhlasem.

§ 170

Souhlas s rozšířením předání

(1) Souhlas podle § 103 odst. 1 se nevyžaduje také, pokud

- a) byla osoba z České republiky předána mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) a jde o stíhání této osoby takovým mezinárodním soudem nebo o výkon trestu uloženého takovým mezinárodním soudem, anebo
- b) byla osoba z České republiky vydána cizímu státu a jde o její předání z cizího státu mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a).

(2) Souhlas podle § 216 odst. 1 se nevyžaduje také, pokud jde o předání osoby z členského státu, jemuž byla předána z České republiky, mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a).

HLAVA IV

VÝKON ROZHODNUTÍ

§ 171

Na uznávání a výkon rozhodnutí mezinárodního soudu se přiměřeně užití ustanovení části třetí hlavy IV dílu 1, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 120 odst. 1 písm. a), b), d), e) a i) a odst. 3, § 131, § 132 odst. 2 až 4 a § 133 odst. 2 se neužijí. Ustanovení § 120 odst. 1 písm. c), f) a g), § 121 odst. 1 a 2, § 123, 124 a 127 se neužijí, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a). Ustanovení § 124 odst. 6 se neužije také, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. b).

§ 172

(1) Jde-li o rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), nařídí soud jeho výkon na návrh ministerstva. Změní-li v průběhu výkonu trestu mezinárodní soud jeho výměru, nařídí soud výkon trestu v této nové výměře a rozhodne o započtení dosud vykonaného trestu.

(2) Trest uložený mezinárodním soudem uvedeným v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b) lze v České republice vykonat i ve vyšší výměře, než jakou připouští trestní zákon.

(3) Jde-li o rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. c) a překračuje-li výměra trestu horní hranici trestní sazby za odpovídající trestný čin podle trestního zákona, soud po konzultaci

s tímto mezinárodním soudem výměru trestu přizpůsobí podle § 124 odst. 2 písm. b).

§ 173

Žádost o přezkoumání rozhodnutí mezinárodního soudu

Obdrží-li orgány České republiky návrh nebo žádost o přezkoumání rozhodnutí mezinárodního soudu, které je vykonáváno nebo které má být vykonáno na území České republiky, postoupí takovou žádost bez zbytečného odkladu prostřednictvím ministerstva mezinárodnímu soudu.

§ 174

Převzetí výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody

(1) K výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem lze převztít

- a) občana České republiky nebo osobu s trvalým pobytem na území České republiky, nebo
- b) jinou osobu, pokud se mezinárodní soud zaváže uhradit náklady výkonu trestu.

(2) Jde-li o převzetí osoby k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého rozhodnutím mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a), rozhodne soud na návrh ministerstva před nařízením výkonu rozhodnutí rozsudkem o zařazení odsouzeného do typu věznice. Na řízení o návrhu ministerstva se obdobně užití ustanovení § 123, § 125 odst. 1 písm. b) a c) a odst. 2 a § 127.

(3) Žádá-li mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a) před předáním osoby k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody o ujištění, že budou dodrženy lhůty nebo jiné podmínky pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu podle předpisů mezinárodního soudu, souhlas takové osoby podle § 126 se nevyžaduje.

(4) Dojde-li v průběhu výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody ke změně podmínek uvedených v odstavci 1 nebo vyjde-li po převzetí osoby do České republiky najevo, že tyto podmínky nebyly v době převzetí splněny, informuje o tom ministerstvo neprodleně mezinárodní soud a konzultuje s ním další postup. Není-li splněna žádná z podmínek uvedených v odstavci 1, ministerstvo požádá mezinárodní soud o určení jiného státu, ve kterém bude osoba pokračovat ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. Pokud

mezinárodní soud této žádosti nevyhoví, pokračuje se v jeho výkonu v České republice.

§ 175

(1) Osobu, s jejímž převzetím k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem udělilo ministerstvo souhlas, převezmou orgány Vězeňské služby na pokyn ministerstva od orgánů mezinárodního soudu nebo cizího státu na místě a v čase určeném ministerstvem po dohodě s mezinárodním soudem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby převezmou osobu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem do České republiky.

(2) Jde-li o osobu převzatou podle této hlavy do České republiky k výkonu rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), na stíhání této osoby v České republice, výkon jiného trestu nebo ochranného opatření uloženého této osobě a na vydání nebo předání této osoby do cizího státu nebo jinému mezinárodnímu soudu se přiměřeně užije § 85.

(3) Neumožňují-li předpisy mezinárodního soudu, aby o odkladu výkonu trestu, změně způsobu výkonu trestu, přerušení výkonu trestu nebo o podmíněném propuštění osoby převzaté podle této hlavy do České republiky rozhodl soud České republiky, a obdrží-li orgány České republiky žádost nebo podnět k takovému rozhodnutí, ministerstvo je postoupí mezinárodnímu soudu; ustanovení § 159 odst. 3 a 4 se obdobně užijí i pro účely řízení před mezinárodním soudem o takové žádosti. Pokud předpisy mezinárodního soudu umožňují, aby o takové žádosti rozhodl soud České republiky, vyžádá si tento soud před rozhodnutím prostřednictvím ministerstva stanovisko mezinárodního soudu.

(4) Nejde-li o občana České republiky nebo osobu s trvalým pobytem na území České republiky, může ministerstvo před propuštěním osoby z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody stanovit, že osoba převzatá podle této hlavy do České republiky má být po propuštění předána do státu, jehož je státním příslušníkem nebo ve kterém má povolen pobyt, nebo do cizího státu, který je ochoten ji převzít, zaváže-li se mezinárodní soud nebo takový cizí stát uhradit náklady spojené s jejím převozem do tohoto státu, nebo předá-li se osoba orgánům tohoto státu na hraničním přechodu. Při určení, zda a do kterého cizího státu má být osoba předána, ministerstvo zohlední stanovisko této osoby.

Orgánům cizího státu tuto osobu předají orgány Vězeňské služby na místě a v čase určeném ministerstvem po dohodě s mezinárodním soudem nebo cizím státem.

§ 176

(1) Je-li zapotřebí, aby se osoba převzatá podle této hlavy do České republiky účastnila řízení před mezinárodním soudem, orgány Vězeňské služby ji na pokyn ministerstva na dobu určenou mezinárodním soudem předají orgánům mezinárodního soudu na místě a v čase určeném ministerstvem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby předají osobu orgánům mezinárodního soudu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem na toto místo. Pro zpětné převzetí osoby od orgánů mezinárodního soudu platí ustanovení věty první a druhé obdobně.

(2) Rozhodne-li mezinárodní soud po předání osoby do České republiky podle této hlavy, že tato osoba má být vrácena mezinárodnímu soudu nebo že má ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody pokračovat v cizím státu, předají ji orgány Vězeňské služby orgánům mezinárodního soudu nebo cizího státu na místě a v čase určeném ministerstvem. Na místě mimo území České republiky orgány Vězeňské služby předají osobu orgánům mezinárodního soudu nebo cizího státu pouze v případě, že se mezinárodní soud nebo cizí stát zaváže uhradit náklady spojené s jejím převozem na toto místo.

§ 177

(1) Uprchne-li osoba převzatá podle této hlavy do České republiky z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody, informuje o tom ministerstvo neprodleně mezinárodní soud a konzultuje s ním další postup. Soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí mezinárodního soudu nebo který rozhodl o zařazení této osoby do typu věznice, vydá na tuto osobu neprodleně příkaz k dodání do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody. V případě, že tato osoba uprchla do ciziny, postupuje se podle části třetí hlavy II dílu 1, nedohodne-li se ministerstvo s mezinárodním soudem v rámci konzultací jinak.

(2) Soud odvolá příkaz k dodání do výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody vydaný podle odstavce 1 rovněž v případě, že tato osoba byla předána ze státu, na jehož území byla zadržena, mezinárodnímu soudu nebo byla předána nebo vydána ze státu, na je-

hož území byla zadržena, jinému státu, který mezinárodní soud určil.

§ 178

Převzetí výkonu rozhodnutí týkajícího se majetku

(1) Jde-li o výkon rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), kterým byl uložen peněžitý trest, připadá částka, která byla výkonem jeho rozhodnutí získána, mezinárodnímu soudu a soud ji převede mezinárodnímu soudu nebo tomu, koho mezinárodní soud určí, na jimi stanovený účet.

(2) Jde-li o výkon rozhodnutí mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) nebo b), kterým byl uložen trest propadnutí majetku nebo trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty, organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, majetek, věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která byla výkonem rozhodnutí získána, prodá a částku získanou prodejem převede mezinárodnímu soudu nebo tomu, koho mezinárodní soud určí, na jimi stanovený účet. Jde-li o věc, která je součástí národního kulturního pokladu České republiky nebo jiného státu, nebo nelze-li majetek, věc nebo jinou majetkovou hodnotu vzhledem k jejich povaze nebo z jiných důvodů prodat, konzultuje soud další postup s mezinárodním soudem.

(3) Splácení peněžitého trestu ve splátkách lze povolit nebo od jeho výkonu upustit pouze se souhlasem mezinárodního soudu.

§ 179

(1) Podle této hlavy se postupuje i při uznávání příkazů mezinárodních soudů uvedených v § 145 odst. 1 písm. b) a c) k odškodnění oprávněných osob. Příkaz mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) k odškodnění oprávněných osob se vykoná, aniž by bylo zapotřebí rozhodnout o jeho uznání.

(2) Při výkonu příkazu k odškodnění oprávněných osob postupuje osoba, jíž byl takovým rozhodnutím nárok přiznán, nebo soud, je-li o to požádán mezinárodním soudem nebo fondem, který byl pro účely odškodňování oprávněných osob zřízen mezinárodním soudem, nebo obdobnou institucí, kterou lze považovat za pomocný orgán mezinárodního soudu, podle občanského soudního řádu.

(3) Postupuje-li soud podle odstavce 2, částka zís-

kaná výkonem rozhodnutí mezinárodního soudu připadá mezinárodnímu soudu a soud ji převede tomuto soudu nebo fondu, který byl pro účely odškodňování poškozených nebo obětí zřízen mezinárodním soudem, nebo obdobné institucí, kterou lze považovat za pomocný orgán mezinárodního soudu, na jimi stanovený účet.

§ 180

Na žádost mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) lze vykonat rozhodnutí tohoto soudu, kterým byla uložena pořádková pokuta. Při výkonu takového rozhodnutí se postupuje přiměřeně podle trestního řádu. Částka získaná výkonem rozhodnutí mezinárodního soudu připadá mezinárodnímu soudu a soud ji převede tomuto mezinárodnímu soudu na jím stanovený účet.

HLAVA V

PŘEDÁNÍ A PŘEVZETÍ TRESTNÍHO ŘÍZENÍ

§ 181

(1) Na žádost nebo příkaz mezinárodního soudu uvedeného v § 145 odst. 1 písm. a) předá státní zástupce prostřednictvím Nejvyššího státního zastupitelství a soud prostřednictvím ministerstva trestní řízení tomuto mezinárodnímu soudu. Ustanovení § 107 odst. 2, § 108 a § 110 odst. 2 a 3 se užijí přiměřeně.

(2) Na předání trestního řízení mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. a) na žádost státního zástupce nebo soudu se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy III dílu 1. Ustanovení § 110 odst. 1 se neužije.

(3) Nejvyšší státní zastupitelství, bylo-li trestní řízení mezinárodnímu soudu předáno před podáním obžaloby, a ministerstvo, bylo-li trestní řízení mezinárodnímu soudu předáno po podání obžaloby, jsou příslušné k podávání opravných prostředků proti rozhodnutí mezinárodního soudu o převzetí trestního řízení z České republiky, návrhů na změnu takového rozhodnutí a k souvisejícím úkonům, pokud podání takových opravných prostředků nebo návrhů předpisy mezinárodního soudu připouštějí.

§ 182

Na předání trestního řízení mezinárodnímu soudu uvedenému v § 145 odst. 1 písm. b) nebo c) se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy III dílu 1. Usta-

novení § 110 odst. 1 se neužije. Ustanovení § 12 odst. 1 se užije pouze tehdy, je-li tomuto mezinárodnímu soudu trestní řízení předáváno na žádost státního zastupce nebo soudu.

§ 183

(1) Na převzetí trestního řízení od mezinárodního soudu do České republiky se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy III dílu 2.

(2) Justiční orgány pravidelně informují mezinárodní soud o průběhu převzatého trestního řízení. Představitelům mezinárodního soudu se na jejich žádost umožní, aby byli přítomni při úkonech v převzatém trestním řízení.

HLAVA VI PRŮVOZ OSOB

§ 184

(1) Na průvoz osob přes území České republiky v souvislosti se spoluprací poskytovanou cizím státem mezinárodnímu soudu se přiměřeně užijí ustanovení části třetí hlavy V dílu 2, nestanoví-li tato část jinak. Ustanovení § 142 odst. 2 písm. a), e), f), g) a i) se neužijí.

(2) Za spolupráci poskytovanou cizím státem mezinárodnímu soudu podle odstavce 1 se považuje i předání osoby mezi dvěma cizími státy v souvislosti s výkonem nepodmíněného trestu odnětí svobody uloženého mezinárodním soudem.

(3) Povolení průvozu osoby přes území České republiky není třeba, jde-li o mezinárodní soud uvedený v § 145 odst. 1 písm. a).

ČÁST PÁTÁ ZVLÁŠTNÍ POSTUPY MEZINÁRODNÍ JUSTIČNÍ SPOLUPRÁCE S JINÝMI ČLENSKÝMI STÁTY

HLAVA I SPOLEČNÝ VYŠETŘOVACÍ TÝM

§ 185

(1) Ustanovení této hlavy se užijí na společný vyšetřovací tým mezi členskými státy.

(2) Podle této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie⁷⁾.

(3) Ustanovení této hlavy nevyklučují postup podle ustanovení o právní pomoci.

§ 186

(1) S příslušnými orgány jednoho nebo více členských států lze uzavřít dohodu o společném vyšetřovacím týmu.

(2) Společný vyšetřovací tým může být zřízen na žádost justičního orgánu nebo příslušného orgánu jiného členského státu zejména, pokud

a) buď v České republice nebo v jiném členském státu je vedeno trestní řízení, v němž je třeba žádat o provedení obtížných a náročných úkonů v dalších členských státech, nebo

b) v České republice a v jednom nebo více jiných členských státech je vedeno trestní řízení a okolnosti případu vyžadují koordinovaný postup v dotčených členských státech.

(3) Na zřízení společného vyšetřovacího týmu a jeho činnost, včetně výměny informací, se přiměřeně užijí § 71 až 74.

§ 187

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu, který se účastnil společného vyšetřovacího týmu, částku, kterou stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena nesprávným úředním postupem nebo nezákonným rozhodnutím úředních osob České republiky při jejich působení ve společném vyšetřovacím týmu.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

⁷⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/465/SVV ze dne 13. června 2002 o společných vyšetřovacích týmech.

§ 188

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody určité osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem úředních osob tohoto jiného členského státu při jejich působení ve společném vyšetřovacím týmu zřízeném na území České republiky.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

HLAVA II**PŘEDÁNÍ OSOBY****Díl 1****Obecná ustanovení**

§ 189

(1) Ustanovení dílů 1 až 3 této hlavy se užijí na předání osoby mezi Českou republikou a jiným členským státem na základě evropského zatýkácího rozkazu a na související úkony.

(2) Podle ustanovení dílů 1 až 3 této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie⁸⁾.

§ 190

Evropský zatýkácí rozkaz

Evropským zatýkáčím rozkazem se rozumí rozhodnutí

- a) soudu České republiky vydané za účelem zatčení a předání osoby z jiného členského státu do České republiky k trestnímu stíhání nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, nebo
- b) justičního orgánu jiného členského státu vydané za

účelem zatčení a předání osoby do tohoto členského státu k trestnímu stíhání nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

§ 191

(1) Ministerstvo na základě žádosti soudu poskytne součinnost při zjišťování informací z jiného členského státu potřebných pro vydání evropského zatýkácího rozkazu nebo v souvislosti s rozhodováním o předání. Nejvyšší státní zastupitelství na základě žádosti státního zástupce poskytne takovou součinnost v souvislosti s podáním návrhu na vydání evropského zatýkácího rozkazu nebo v souvislosti s předběžným šetřením.

(2) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o předání do jiných členských států a jejich výsledku, jakož i obdobné informace ohledně evropských zatýkáčích rozkazů vydaných za účelem předání z jiných členských států.

Díl 2**Předání z jiného členského státu**

§ 192

Příslušnost soudu

Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je soud, který vede trestní řízení, a v přípravném řízení soud příslušný podle § 26 trestního řádu, pokud není dále stanoveno jinak.

§ 193

(1) Byl-li vydán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu nebo byly-li učiněny soudem úkony směřující k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a nepodařilo-li se ji ve lhůtě 6 měsíců od vydání příkazu nebo provedení uvedených úkonů zadržet, zatknout, nebo dodat do výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, předseda senátu vydá bez zbytečného odkladu evropský zatýkácí rozkaz; v přípravném řízení tak učiní soudce na návrh státního

⁸⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2002/584/SVV ze dne 13. června 2002 o evropském zatýkáčím rozkazu a postupech předávání mezi členskými státy, ve znění rámcového rozhodnutí Rady 2009/299/SVV ze dne 26. února 2009.

zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu po uplynutí téže lhůty. Lze-li důvodně předpokládat, že se osoba, o jejíž předání jde, zdržuje v jiném členském státu, je možné evropský zatýkácí rozkaz vydat i před uplynutím lhůty 6 měsíců.

(2) Evropský zatýkácí rozkaz se vydává na stanoveném formuláři⁶⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené. Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat pro skutek, za který

- a) lze uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 1 rok nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 1 rok, nebo
- b) má být vykonán nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v délce nejméně 4 měsíce.

(3) Evropský zatýkácí rozkaz se nevydává, je-li dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a), c) nebo d).

(4) Evropský zatýkácí rozkaz lze vydat též pro skutek, který nespĺňuje podmínky uvedené v odstavci 2 větě druhé nebo u kterého je dána některá z překážek uvedených v § 79 odst. 2 písm. a) a c), pokud je vydáván pro více skutků, z nichž alespoň jeden splňuje některou z podmínek uvedených v odstavci 2 větě druhé a není vůči němu dána žádná z překážek podle odstavce 3.

(5) V přípravném řízení soud vyrozumí státního zástupce o způsobu vyřízení jeho návrhu. Pokud návrhu nevyhoví, uvede současně důvody, pro které tak učinil.

(6) Soud doručí evropský zatýkácí rozkaz Policejnímu prezidiu České republiky s žádostí o pořízení záznamu v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby a vyhlášení pátrání v členských státech nepřipojených k Schengenskému informačnímu systému. Je-li známo, kde se osoba nachází, doručí soud evropský zatýkácí rozkaz také příslušnému orgánu předávajícího státu s překladem do úředního jazyka tohoto státu nebo do jiného jazyka, v němž je tento stát ochoten evropský zatýkácí rozkaz přijmout.

(7) Na žádost příslušného orgánu předávajícího státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely rozhodnutí o předání. V přípravném řízení poskytne státní zástupce soudu součinnost při zjištění takových informací a doplnění. Soud může

i bez takové žádosti poskytnout též jiné informace, které považuje za potřebné pro rozhodnutí o předání.

(8) Pokud byl evropský zatýkácí rozkaz vydán za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesným v nepřítomnosti, osoba, o jejíž předání jde, dosud neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, a požádá prostřednictvím příslušného orgánu předávajícího státu, aby jí byla poskytnuta kopie rozhodnutí ještě před jejím předáním, soud ji tomuto orgánu bez odkladu zašle. Poskytnutí kopie tohoto rozhodnutí se nepovažuje za jeho doručení.

(9) Dojde-li k pravomocnému odsouzení osoby, o jejíž předání jde, k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo k pravomocnému uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jež splňují podmínky uvedené v odstavci 2, a byl-li na ni dříve vydán evropský zatýkácí rozkaz za účelem předání k trestnímu stíhání, nebo změnil-li se rozhodné skutečnosti, které vedly k vydání evropského zatýkácího rozkazu, zejména právní kvalifikace nebo skutkové okolnosti, vydá soud nový evropský zatýkácí rozkaz a odvolá původní evropský zatýkácí rozkaz; dojde-li ke změně rozhodných skutečností v přípravném řízení, učiní tak na návrh státního zástupce, který jej podá bez zbytečného odkladu poté, co k takové změně došlo.

§ 194

Ujištění

(1) Podmiňuje-li předávající stát předání osoby poskytnutím ujištění týkajícího se trestního řízení, může soud takové ujištění poskytnout; v přípravném řízení přihlédne ke stanovisku státního zástupce.

(2) Byla-li osoba předána na základě ujištění, takové ujištění se dodrží.

(3) Byla-li osoba předána z členského státu, jehož je občanem nebo tam má trvalý pobyt, za podmínky, že bude v případě odsouzení k nepodmíněnému trestu odnětí svobody nebo uložení ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody vrácena zpět do tohoto členského státu, předseda senátu informuje příslušný orgán předávajícího státu o takovém pravomocném rozhodnutí a poskytne mu nezbytnou součinnost za účelem výkonu rozhodnutí v předávajícím státu.

§ 195

Zamítne-li předávající stát předání osoby k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody z důvodu, že je tato osoba jeho občanem, má na jeho území trvalý pobyt nebo se na něm zdržuje, předseda senátu poskytne příslušnému orgánu předávajícího státu nezbytnou součinnost za účelem výkonu rozhodnutí v tomto státu.

§ 196

Na postup po předání osoby se přiměřeně užije ustanovení § 83.

§ 197

Odvolání evropského zatýkacího rozkazu

(1) Soud odvolá evropský zatýkací rozkaz, jestliže

- a) byl odvolán příkaz k zadržení, příkaz k zatčení nebo příkaz k dodání do výkonu trestu anebo bylo upuštěno od úkonů směřujících k dodání osoby do výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- b) byly dodatečně zjištěny důvody, pro které nelze evropský zatýkací rozkaz vydat,
- c) osoba byla dodána soudu nebo policejnímu orgánu,
- d) osoba byla dodána věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření,
- e) byl vydán nový evropský zatýkací rozkaz, nebo
- f) další pátrání není v jiném členském státu z jiného důvodu zapotřebí.

(2) O odvolání evropského zatýkacího rozkazu soud bezodkladně vyrozumí Policejní prezidium České republiky za účelem provedení nezbytných opatření a v přípravném řízení též státního zástupce.

§ 198

Zásada speciality

(1) Předaná osoba nemůže být zbavena osobní svobody ani proti ní nemůže být vedeno trestní stíhání ani na ní vykonán trest nebo ochranné opatření pro jiný skutek spáchaný před předáním, než pro který byla předána, ledaže

- a) v rámci trestního stíhání nedojde k omezení nebo zbavení její osobní svobody,
- b) opustila území České republiky a dobrovolně se

vrátila zpět nebo byla na území České republiky dopravena zákonným způsobem,

- c) zdržuje se na území České republiky po uplynutí 45 dnů po svém propuštění z vazby, z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo po ukončení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, ačkoli měla možnost území České republiky opustit,
- d) předané osobě hrozí uložení pouze jiného trestu než nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo uložení ochranného opatření nespojeného se zbavením osobní svobody, a to i v případě, že může za zákonem stanovených podmínek dojít k jejich změně na nepodmíněný trest odnětí svobody nebo na ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody,
- e) předaná osoba se vzdala práva na uplatnění zásady speciality, případně vzdání se tohoto práva bylo součástí jejího souhlasu s předáním do České republiky,
- f) předaná osoba se po svém předání výslovně vzdala práva na uplatnění zásady speciality, nebo
- g) příslušný orgán předávajícího státu udělil souhlas se stíháním předané osoby nebo výkonem trestu nebo ochranného opatření.

(2) Jestliže se předaná osoba nevzdala práva na uplatnění zásady speciality podle odstavce 1 písm. e), předseda senátu a v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce ji vyslechne za přítomnosti obhájce a poučí ji o možnosti vzdát se práva na uplatnění zásady speciality, jakož i o důsledcích tohoto prohlášení. Toto prohlášení nelze vzít zpět. Skutek, ohledně něhož se osoba vzdala práva na uplatnění zásady speciality, popíše soud v protokolu tak, aby nemohl být zaměněn s jiným skutkem.

(3) Žádost o souhlas podle odstavce 1 písm. g) podá v přípravném řízení soudce na návrh státního zástupce a v řízení před soudem předseda senátu. V žádosti se uvedou údaje odpovídající obsahovým náležitostem evropského zatýkacího rozkazu. Žádost se doručí příslušnému orgánu předávajícího státu s překladem do úředního jazyka tohoto státu nebo do jiného jazyka, v němž je předávající stát ochoten evropský zatýkací rozkaz přijmout.

(4) Za dodatečný souhlas podle odstavce 1 písm. g) se považuje rovněž žádost předávajícího státu o převzetí trestního řízení proti této osobě nebo výkonu trestu nebo ochranného opatření pro trestné činy

spáchané před jejím předáním. To platí i ohledně trestního oznámení podaného tímto státem.

§ 199

Další předání z České republiky do jiného členského státu

(1) Předaná osoba může být dále předána jinému členskému státu pro skutek spáchaný před předáním do České republiky pouze se souhlasem předávajícího státu, není-li dále stanoveno jinak.

(2) Bez souhlasu předávajícího státu může být osoba dále předána jinému členskému státu v případě, že

- a) tato osoba souhlasí s dalším předáním do jiného členského státu, nebo
- b) pro tuto osobu se neuplatní zásada speciality z důvodů uvedených v § 198 odst. 1 písm. a) až c) nebo e) až g).

(3) Souhlas předávajícího státu podle odstavce 1 si vyžádá předseda senátu krajského soudu, v jehož obvodu působí státní zástupce, který vede předběžné šetření, a to na návrh tohoto státního zástupce. Dále postupuje přiměřeně podle § 198 odst. 3.

(4) Osoba, která byla do České republiky vydána, může být dále předána jinému členskému státu pro skutek spáchaný před vydáním do České republiky pouze se souhlasem vydávajícího státu. Ministerstvo provede nezbytné úkony k zajištění souhlasu vydávajícího státu na základě podnětu příslušného státního zastupitelství.

§ 200

Dočasné převzetí osoby

(1) Předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce může před rozhodnutím o předání požádat orgán předávajícího státu o dočasné předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, na území České republiky pro účely trestního stíhání.

(2) Soud v žádosti uvede, pro které úkony, na jakou dobu a z jakých důvodů je přítomnost osoby v České republice nezbytná, a ujištění, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě.

(3) Jestliže předávající stát povolí dočasné předání osoby, rozhodne předseda senátu a v přípravném řízení soudce, že tato osoba bude po dobu dočasného předání ve vazbě. Vazba začíná okamžikem převzetí této osoby

orgány České republiky. Rozhodnutí se osobě doručí bez zbytečného odkladu po jejím dodání věznici. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se neužijí. Ustanovení § 86 odst. 7 platí obdobně.

(4) Vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, a s tím související propuštění této osoby z vazby zajistí předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce. Doby, na kterou bylo dočasné předání povoleno, nelze překročit, ledaže s tím předávající stát souhlasí.

(5) Požádá-li dočasně převzatá osoba o propuštění z vazby, státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu předá takovou žádost příslušnému orgánu předávajícího státu.

(6) Sdělí-li orgán předávajícího státu, že dočasně převzatá osoba má být propuštěna z vazby, zajistí její propuštění bez zbytečného odkladu státní zástupce a po podání obžaloby předseda senátu; v takovém případě se vrácení osoby do státu, který ji dočasně předal, nezajišťuje. O propuštění osoby z vazby je třeba informovat příslušný orgán předávajícího státu.

(7) Pro poskytnutí ujištění při dočasném předání obdobně platí § 194.

(8) Bylo-li v předávajícím státu rozhodnuto o předání, jehož výkon byl odložen, může předseda senátu a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce požádat orgán předávajícího státu o dočasné předání osoby, na kterou byl vydán evropský zatýkací rozkaz, na území České republiky pro účely trestního stíhání. Jinak se postupuje přiměřeně podle odstavců 2 až 7.

§ 201

Průvoz osob přes území třetího státu

K podání žádosti o povolení průvozu přes území třetího státu v souvislosti s předáním osoby z jiného členského státu do České republiky je příslušné ministerstvo.

Díl 3

Předání do jiného členského státu

§ 202

Příslušnost

(1) Soudem příslušným k postupu podle tohoto dílu je krajský soud, v jehož obvodu byla osoba, o jejíž předání jde, zadržena; nedošlo-li k jejímu zadržení, je

příslušným krajským soud, v jehož obvodu má tato osoba pobyt. Ke změně okolností, na jejichž základě byla místní příslušnost soudu určena, pokud nastaly po zahájení předběžného šetření, se nepřihlíží.

(2) Úkony podle tohoto dílu koná státní zástupce státního zastupitelství, které působí u soudu příslušného podle odstavce 1. Toto státní zastupitelství je rovněž příslušné k přijetí evropského zatýkacího rozkazu.

(3) Byl-li evropský zatýkací rozkaz doručen orgánu, který není příslušný k jeho přijetí, neprodleně jej postoupí příslušnému státnímu zastupitelství a informuje o tom orgán, který jej vydal.

§ 203

Předběžné šetření

(1) Účelem předběžného šetření je zejména zjistit, zda předání osoby do jiného členského státu nebrání skutečnosti uvedené v § 205.

(2) Státní zástupce provede předběžné šetření, dozvídá-li se o trestném činu, pro který by jiný členský stát mohl vydat evropský zatýkací rozkaz, nebo je-li státnímu zastupitelství doručen evropský zatýkací rozkaz jiného členského státu. Předběžné šetření je zahájeno zadržením osoby, o jejíž předání jde, nebo vyžádáním potřebných zpráv. Je-li zahájeno předběžné šetření, aniž byl doručen evropský zatýkací rozkaz, státní zástupce neprodleně požádá příslušný orgán jiného členského státu o jeho doručení.

(3) Nebyl-li jiným členským státem dosud vydán evropský zatýkací rozkaz, postup podle odstavce 2 se neuplatní, nejsou-li známy dostatečné informace o

- a) osobě, o jejíž předání jde,
- b) existenci odsuzujícího rozsudku, zatýkacího rozkazu nebo jiného rozhodnutí se stejným účinkem vydaného ve vyžadujícím státu na osobu, o jejíž předání jde, které může být podkladem pro vydání evropského zatýkacího rozkazu; namísto této informace postačí příslib příslušného orgánu jiného členského státu, že evropský zatýkací rozkaz bude neprodleně vydán,
- c) skutku, pro který by jiný členský stát mohl vydat evropský zatýkací rozkaz, včetně horní hranice trestu, který za tento čin může být v tomto státu uložen, nebo výše trestu, který za tento čin byl v tomto státu uložen.

(4) Jestliže informace obsažené v evropském zatýkacím rozkazu nejsou dostatečné pro rozhodnutí

o předání, státní zástupce požádá příslušný orgán vyžadujícího státu o jejich doplnění. Za tímto účelem mu stanoví přiměřenou lhůtu a upozorní jej, že nedoplní-li tyto informace ve lhůtě, bude předběžné šetření ukončeno.

(5) Je-li osoba, o jejíž předání jde, státním občanem České republiky nebo občanem jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky a evropský zatýkací rozkaz byl vydán za účelem předání k trestnímu stíhání, vyžádá státní zástupce od příslušného orgánu vyžadujícího státu ujištění, že této osobě bude umožněn výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice, pokud jí bude uložen takový druh trestu nebo ochranného opatření a po vynesení rozsudku nevysloví souhlas s výkonem trestu nebo ochranného opatření ve vyžadujícím státě.

(6) Pokud tak neučinil již v průběhu zadržení, státní zástupce osobu, o jejíž předání jde, vyslechně, seznámí ji s obsahem evropského zatýkacího rozkazu a poučí ji o možnosti souhlasit se svým předáním do jiného členského státu a o podmínkách a následcích vyslovení takového souhlasu, včetně toho, že s vyslovením souhlasu s předáním je spojeno vzdání se uplatnění zásady speciality.

(7) Pokud byl evropský zatýkací rozkaz vydán za účelem výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vynesenským v nepřítomnosti osoby, o jejíž předání jde, a tato osoba dosud neobdržela žádné úřední informace o tom, že je proti ní vedeno trestní řízení, může poté, co byla seznámena s obsahem evropského zatýkacího rozkazu, požádat, aby kopii rozhodnutí obdržela ještě před svým předáním. Státní zástupce o takovém požadavku informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a po obdržení kopie takového rozhodnutí ji poskytne osobě, o jejíž předání jde. Vyřízení tohoto požadavku nemá vliv na další průběh předávacího řízení.

(8) Státní zástupce ukončí předběžné šetření, pokud

- a) členský stát, který by mohl vydat evropský zatýkací rozkaz, přes výzvu nedoručí evropský zatýkací rozkaz,
- b) vyžadující stát ve stanovené lhůtě nedoplnil požadované informace,
- c) osoba, o jejíž předání jde, zemřela,

- d) osoba, o jejíž předání jde, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) osobu, o jejíž předání jde, nelze zadržet kvůli výsadě nebo imunitě, pro kterou je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- f) osoba, o jejíž předání jde, se nezdržuje na území České republiky nebo místo jejího pobytu není známo,
- g) vyžadující stát odvolal evropský zatýkácí rozkaz nebo jinak informoval, že o předání osoby již nemá zájem, nebo
- h) evropský zatýkácí rozkaz byl doručen po právní moci rozhodnutí o tom, že osoba, o jejíž předání jde, bude předána jinému státu podle této hlavy, nebo po povolení vydání do jiného státu anebo po povolení předání mezinárodnímu soudnímu orgánu.

(9) Státní zástupce neprodleně vyrozumí o ukončení předběžného šetření podle odstavce 8 příslušný orgán vyžadujícího státu, Policejní prezidium České republiky, obhájce a ministerstvo. Předběžné šetření je ukončeno také podáním návrhu podle § 205 odst. 1 nebo návrhu podle § 208 odst. 2.

§ 204

Zadržení a předběžná vazba

(1) Státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán může zadržet osobu, o jejíž předání jde, je-li dán důvod předběžné vazby a byl-li vydán evropský zatýkácí rozkaz nebo jsou-li známy informace uvedené v § 203 odst. 3.

(2) Policejní orgán je oprávněn provést zadržení osoby i bez předchozího souhlasu státního zástupce, jestliže věc nesnese odkladu a souhlas státního zástupce nelze předem opatřit. Je však povinen provedené zadržení bezodkladně oznámit státnímu zástupci a předat mu opis protokolu, který sepsal při zadržení, a další podklady, které státní zástupce potřebuje, aby případně mohl podat návrh na vzetí do předběžné vazby.

(3) Byl-li vydán evropský zatýkácí rozkaz, nelze podat návrh na vzetí osoby, o jejíž předání jde, do předběžné vazby, nejsou-li známy informace uvedené v § 203 odst. 3. Při zadržení a podání návrhu na vzetí do předběžné vazby se jinak postupuje přiměřeně podle § 93 odst. 2 až 4.

(4) Na předběžnou vazbu osoby, o jejíž předání jde, se přiměřeně užije § 94 odst. 1, 2 a 4. Státní zá-

stupce takovou osobu ihned propustí z předběžné vazby, jestliže předběžné šetření bylo zahájeno bez doručení evropského zatýkácího rozkazu a evropský zatýkácí rozkaz nebyl příslušnému státnímu zastupitelství doručen do 20 dnů ode dne vzetí do předběžné vazby; to neplatí, jde-li o zjednodušené předání. Propuštění z předběžné vazby nevylučuje nové vzetí do předběžné vazby, pokud je evropský zatýkácí rozkaz doručen do-
datečně.

§ 205

Rozhodnutí o předání

(1) Po skončení předběžného šetření soud rozhodne na návrh státního zástupce ve veřejném zasedání, zda se osoba předá do vyžadujícího státu; proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Soud rozhodne, že se osoba předá do vyžadujícího státu, není-li dán některý z důvodů pro nepředání uvedený v odstavci 2 nebo některý z důvodů pro zamítnutí návrhu státního zástupce uvedený v odstavci 5. Ustanovení § 188 odst. 1 písm. e) trestního řádu o vrácení věci státnímu zástupci k došetření se neuzije.

(2) Osoba se do vyžadujícího státu nepředá, pokud

a) je státním občanem České republiky nebo občanem jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k trestnímu stíhání a příslušný orgán vyžadujícího státu neposkytl dostatečné ujištění podle § 203 odst. 5,

b) je státním občanem České republiky nebo občanem jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, jsou splněny podmínky pro uznání a výkon rozhodnutí, kterým byl uložen takový trest nebo takové ochranné opatření, na území České republiky a tato osoba před soudem do protokolu prohlásí, že nesouhlasí s výkonem tohoto trestu nebo ochranného opatření ve vyžadujícím státu,

c) trestní stíhání pro týž skutek je v České republice nepřipustné v důsledku amnestie, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona,

d) evropský zatýkácí rozkaz nebyl vydán pro skutek, za který lze podle práva vyžadujícího státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí

- trestní sazby nejméně 1 rok nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 1 rok, nebo za který má být vykonán nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v délce nejméně 4 měsíce,
- e) skutek nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedené v § 207; v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnout o nepředání z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy vyžadujícího státu,
- f) trestní odpovědnost nebo výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody jsou podle právního řádu České republiky promlčeny, jestliže skutek spadá do působnosti trestního zákona,
- g) jde o předání osoby k trestnímu stíhání pro skutek, pro který se v České republice proti této osobě vede trestní řízení, nebo pro skutek, který byl zcela nebo zčásti spáchán na území České republiky, kromě případů, kdy je třeba dát přednost provedení trestního stíhání ve vyžadujícím státu zejména z důvodu náležitého zjištění skutkového stavu nebo z důvodů týkajících se trestu nebo ochranného opatření anebo jejich výkonu,
- h) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v České republice skončilo pravomocným rozsudkem soudu nebo bylo rozhodnutím soudu nebo státního zástupce pravomocně zastaveno nebo skončilo jiným rozhodnutím se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno,
- i) trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě v jiném členském státu nebo v přidruženém státu skončilo rozhodnutím, které vytváří překážku věci pravomocně rozhodnuté podle § 11 odst. 2 trestního řádu, anebo trestní stíhání pro týž skutek vedené proti této osobě ve třetím státu skončilo pravomocným odsuzujícím rozsudkem nebo jiným rozhodnutím soudu se stejným účinkem, jestliže takové rozhodnutí nebylo zrušeno a jestliže trest, pokud byl osobě, o jejíž vydání jde, uložen, byl již vykonán, je právě vykonáván anebo jej podle práva odsuzujícího státu již nelze vykonat,
- j) evropský zatýkácí rozkaz byl vydán za účelem předání k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly uloženy rozhodnutím vyneseným v nepřítomnosti této osoby, není-li dále stanoveno jinak,
- k) nebyl udělen souhlas jiného členského státu podle § 199 odst. 1 a nebyla splněna některá z podmínek uvedených v § 199 odst. 2, nebo nebyl dán souhlas vydávajícího státu podle § 199 odst. 4,
- l) předání by bylo v rozporu se závazky vyplývajícími pro Českou republiku z mezinárodních smluv o lidských právech a základních svobodách, nebo
- m) je důvodná obava, že by osoba, o jejíž předání jde, byla ve vyžadujícím státu vystavena pronásledování z důvodu svého původu, rasy, náboženství, pohlaví, příslušnosti k určité národnosti nebo jiné skupině, státního občanství nebo pro své politické názory nebo že by se zhoršilo její postavení v trestním řízení nebo při výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.
- (3) Byl-li evropský zatýkácí rozkaz vydán pro několik skutků, z nichž alespoň u jednoho není dán důvod pro nepředání uvedený v odstavci 2 písm. d), lze osobu do vyžadujícího státu předat pro všechny tyto skutky.
- (4) Osobu lze do vyžadujícího státu předat, i když je dán důvod pro nepředání uvedený v odstavci 2 písm. j), pokud
- a) osoba, o jejíž předání jde, byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) osoba, o jejíž předání jde, věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil,
- c) osoba, o jejíž předání jde, poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovně posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně

původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět, nebo

- d) osobě, o jejíž předání jde, nebylo osobně doručeno rozhodnutí, avšak bude tak učiněno neprodleně po jejím předání, tato osoba bude výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo podání opravného prostředku, které umožňují její účast, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a které mohou vést ke změně původního rozhodnutí, a bude informována o lhůtě k jeho uplatnění.

(5) Jestliže se v době rozhodování soudu osoba, o jejíž předání jde, nezdržuje na území České republiky, nebo se pro její neznámý pobyt opakovaně nepodaří zajistit její přítomnost při veřejném zasedání konaném o předání osoby, soud návrh státního zástupce zamítne. Stejně soud postupuje, jestliže po podání návrhu podle odstavce 1 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 8 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 8 písm. d). Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, soud rozhodne o jejím propuštění. Tato rozhodnutí lze učinit i v neveřejném zasedání. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce.

(6) Rozhodne-li soud o tom, že se osoba nepředá, a je-li tato osoba v předběžné vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění, pokud nejde o případ podle odstavce 2 písm. b). Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a byla-li současně podána stížnost státního zástupce proti rozhodnutí o tom, že se osoba nepředá.

(7) O rozhodnutí podle odstavců 1 a 5 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky, a následně také ministerstvo.

§ 206

Předávací vazba

(1) Rozhodne-li soud, že se osoba předá, vezme ji zároveň do předávací vazby, nebo rozhodne o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací; při zjednodušeném předání tak postupuje na návrh státního zástupce. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost. Ustanovení hlavy čtvrté oddílu prvního trestního řádu se ne-

užijí, s výjimkou § 70, 70a, § 71 odst. 1 věty první a odst. 2 písm. a), které se užijí přiměřeně.

(2) Postup podle odstavce 1 se uplatní, i když se osoba nachází ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. V takovém případě propustí osobu z vazby předseda senátu soudu, který vede řízení, v přípravném řízení státní zástupce vykonávající dozor nad zachováváním zákonnosti a z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody předseda senátu soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byly takový trest nebo ochranné opatření uloženy.

§ 207

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případech, kdy jde o předání pro skutek, za který je možné ve vyžadujícím státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejmenší 3 roky nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejmenší 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán vyžadujícího státu označí v písmenu e) oddílu I. formuláře evropského zatýkácího rozkazu⁶⁾, soud nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, ledaže popis skutku nebo právní kvalifikace uvedené v evropském zatýkáčím rozkazu zjevně neodpovídají označenému jednání.

§ 208

Zjednodušené předání

(1) Zjednodušené předání se provede, jestliže osoba, o jejíž předání jde, před předsedou senátu za přítomnosti obhájce prohlásí, že souhlasí se svým předáním do jiného členského státu. Před vyslovením souhlasu se svým předáním musí být poučena předsedou senátu o významu takového souhlasu, zejména o tom, že předání bude provedeno bez rozhodnutí o předání, a rovněž o následcích, které jsou s ním spojeny, včetně vzdání se uplatnění zásady speciality. Souhlas s předáním nelze vzít zpět.

(2) Jestliže osoba, o jejíž předání jde, podle odstavce 1 prohlásí, že souhlasí se svým předáním, ustanovení § 203 odst. 8 písm. a) a § 205 odst. 1 a odst. 2 písm. a), b), d) až f), j) a k) se neužijí a státní zástupce po skončení předběžného šetření podá návrh soudu na vzetí této osoby do předávací vazby nebo na přeměnu

předběžné vazby na vazbu předávací, anebo podá návrh na odložení předání. Shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání této osoby uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m), postupuje, jako by osoba souhlas se svým předáním nevyslovila.

(3) Nenachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, státní zástupce nebo s jeho souhlasem policejní orgán tuto osobu zadrží. Státní zástupce odevzdá zadrženou osobu soudu s návrhem na její vzetí do předávací vazby nejpozději do 48 hodin od zadržení, jinak musí být propuštěna na svobodu. Předseda senátu postupuje při rozhodování o zadržené osobě obdobně podle § 77 odst. 2 trestního řádu.

(4) Nachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, předseda senátu ji vyslechné a rozhodne o návrhu státního zástupce na přeměnu předběžné vazby na vazbu předávací. O době a místě konání výslechu předseda senátu vyrozumí obhájce a státního zástupce.

(5) Jestliže po podání návrhu podle odstavce 2 nastane důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 8 písm. c), e) nebo g) nebo byl zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 8 písm. d), předseda senátu návrh zamítne. Jestliže se osoba, o jejíž předání jde, v době rozhodování soudu nachází ve vazbě, předseda senátu rozhodne o jejím propuštění. Proti těmto rozhodnutím je přípustná stížnost státního zástupce. Řízení o předání končí právní mocí rozhodnutí o zamítnutí návrhu podle odstavce 2.

(6) Pokud osoba, o jejíž předání jde, vysloví souhlas se svým předáním až v průběhu veřejného zasedání konaného o předání, státní zástupce vezme svůj návrh podle § 205 odst. 1 zpět a postupuje podle odstavce 2 věty první. Návrh může vzít zpět nejpozději do doby, než se soud odebere k závěrečné poradě.

(7) Ustanovení odstavce 6 se neužije, shledá-li státní zástupce, že je dán některý z důvodů pro nepředání uvedených v § 205 odst. 2 písm. c), g) až i), l) nebo m).

(8) O pravomocných rozhodnutích podle odstavců 3 až 5 soud neprodleně informuje příslušný orgán vyžadujícího státu a Policejní prezidium České republiky, a následně také ministerstvo; nabylo-li rozhodnutí právní moci před soudem druhého stupně, informaci podá tento soud.

§ 209

Lhůty pro rozhodnutí

(1) Při vyřizování evropského zatýkacího rozkazu se postupuje s největším urychlením. Soud rozhodne o evropském zatýkacím rozkazu zpravidla do 60 dnů od zadržení osoby, o jejíž předání jde. Při zjednodušeném předání státní zástupce zpravidla podá návrh podle § 208 odst. 2 tak, aby o něm soud mohl rozhodnout do 10 dnů od vyslovení souhlasu této osoby s předáním.

(2) Nelze-li ve výjimečném případě rozhodnout ve lhůtách uvedených v odstavci 1, rozhodne soud o evropském zatýkacím rozkazu nebo o předávací vazbě zpravidla ve lhůtě prodloužené o 30 dnů.

(3) O nedodržení lhůt a o důvodech informuje soud a v předběžném šetření státní zástupce příslušný orgán vyžadujícího státu a Eurojust.

§ 210

Odložení předání

(1) Soud může rozhodnout o odložení předání osoby na dobu, po kterou je nezbytná její přítomnost v České republice v souvislosti s jiným trestným činem, než pro který byl vydán evropský zatýkací rozkaz, pro účely trestního řízení vedeného v České republice, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, které byly pravomocně uloženy soudem České republiky. Rozhodnutí o odložení předání může soud učinit při rozhodnutí o předání; výjimečně i po povolení předání, byl-li zjištěn důvod pro odložení později nebo vyvstane-li nový důvod pro odložení, a to až do provedení předání. Přitom soud vezme v úvahu zejména závažnost trestného činu, pro který má být osoba předána, závažnost trestného činu, v souvislosti s nímž je o odložení předání rozhodováno, možnost předání této osoby z vyžadujícího státu zpět do České republiky, jakož i možnost dočasného předání osoby do vyžadujícího státu. Před rozhodnutím o odložení předání si soud vyžádá stanovisko soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení trestního řízení v České republice nebo soudu, který v prvním stupni rozhodoval ve věci, v níž byl pravomocně uložen trest nebo ochranné opatření.

(2) Je-li rozhodnutí o odložení předání činěno při rozhodnutí o předání, ustanovení § 206 se neužije. Nachází-li se osoba, o jejíž předání jde, v předběžné vazbě, soud současně s rozhodnutím o odložení jejího předání rozhodne o jejím propuštění z takové vazby. Je-li roz-

hodnutí o odložení předání činěno po rozhodnutí o předání, soud současně s rozhodnutím o odložení jejího předání rozhodne o jejím propuštění z předávací vazby.

(3) Proti rozhodnutím podle odstavců 1 a 2 je přípustná stížnost. Proti rozhodnutí o propuštění z vazby lze stížnost podat pouze tehdy, byla-li současně podána stížnost proti rozhodnutí o odložení předání.

(4) Doručí-li v době, kdy je předání osoby odloženo, týž členský stát další evropský zatýkácí rozkaz na tuto osobu pro jiný skutek, než pro který bylo rozhodnuto, že se tato osoba předá, k řízení o takovém evropském zatýkáčím rozkazu jsou příslušné orgány, které byly činné ohledně původního evropského zatýkáčím rozkazu na tuto osobu.

(5) Pomine-li důvod odložení předání, předseda senátu rozhodne o vzetí osoby do předávací vazby. Ustanovení § 206 odst. 1 věty druhé se neužije. Nelze-li přítomnost osoby, o jejíž předání jde, při rozhodování o předávací vazbě zajistit jinak a nejde-li o zjednodušené předání, postupuje se přiměřeně podle § 69 trestního řádu; v takovém případě se § 79 odst. 1 a § 193 odst. 1 neužijí.

(6) Předseda senátu ukončí řízení o předání, nastane-li důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 8 písm. c), e), f) nebo g) nebo byl-li zjištěn důvod pro ukončení předběžného šetření uvedený v § 203 odst. 8 písm. d).

§ 211

Dočasné předání

(1) Před rozhodnutím o předání může předseda senátu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, která se nachází v České republice ve vazbě nebo ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do vyžadujícího státu k vykonání nezbytných úkonů trestního stíhání. V předběžném šetření tak učiní na návrh státního zástupce. V rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu, jež nesmí být delší než 10 dnů, ve které musí být dočasně předaná osoba vrácena na území České republiky, pokud tomu nebrání okolnosti vyžadující státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví. Doba, po kterou byla osoba dočasně předána, se do lhůt podle § 209 odst. 1 a 2 nezapočítává.

(2) Po rozhodnutí o předání, jehož výkon byl odložen, může předseda senátu rozhodnout, že povolí dočasné předání osoby, která se nachází v České repu-

blice ve vazbě, ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, do vyžadujícího státu k vykonání nezbytných úkonů trestního stíhání. V rozhodnutí stanoví přiměřenou lhůtu, jež nesmí být delší než 1 měsíc, ve které musí být dočasně předaná osoba vrácena na území České republiky, pokud tomu nebrání okolnosti vyžadující státem neovlivnitelné nebo jestliže by vrácení osoby ohrozilo její život nebo zdraví.

(3) Dočasné předání lze povolit pouze, pokud vyžadující stát poskytne ujištění, že osoba bude po dobu dočasného předání omezena na osobní svobodě a že proti ní budou uplatněna požadovaná omezení vyplývající z důvodu vazby na území České republiky.

(4) Provedení dočasného předání zajistí předseda senátu.

(5) Nachází-li se osoba, která má být dočasně předána, ve vazbě v trestním řízení vedeném v České republice, může být dočasné předání povoleno pouze se souhlasem soudu a v přípravném řízení státního zástupce příslušných k vedení takového řízení.

(6) Dočasné předání nepřerušuje výkon vazby, nepodmíněného trestu odnětí svobody ani ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v České republice.

(7) Lhůtu uvedenou v odstavci 2 lze po dohodě s příslušným orgánem vyžadujícího státu prodloužit pouze ke stejnému účelu, pro který bylo dočasné předání osoby povoleno. Dočasné předání osoby podle odstavce 2 lze provést i opakovaně.

§ 212

Výsady a imunity

(1) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, o jejíž předání jde, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(2) Je-li ke zbavení výsady nebo imunity příslušný orgán České republiky, požádá státní zástupce nebo soud o to, aby tento orgán osobu, o jejíž předání jde, výsady nebo imunity zbavil.

(3) Požívá-li osoba, o jejíž předání jde, výsady nebo imunity, počínají lhůty uvedené v § 209 odst. 1 běžet ode dne, kdy byla příslušnému justičnímu orgánu doručena informace o tom, že tato osoba byla této výsady nebo imunity zbavena.

§ 213

Předání

(1) Předání osoby a s tím související propuštění z předávací vazby zajistí předseda senátu.

(2) Osobu je třeba předat vyžadujícímu státu nejpozději do 10 dnů od právní moci rozhodnutí o předání; při zjednodušeném předání nejpozději do 10 dnů od rozhodnutí o vzetí osoby do předávací vazby nebo o přeměně předběžné vazby na vazbu předávací. Bylo-li rozhodnuto o odložení předání, je třeba osobu předat do vyžadujícího státu nejpozději do 10 dnů od rozhodnutí o vzetí osoby do předávací vazby po pominutí důvodu pro odložení předání.

(3) V případě souběhu evropského zatýkacího rozkazu a žádosti o vydání lhůta pro předání osoby neběží. Osobu je v takovém případě třeba předat nejpozději do 10 dnů od vyrozumění soudu o rozhodnutí o upřednostnění předání nebo od vyrozumění podle § 218 odst. 3.

(4) Brání-li předání osoby ve stanovené lhůtě okolnosti neovlivnitelné vyžadujícím státem nebo orgány České republiky, předseda senátu učiní neprodleně úkony potřebné ke sjednání nové doby předání tak, aby k němu mohlo dojít co nejdříve po pominutí těchto okolností. Předání se musí uskutečnit nejpozději do 10 dnů od takto sjednané doby. Obdobně se postupuje, nastanou-li závažné humanitární důvody, zejména ohrozilo-li by předání život nebo zdraví osoby, o jejíž předání jde.

(5) Osoba, o jejíž předání jde, musí být neprodleně propuštěna z předávací vazby nejpozději poslední den lhůty uvedené v odstavci 2, 3 nebo 4.

(6) Předseda senátu poskytne příslušnému orgánu vyžadujícího státu informace o délce trvání vazby v průběhu předávacího řízení na území České republiky.

§ 214

Na zajištění a předání věcí označených v evropském zatýkacím rozkazu se přiměřeně užije § 104.

§ 215

Výkon trestu nebo ochranného opatření uloženého ve vyžadujícím státu

(1) Bylo-li rozhodnuto o nepředání osoby z dů-

vodu uvedeného v § 205 odst. 2 písm. b), předseda senátu vyzve příslušný orgán vyžadujícího státu, aby se ve lhůtě 30 dnů od doručení výzvy vyjádřil, zda má být na území České republiky uznáno a vykonáno rozhodnutí, na jehož základě byl vydán evropský zatýkací rozkaz, a aby pro tyto účely doručil ověřenou kopii vykonatelného rozhodnutí a jeho překlad do českého jazyka, pokud již nebyly opatřeny v průběhu předávacího řízení.

(2) Nevyhoví-li příslušný orgán vyžadujícího státu výzvě předsedy senátu podle odstavce 1 a osoba je v předběžné vazbě, soud ji propustí. Na tyto důsledky předseda senátu ve výzvě vyžadující stát upozorní. Je-li rozhodnutí s překladem doručeno po stanovené lhůtě, soud je postoupí ministerstvu nebo soudu příslušnému k postupu podle hlavy VIII.

(3) Byla-li soudu ve stanovené lhůtě doručena nebo jím opatřena ověřená kopie vykonatelného rozhodnutí vyžadujícího státu a jeho překlad do českého jazyka a příslušný orgán vyžadujícího státu požaduje uznání a výkon tohoto rozhodnutí na území České republiky, osoba se nachází v předběžné vazbě a je dán důvod uznávací vazby, soud neprodleně rozhodne o přeměně předběžné vazby na vazbu uznávací; proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost.

(4) Byla-li osoba předána na základě ujištění podle § 203 odst. 5, předseda senátu zjistí u příslušného orgánu vyžadujícího státu, zda jí byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody a zda vyslovila souhlas s jejich výkonem ve vyžadujícím státu, nebo zda vyžadující stát žádá o její převzetí k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, pokud tyto informace soud neobdržel v přiměřené době od předání osoby.

(5) K uznání a výkonu vykonatelného rozhodnutí vyžadujícího státu je příslušný soud, který v prvním stupni rozhodoval, zda se osoba předá. Přitom postupuje přiměřeně podle části třetí hlavy IV dílu 1 oddílů 1 až 3, s výjimkou ustanovení § 119, § 121 odst. 1 až 4, § 122 odst. 2 až 4, § 123 odst. 3, § 127 odst. 1, 2 a 7, § 128, 129, 134 a 135; namísto rozhodnutí o zamítnutí návrhu ministerstva podle § 125 odst. 1 a § 127 odst. 6 rozhodne o zamítnutí uznání rozhodnutí vyžadujícího státu. Pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie⁹⁾, postupuje soud přiměřeně podle hlavy VIII.

⁹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

V případě občana jiného členského státu s trvalým pobytem na území České republiky, který byl předán do jiného členského státu na základě ujistění podle § 203 odst. 5, nebo ohledně něhož bylo rozhodnuto o nepředání do jiného členského státu z důvodu uvedeného v § 205 odst. 2 písm. b), se § 120 odst. 1 písm. i) neužije a souhlas soudu podle § 299 odst. 3 se považuje za udělený.

§ 216

Rozšíření předání

(1) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užijí na řízení o žádosti jiného členského státu, jemuž byla předána osoba, o udělení souhlasu

- a) se stíháním pro jiný skutek spáchaný před předáním, než pro který byla předána,
- b) s výkonem trestu nebo ochranného opatření uložených za takový skutek,
- c) s předáním do dalšího členského státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek, nebo
- d) s vydáním do třetího státu k trestnímu stíhání pro takový skutek nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody uložených za takový skutek.

(2) K řízení o takové žádosti jsou příslušné orgány, které byly činné v řízení o předání. O žádosti je třeba rozhodnout zpravidla do 30 dnů od doručení.

(3) Soud rozhoduje o žádosti jiného členského státu ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce a obhájce osoby, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno. Osobě, ohledně níž bylo o udělení souhlasu požádáno, se doručuje pouze výzva ke zvolení obhájce, ustanovení obhájce a rozhodnutí o udělení či neudělení souhlasu s rozšířením předání.

(4) Souhlasu podle odstavce 1 není třeba, pokud se osoba před soudem jiného členského státu po svém předání vzdala uplatnění zásady speciality nebo pokud proběhlo zjednodušené předání. V takovém případě státní zástupce vyrozumí o této skutečnosti příslušný orgán jiného členského státu.

§ 217

Souběh evropských zatýkacích rozkazů

(1) Pokud byly orgánům České republiky doru-

čeny na tutéž osobu evropské zatýkací rozkazy z více vyžadujících států, soud na návrh státního zástupce posoudí podmínky ve vztahu ke každému z nich samostatně, a jsou-li tyto podmínky splněny u více vyžadujících států, rozhodne o určení, do kterého z nich bude osoba předána, a současně rozhodne, že se do určeného vyžadujícího státu předává. Zváží přitom všechny okolnosti, zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, data vydání evropských zatýkacích rozkazů a zda byly vydány za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody. Současně může udělit souhlas s předáním osoby do dalšího vyžadujícího státu. O svém rozhodnutí soud vyrozumí příslušné orgány ostatních vyžadujících států.

(2) Byl-li evropský zatýkací rozkaz z vyžadujícího státu doručen poté, co státní zástupce podal soudu návrh na rozhodnutí o předání na základě dříve doručeného evropského zatýkacího rozkazu, vezme takový návrh zpět, pokud o něm soud již nerozhodl. Dále postupuje podle odstavce 1.

(3) Proti rozhodnutím podle odstavce 1 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek.

§ 218

Souběh evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání

(1) Byly-li orgánům České republiky doručeny na tutéž osobu evropský zatýkací rozkaz a žádost o vydání, rozhodne soud na návrh státního zástupce nejprve o předání podle § 205 a o přípustnosti vydání podle § 95. Po právní moci rozhodnutí, že se osoba předá, a rozhodnutí o přípustnosti vydání předseda senátu neprodleně předloží věc ministerstvu. Má-li ministr spravedlnosti pochybnosti o správnosti rozhodnutí soudu o přípustnosti vydání, podá Nejvyššímu soudu návrh na přezkoumání takového rozhodnutí nejpozději do 15 dnů ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena; Nejvyšší soud rozhodne o takovém návrhu neprodleně.

(2) Nepodal-li ministr spravedlnosti návrh na přezkoumání rozhodnutí, že vydání je přípustné, rozhodne ve lhůtě 15 dnů ode dne, kdy byla věc ministerstvu předložena, o tom, zda se upřednostní vydání. Rozhodl-li Nejvyšší soud, že vydání je přípustné, nebo zamítl-li návrh ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí, že vydání je přípustné, ministr spravedlnosti rozhodne ve lhůtě 15 dnů od vrácení věci Nejvyšším soudem o tom, zda se upřednostní vydání.

Zváží přitom všechny okolnosti, zejména závažnost a místo spáchání trestných činů, datum doručení evropského zatýkacího rozkazu a doručení žádosti o vydání a zda jde o předání nebo vydání za účelem trestního stíhání nebo výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(3) Nepodal-li ministr spravedlnosti návrh na přezkoumání rozhodnutí, že vydání není přípustné, rozhodl-li Nejvyšší soud, že vydání není přípustné, nebo zamítl-li návrh ministra spravedlnosti na přezkoumání rozhodnutí, že vydání není přípustné, ministerstvo o této skutečnosti neprodleně vyrozumí soud, který dále postupuje podle § 213.

(4) V případě, že se neupřednostní vydání, ministerstvo neprodleně o této skutečnosti vyrozumí soud, který dále postupuje podle § 213.

(5) V případě upřednostnění vydání ministr spravedlnosti současně rozhodne, že se vydání povoluje. O tomto rozhodnutí ministerstvo neprodleně vyrozumí soud. Soud po vyrozumění usnesením zruší své rozhodnutí o předání a v řízení o vydání neprodleně postupuje podle § 101.

§ 219

(1) V případě souběhu evropských zatýkacích rozkazů nebo souběhu evropského zatýkacího rozkazu s žádostí o vydání je k řízení o později doručeném evropském zatýkacím rozkazu nebo žádosti o vydání příslušný soud, který je příslušný k řízení o dříve doručeném evropském zatýkacím rozkazu nebo žádosti o vydání.

(2) Ustanovení § 96 a 208 se v případě souběhu evropských zatýkacích rozkazů nebo souběhu evropského zatýkacího rozkazu se žádostí o vydání neužijí; pokud osoba již vyslovila souhlas se svým předáním nebo se svým vydáním, k takovému souhlasu se nepřihlíží.

§ 220

Průvoz osob přes území České republiky v souvislosti s předáním

(1) Byla-li žádost o povolení průvozu doručena faxem, elektronicky, prostřednictvím mezinárodní po-

licejní spolupráce nebo jiným způsobem, který umožňuje vyhotovit písemný záznam, dodatečné doručení jejího originálu v listinné podobě se nevyžaduje.

(2) Neobsahuje-li žádost o povolení průvozu informace o totožnosti a státní příslušnosti předávané osoby, o vydání evropského zatýkacího rozkazu, o povaze a právní kvalifikaci trestného činu nebo popis okolností spáchání trestného činu, včetně doby a místa jeho spáchání, ministerstvo vyzve jiný členský stát, který o povolení průvozu žádá, k jejímu doplnění v jím stanovené přiměřené lhůtě.

(3) V ostatním se na průvoz osoby přes území České republiky v souvislosti s jejím předáním na základě evropského zatýkacího rozkazu užijí obdobně ustanovení části třetí hlavy V dílu 2, s výjimkou § 142 odst. 2 písm. a), e) a i).

§ 221

Ustanovení § 220 se přiměřeně užije na průvoz osoby, která má být z cizího státu vydána do jiného členského státu.

Díl 4

Předání s Islandem a Norskem

§ 222

(1) Ustanovení tohoto dílu se užijí na předání osoby mezi Českou republikou a Islandem nebo Norskem na základě zatýkacího rozkazu, který byl vydán soudem České republiky nebo justičním orgánem Islandu nebo Norska za účelem zatčení a předání osoby k trestnímu stíhání nebo k výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody anebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody.

(2) Zatýkací rozkaz se vydává na formuláři stanoveném mezinárodní dohodou¹⁰⁾ a obsahuje náležitosti v něm uvedené.

§ 223

(1) Ministerstvo poskytne soudu na základě jeho žádosti součinnost při zjišťování informací z Islandu nebo Norska potřebných pro vydání zatýkacího rozkazu nebo v souvislosti s rozhodováním o předání.

¹⁰⁾ Příloha Dohody ze dne 28. 6. 2006 mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

Nejvyšší státní zastupitelství poskytne státnímu zástupci na základě jeho žádosti takovou součinnost v souvislosti s podáním návrhu na vydání zatýkacího rozkazu nebo v souvislosti s předběžným šetřením.

(2) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s Islandem nebo Norskem poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o předání do Islandu nebo Norska a jejich výsledku, jakož i obdobné informace ohledně zatýkacích rozkazů vydaných za účelem předání z Islandu nebo Norska.

§ 224

Předání do České republiky

Na předání osoby z Islandu nebo Norska do České republiky a na související úkony se přiměřeně užijí ustanovení této hlavy o předání na základě evropského zatýkacího rozkazu.

§ 225

Předání z České republiky

(1) Na předání osoby z České republiky do Islandu nebo Norska a na související úkony se přiměřeně užijí ustanovení této hlavy o evropském zatýkacím rozkazu. Ustanovení § 203 odst. 5, § 205 odst. 2 písm. a), b) a e) a § 207 se neužijí. Ustanovení § 209 odst. 3 se neužije, pokud jde o informování Eurojustu.

(2) Osoba, o jejíž předání jde, se do Islandu nebo Norska nepředá také v případě, že

- a) je občanem České republiky,
- b) skutek nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání, ohledně něhož nelze z důvodu nedostatku oboustranné trestnosti odmítnout výkon zatýkacího rozkazu podle Dohody mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem¹¹⁾; v případě daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnout o nepředání jen z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh

daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy vyžadujícího státu, nebo

- c) trestný čin, pro který byl zatýkací rozkaz vydán, má výlučně politický charakter a ze strany vyžadujícího státu není zaručena vzájemnost¹²⁾.

(3) Ustanovení odstavce 2 se přiměřeně užije i v případě, že Norsko nebo Island požádá o udělení souhlasu s rozšířením předání.

HLAVA III

PŘÍKAZ K ZAJIŠTĚNÍ HODNOTY NEBO DŮKAZNÍHO PROSTŘEDKU

Díl 1

Společná ustanovení

§ 226

Působnost

(1) Ustanovení této hlavy se užijí na

- a) movitou věc, peněžní prostředky na účtu, zaknihovaný cenný papír, nemovitost nebo jinou majetkovou hodnotu, nasvědčující-li zjištěné skutečnosti tomu, že jsou určeny ke spáchání trestného činu nebo byly k jeho spáchání užity nebo jsou výnosem z trestného činu,
- b) náhradní hodnotu, nebo
- c) důkazní prostředek podle § 112 trestního řádu (dále jen „důkazní prostředek“),

mají-li být zajištěny v jiném členském státu na základě příkazu k zajištění vydaného justičním orgánem nebo mají-li být zajištěny v České republice na základě příkazu k zajištění vydaného justičním orgánem jiného členského státu v trestním řízení pro účely propadnutí nebo zabrání anebo dokazování.

(2) Podle této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie¹³⁾.

¹¹⁾ Článek 3 odst. 3 Dohody ze dne 28. 6. 2006 mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

¹²⁾ Článek 6 odst. 2 Dohody ze dne 28. 6. 2006 mezi Evropskou unií a Islandskou republikou a Norským královstvím o postupu předávání mezi členskými státy Evropské unie a Islandem a Norskem.

¹³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

§ 227

Příkaz k zajištění

Příkazem k zajištění se rozumí

- a) příkaz k odnětí věci nebo rozhodnutí o zajištění podle hlavy čtvrté oddílu čtvrtého trestního řádu, byly-li vydány předsedou senátu a v přípravném řízení státním zástupcem,
- b) rozhodnutí, kterým má být zabráněno zničení, pozměnění, přemístění, převodu nebo prodeji věci nebo jiné hodnoty uvedené v § 226 odst. 1 písm. a) a b) (dále jen „hodnota“) nebo důkazního prostředku, bylo-li vydáno justičním orgánem jiného členského státu.

§ 228

Vztah k jiným ustanovením

(1) Nestanoví-li tato hlava jinak, použijí se na zajištění hodnoty nebo důkazního prostředku ustanovení části třetí hlavy I.

(2) Ustanovení této hlavy nevylučují postup podle ustanovení části třetí hlavy I.

Díl 2

Zajištění hodnoty nebo důkazního prostředku
v jiném členském státu

§ 229

Vydání příkazu k zajištění

(1) Je-li třeba zajistit hodnotu nebo důkazní prostředek v jiném členském státu, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce vydá příkaz k zajištění a připojí k němu osvědčení na stanoveném formuláři¹⁴⁾ s překladem do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků jiného členského státu nebo do jazyka, v němž je jiný členský stát ochoten příkaz k zajištění přijmout.

(2) V případě zajištění důkazního prostředku se připojí k příkazu k zajištění žádost o předání důkazního prostředku do České republiky; nelze-li tak učinit, obsahuje osvědčení pokyn, aby důkazní prostředek zůstal zajištěn v jiném členském státu do doby vyřízení takové žádosti.

(3) V případě zajištění důkazního prostředku

může justiční orgán v osvědčení uvést formální náležitosti a postupy, kterými se má justiční orgán jiného členského státu řídit při výkonu příkazu k zajištění.

(4) V případě zajištění hodnoty obsahuje osvědčení pokyn, aby hodnota zůstala zajištěna v jiném členském státu do doby vyřízení žádosti o uznání a výkon rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání, nebo má-li hodnota propadnout nebo být zabráněna v jiném členském státu na základě rozhodnutí soudu zaslaného k uznání a výkonu podle hlavy VII dílu 2, do doby uznání a výkonu takového rozhodnutí.

(5) Příkaz k zajištění hodnoty v jiném členském státu lze vydat i po právní moci rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání, nebylo-li možné tak učinit z důležitých důvodů dříve.

§ 230

Zaslání příkazu k zajištění

(1) Předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce zašle příkaz k zajištění včetně osvědčení a případných dalších příloh bez zbytečného odkladu po jeho vydání příslušnému justičnímu orgánu jiného členského státu. Osobě, vůči níž příkaz k zajištění směřuje, se příkaz k zajištění doručí až poté, co příslušný justiční orgán jiného členského státu zajistil výkon tohoto příkazu v tomto jiném členském státu nebo tento příkaz neuznal anebo nevykonal.

(2) Ministerstvo na základě žádosti předsedy senátu a Nejvyšší státní zastupitelství na základě žádosti státního zástupce poskytne součinnost při zjišťování potřebných informací, zejména při zjištění příslušného justičního orgánu jiného členského státu, kterému má být zaslán příkaz k zajištění, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto jiného členského státu pro uznání a výkon takového příkazu k zajištění.

(3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu příkazů k zajištění zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto příkazů k zajištění v jiných členských státech.

¹⁴⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

§ 231

Ukončení nebo omezení zajištění

(1) Dojde-li k pravomocnému zrušení nebo omezení zajištění nebo ke zrušení příkazu k zajištění podle trestního řádu, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce o této skutečnosti neprodleně informuje příslušný justiční orgán jiného členského státu.

(2) Není-li věcí, která byla zajištěna v jiném členském státu na základě příkazu k odnětí věci, k dalšímu řízení už třeba a nepřichází-li v úvahu její propadnutí nebo zabrání, předseda senátu a v přípravném řízení státní zástupce o této skutečnosti neprodleně informuje příslušný justiční orgán jiného členského státu. Byla-li takto zajištěná věc předána do České republiky jako důkazní prostředek, současně ji vrátí příslušnému justičnímu orgánu jiného členského státu, s výjimkou případu, kdy se příslušný justiční orgán jiného členského státu vzdal práva na vrácení takové věci; v takovém případě není třeba ani zaslání informace uvedené ve větě první.

Díl 3

**Zajištění hodnoty nebo důkazního prostředku
v České republice**

§ 232

Příslušnost

(1) Pro stanovení příslušnosti k rozhodování o uznání příkazu k zajištění vydaného justičním orgánem jiného členského státu a k zajištění výkonu rozhodnutí o uznání tohoto příkazu přiměřeně platí § 48 odst. 4, odst. 5 věta první, odst. 6 a 7.

(2) Ministerstvo nebo Nejvyšší státní zastupitelství poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného justičního orgánu, kterému má být zaslán příkaz k zajištění vydaný justičním orgánem jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového příkazu.

(3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu příkazů k zajištění vydaných justičními orgány jiných členských států a jejich výsledku.

§ 233

Uznání a výkon příkazu k zajištění

(1) Justiční orgán neprodleně rozhodnutím uzná příkaz k zajištění, nebrání-li tomu některý z důvodů uvedených v odstavci 4 nebo 6, a ihned zajistí výkon tohoto rozhodnutí postupem podle hlavy čtvrté oddílu čtvrtého trestního řádu, ledaže rozhodne o odkladu výkonu rozhodnutí, nebo výkon rozhodnutí nelze provést, neboť hodnota nebo důkazní prostředek, které jsou předmětem zajištění, se ztratily, byly zničeny nebo je není možné nalézt na místě uvedeném v osvědčení nebo proto, že místo, kde se měly nacházet, nebylo v osvědčení označeno dostatečně přesně.

(2) Při výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění důkazního prostředku je třeba se řídit formálními náležitostmi a postupy, které justiční orgán jiného členského státu uvedl v osvědčení, nejsou-li v rozporu se základními právními zásadami České republiky.

(3) Prohlídky podle hlavy čtvrté oddílu pátého trestního řádu lze při výkonu příkazu k zajištění vydaného justičním orgánem jiného členského státu provést pouze za podmínky, že skutek by byl trestným činem i podle práva České republiky.

(4) Justiční orgán neprodleně rozhodnutím neuzná příkaz k zajištění, pokud

- a) skutek nenaplnuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky a nejde o jednání uvedená v § 234; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze příkaz k zajištění vydaný justičním orgánem jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- b) jeho uznání a výkon by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- c) zajištění brání výsada nebo imunita podle zákona nebo mezinárodního práva, pro kterou je osoba vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) příkaz k zajištění nebyl vydán v trestním řízení v jiném členském státu, nebo
- e) hodnota, která je předmětem zajištění, nepodléhá podle jiných právních předpisů propadnutí nebo zabrání.

(5) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž příkaz k zajištění směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby nebo justičního orgánu Nejvyšší soud.

(6) Justiční orgán dále nemusí rozhodnutím uznat příkaz k zajištění, pokud k tomuto příkazu není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři¹⁴⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu příkazu nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky¹⁵⁾ přijmout. Justiční orgán neprodleně, před rozhodnutím o neuznání vyzve justiční orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná příkaz.

(7) Proti rozhodnutí, kterým se příkaz k zajištění uznává, je přípustná stížnost. Stížností nelze napadnout důvody, pro které byl příkaz vydán.

(8) Justiční orgán neprodleně informuje justiční orgán jiného členského státu o uznání nebo neuznání příkazu, o zajištění výkonu rozhodnutí nebo o skutečnostech bránících provedení výkonu rozhodnutí, o podání stížnosti proti rozhodnutí, že se příkaz k zajištění uznává, a o výsledku řízení o této stížnosti.

(9) Při vyřízení žádosti o předání zajištěného důkazního prostředku do jiného členského státu postupuje justiční orgán přiměřeně podle § 67 odst. 1 a 3.

§ 234

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež justiční orgán jiného členského státu označí v písmenu i) oddílu 1. formuláře osvědčení¹⁴⁾, justiční orgán nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, ledaže popis skutku nebo právní kvalifikace uvedené v osvědčení zjevně neodpovídají označenému jednání.

§ 235

Odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění

(1) Justiční orgán může rozhodnout o odložení výkonu rozhodnutí o uznání příkazu k zajištění, jestliže

- a) jeho výkon by mohl narušit trestní řízení vedené v České republice, nebo
- b) hodnota nebo důkazní prostředek uvedené v takovém příkazu již byly zajištěny pro účely jiného trestního řízení vedeného v České republice nebo v jiném státu.

(2) Jakmile pomine důvod pro odložení výkonu rozhodnutí uvedeného v odstavci 1, justiční orgán zajistí jeho výkon. Pokud v mezidobí v jiném členském státu došlo k zrušení příkazu nebo k zrušení anebo omezení zajištění, justiční orgán od zajištění výkonu rozhodnutí upustí nebo jeho výkon zajistí v omezeném rozsahu.

(3) Justiční orgán neprodleně vyrozumí příslušný justiční orgán jiného členského státu o odložení výkonu rozhodnutí, včetně důvodů odložení, a jeho předpokládané délce trvání, lze-li ji odhadnout, o dalších omezeních, která se vztahují na hodnotu nebo důkazní prostředek uvedené v příkazu k zajištění, pokud jsou mu známa, a o zajištění výkonu rozhodnutí po pomínutí důvodu odložení.

§ 236

Trvání zajištění

(1) Zajištění hodnoty trvá do doby výkonu rozhodnutí o uznání rozhodnutí justičního orgánu jiného členského státu, kterým bylo vysloveno propadnutí nebo zabrání hodnoty uvedené v příkazu k zajištění.

(2) Zajištění důkazního prostředku trvá do doby, než je vrácen nebo je s ním jinak naloženo podle § 80 až 81b trestního řádu. Vzdá-li se justiční orgán vrácení důkazního prostředku do České republiky, trvá zajištění do doby předání důkazního prostředku příslušnému orgánu jiného členského státu.

(3) Pokud v jiném členském státu došlo k zrušení takového příkazu nebo k zrušení anebo omezení zajištění, justiční orgán rozhodne o zrušení nebo omezení

¹⁵⁾ Článek 9 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2003/577/SVV ze dne 22. července 2003 o výkonu příkazů k zajištění majetku nebo důkazních prostředků v Evropské unii.

zajištění podle trestního řádu nebo postupuje podle § 80 až 81b trestního řádu.

Díl 4

Regresní nároky

§ 237

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu, který uznal a zajistil výkon příkazu k zajištění, částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, pokud

- a) škoda, kterou jiný členský stát uhradil podle svých vnitrostátních předpisů dotčené osobě, byla způsobena takovým příkazem k zajištění,
- b) žádost jiného členského státu o proplacení jím uhrazené škody nebo dokumenty k ní připojené obsahují výši vyplacené náhrady škody, jejíž uhrazení je požadováno, její odůvodnění a údaje o orgánu příslušném k přijetí úhrady, včetně bankovního spojení za účelem poukázání požadované částky nebo požadavku na jiný způsob provedení úhrady, a
- c) k žádosti jiného členského státu je připojeno pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu o náhradě škody.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

§ 238

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody určité osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v případě, že justiční orgán uznal příkaz k zajištění a zajistil výkon

svého rozhodnutí o uznání a tato škoda byla způsobena příkazem k zajištění.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

HLAVA IV

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍHO NÁHRADNÍ OPATŘENÍ ZA VAZBU

Díl 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu
ukládajícího náhradní opatření za vazbu

§ 239

(1) Podle tohoto dílu a dílu 3 se postupuje při uznání a výkonu vykonatelného rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu, kterým bylo v trestním řízení rozhodnuto o přijetí některého z náhradních opatření za vazbu uvedených v § 240.

(2) Podle tohoto dílu a dílu 3 se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie¹⁶⁾.

§ 240

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu, pokud ukládá některou z těchto povinností:

- a) informovat příslušný orgán o změně místa pobytu nebo doručovací adresy,
- b) zdržet se návštěv určitých míst,
- c) zdržovat se, být jen po vymezenou dobu, na určitém místě,
- d) zákaz vycestovat,
- e) hlásit se ve stanovené době příslušnému orgánu,
- f) zdržet se styku s určitými osobami, které jsou spojeny s trestnou činností.

(2) Rozhodnutí jiného členského státu splňující

¹⁶⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

podmínku uvedenou v odstavci 1 se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, jestliže osoba, vůči níž směřuje, má v České republice obvyklé bydliště a souhlasí se svým návratem do České republiky.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 2, jestliže

- a) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá o jeho zaslání do České republiky za účelem uznání a výkonu,
- b) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, se zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a
- c) samosoudce souhlasí s převzetím rozhodnutí tohoto členského státu k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného působení na tuto osobu a zajištění účinné kontroly nad jejím chováním.

§ 241

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu a dílu 3 je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje. Nezdržuje-li se tato osoba v České republice, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt. Nelze-li určit příslušnost soudu podle věty první a druhé, je k postupu podle tohoto dílu příslušný Obvodní soud pro Prahu 6.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu a dílu 3 příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 24 trestního řádu.

§ 242

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 243

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případech, kdy jde o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s nejvyšší délkou trvání nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu f) bodu 2 formuláře osvědčení¹⁷⁾, samosoudce pro účely rozhodnutí o tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, ledaže popis skutku nebo právní kvalifikace uvedené v osvědčení zjevně neodpovídají označenému jednání. Tím není dotčen § 246 odst. 2 písm. b).

¹⁷⁾ Příloha I rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

§ 244

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu, zpravidla do 20 pracovních dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením. Byl-li proti rozhodnutí jiného členského státu podán opravný prostředek, lhůta uvedená ve větě první se prodlužuje o dalších 20 pracovních dnů. Do lhůt uvedených ve větě první a druhé se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí nebo osvědčení nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, samosoudce o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodloužení, včetně předpokládané doby takového prodloužení.

(3) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Nelze-li rozhodnutí doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(4) O nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě uznání a výkonu rozhodnutí jej informuje i o přízpůsobení uloženého opatření, včetně omezení délky jeho trvání na nejvyšší přípustnou dobu stanovenou trestním řádem, a o důvodech takového přízpůsobení a v případě neuznání i o důvodech takového postupu. Samosoudce vyrozumí

příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že proti jeho rozhodnutí byla podána stížnost, jakož i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

§ 245

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) skutek nenaplnňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 243; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem ke svému věku trestně odpovědná,
- e) by byl dán některý z důvodů pro nepředání osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v případě, že by následně bylo rozhodováno o předání této osoby zpět do tohoto členského státu na základě evropského zatýkacího rozkazu z důvodu porušení náhradního opatření za vazbu, nebo
- f) trestní odpovědnost je podle právního řádu České republiky promlčena a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři¹⁷⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky¹⁸⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(4) Je-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedený v odstavci 1 písm. a), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 246

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 242 odst. 2 nebo 3 nebo v § 244 odst. 1, anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce uzná takové rozhodnutí na území České republiky. Spolu s rozhodnutím příslušného orgánu jiného členského státu o uložení náhradního opatření za vazbu vždy také uzná rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu o vazbě.

(2) Současně s rozhodnutím o uznání samosoudce rozhodne, že se opatření nahrazující vazbu uložené rozhodnutím jiného členského státu vykoná, přičemž

- a) neslučuje-li se druh takového opatření s právním řádem České republiky, přizpůsobí je druhu opatření podle trestního řádu, který mu nejvíce odpovídá, nebo
- b) překračuje-li délka takového opatření nejvyšší přípustnou dobu trvání vazby stanovenou pro daný trestný čin trestním řádem, sníží ji na tuto nejvyšší přípustnou dobu.

(3) Přizpůsobení opatření nahrazujícího vazbu nesmí zhoršit postavení osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 247

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 245 odst. 1 nebo 3 nebo § 246 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí a ukončí řízení, shledá-li důvod uvedený v § 242 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 242 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 248

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět, samosoudce a v řízení o stížnosti předseda senátu vezme zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno. Byl-li však již výkon náhradního opatření za vazbu zahájen, samosoudce o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí osvědčení přihlížet.

§ 249

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu opatření nahrazujícího vazbu se postupuje podle právního řádu České republiky. Nesplní-li osoba povinnosti, jež jí byly uloženy v rámci opatření nahrazujícího vazbu, samosoudce o tom bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu za účelem dal-

¹⁸⁾ Článek 24 rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

šího postupu. Vyrozumění se zasílá na stanoveném formuláři¹⁹⁾.

(2) Pokud příslušný orgán jiného členského státu ani po opakovaném vyrozumění o skutečnostech uvedených v odstavci 1 nepřijme žádné rozhodnutí, samosoudce jej vyzve, aby takové rozhodnutí učinil v jím stanovené přiměřené lhůtě a zároveň jej upozorní na následky spojené s nečinností. Neobdrží-li samosoudce takové rozhodnutí ve stanovené lhůtě, aniž by příslušný orgán jiného členského státu uvedl podstatné důvody, pro které výzvě nevyhověl, učiní opatření směřující k ukončení výkonu opatření nahrazujícího vazbu. O tomto postupu samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

(3) V případě, že příslušný orgán jiného členského státu prodlouží dobu trvání uznaného opatření nahrazujícího vazbu, toto opatření změni nebo dotčené osobě uloží další opatření nahrazující vazbu, samosoudce rozhodne, zda uznané opatření nahrazující vazbu takto pozmění nebo zda je ponechá v uznané podobě; ustanovení § 246 odst. 2 a 3 se užijí obdobně. Ukládá-li změněné nebo další opatření nahrazující vazbu jinou povinnost, než která je uvedena v § 240 odst. 1, samosoudce opatření ponechá v uznané podobě. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí příslušného orgánu jiného členského státu vydáno.

(4) Samosoudce informuje příslušný orgán jiného členského státu o jakékoli změně místa pobytu nebo doručovací adresy osoby, které bylo uloženo náhradní opatření za vazbu. Pokud osoba v průběhu výkonu opatření nahrazujícího vazbu změni místo svého obvyklého bydliště tak, že se nachází v jiném státu než v České republice, samosoudce o tom neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a učiní opatření směřující k ukončení výkonu opatření nahrazujícího vazbu. Stejně samosoudce postupuje, pokud osobu, které bylo uloženo opatření nahrazující vazbu, nelze nalézt na území České republiky.

(5) Samosoudce neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu opatření nahrazujícího vazbu, jakmile jej příslušný orgán jiného členského

státu vyrozumí o jakémkoli rozhodnutí nebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným.

§ 250

Náklady řízení

Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

Díl 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího náhradní opatření za vazbu v jiném členském státu

§ 251

(1) Podle tohoto dílu a dílu 3 lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí státního zástupce nebo soudu, kterým bylo rozhodnuto o ponechání obviněného na svobodě nebo o jeho propuštění z vazby za současného nahrazení vazby zárukou, slibem nebo dohledem probačního úředníka podle § 73 trestního řádu.

(2) Rozhodnutí uvedené v odstavci 1 lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pouze v případě, že ukládá omezení nebo povinnosti uvedené v § 240 odst. 1, nebo omezení a povinnosti, o kterých jiný členský stát oznámil²⁰⁾, že nad nimi lze na jeho území vykonávat dohled nebo jinak zajistit jejich kontrolu.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie¹⁶⁾.

§ 252

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, justiční orgán, který rozhodl v prvním stupni, zašle toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud má obviněný v tomto členském státu obvyklé bydliště a souhlasí se svým návratem do tohoto státu. Rozhodnutí lze zaslat za účelem jeho uznání a výkonu i do členského státu, u kterého nejsou splněny pod-

¹⁹⁾ Příloha II rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

²⁰⁾ Článek 8 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2009/829/SVV ze dne 23. října 2009 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozhodnutí o opatřeních dohledu jakožto alternativy zajišťovací vazby mezi členskými státy Evropské unie.

mínky uvedené ve větě první, pokud o to obviněný požádá, a tento členský stát s převzetím rozhodnutí souhlasí. Rozhodnutí nelze zaslat za účelem uznání a výkonu souběžně do více členských států.

(2) Před zasláním rozhodnutí do jiného členského státu justiční orgán pokud možno zjistí, zda lze očekávat úspěšné dosažení účelu náhradního opatření při jeho uznání a výkonu v tomto státu a zda tímto postupem bude zajištěna dostatečná ochrana poškozeného.

(3) Rozhodnutí zašle justiční orgán příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři¹⁷⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení¹⁸⁾ přijímá.

(4) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne justiční orgán dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí.

§ 253

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Justiční orgán může vzít rozhodnutí spolu s osvědčením zpět, vyrozuměl-li jej příslušný orgán jiného členského státu o přizpůsobení druhu opatření nahrazujícího vazbu v souladu s jeho právním řádem nebo o omezení doby trvání tohoto opatření a justiční orgán má za to, že takové přizpůsobení opatření vede k výraznému zhoršení postavení obviněného, nebo nepovažuje takto přizpůsobené opatření nebo dobu jeho trvání za dostatečnou z hlediska zajištění účelu náhradního opatření za vazbu.

(2) Justiční orgán může vzít rozhodnutí spolu s osvědčením zpět také v případě, že jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí, že je ochoten uznat a vykonat rozhodnutí, kterým bylo uloženo opatření nahrazující vazbu i přesto, že je dán důvod pro odmítnutí předání obviněného do České republiky na základě evropského zatýkacího rozkazu, pokud obviněný poruší povinnosti uložené opatřením nahrazujícím vazbu.

(3) O zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení musí justiční orgán vyrozumět příslušný orgán jiného členského státu nejpozději do 10 dnů poté, co od něj obdrží informaci uvedenou v odstavci 1 nebo 2.

§ 254

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) I po zaslání rozhodnutí justičního orgánu do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu se toto rozhodnutí vykonává podle právních předpisů České republiky, a to až do doby zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu.

(2) Po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu lze ve výkonu takového rozhodnutí v České republice pokračovat pouze, pokud

- a) obviněný již nemá obvyklé bydliště v tomto jiném členském státu nebo obviněného nelze nalézt na jeho území,
- b) příslušný orgán jiného členského státu vyrozuměl justiční orgán o ukončení výkonu uznaného rozhodnutí z důvodu nečinnosti justičního orgánu poté, co byl příslušným orgánem jiného členského státu opakovaně vyrozuměn o tom, že obviněný porušil povinnosti uložené v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu,
- c) příslušný orgán jiného členského státu odmítl vykonat opatření nahrazující vazbu, které justiční orgán po uznání v jiném členském státu změnil, nebo které uložil namísto původního uznaného opatření nahrazujícího vazbu, nebo
- d) uplynula nejvyšší přípustná doba trvání uznaného opatření nahrazujícího vazbu stanovená právním řádem jiného členského státu.

(3) Justiční orgán je i v případě, že v jiném členském státu byl zahájen výkon uznaného rozhodnutí, příslušný k rozhodování o změně opatření nahrazujícího vazbu, o žádosti obviněného o zrušení omezení spočívajícího v zákazu vycestování, k přezkumu trvání důvodů vazby, k rozhodování o vazbě, pokud obviněný nesplnil povinnosti uložené v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu, jakož i ke všem dalším rozhodnutím ve vazebním řízení, která se netýkají výkonu dohledu nad dodržováním povinností uložených v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu.

(4) Před uplynutím doby, na kterou jiný členský stát omezil dobu trvání uznaného opatření, může justiční orgán s ohledem na všechny okolnosti případu požádat příslušný orgán tohoto členského státu o její prodloužení.

(5) Justiční orgán neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o všech rozhodnutích, opatřeních nebo skutečnostech, v jejichž důsledku se

uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

§ 255

Předání osoby

Byl-li justiční orgán vyrozuměn příslušným orgánem jiného členského státu o tom, že obviněný porušil povinnosti uložené v rámci uznaného opatření nahrazujícího vazbu a trvají-li důvody vazby, vydá soud, který vede trestní řízení, a v přípravném řízení na návrh státního zástupce soudce evropský zatýkácí rozkaz za účelem předání obviněného do České republiky; při předání obviněného do České republiky se postupuje podle hlavy II dílu 2.

Díl 3

Společné ustanovení

§ 256

(1) Příslušný justiční orgán spolupracuje s orgánem jiného členského státu při postupu podle dílů 1 a 2, zejména si s ním vyměňuje všechny potřebné informace, včetně informací umožňujících zjištění totožnosti a místa obvyklého bydliště nebo pobytu osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje. V rámci spolupráce justiční orgán zejména dbá na to, aby byl zajištěn nepřetržitý výkon rozhodnutí ukládajícího opatření nahrazující vazbu, pokud jde o dohled nad povinnostmi uloženými v rámci tohoto opatření.

(2) Ministerstvo na žádost soudu a Nejvyšší státní zastupitelství na žádost státního zástupce poskytne součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí. Stejnou součinnost poskytne ministerstvo na žádost orgánu jiného členského státu při zjištění potřebných informací, pokud jde o příslušné orgány České republiky nebo ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky.

(3) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu

rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku, jakož i obdobné informace ohledně rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu.

HLAVA V

PŘEDCHÁZENÍ KOMPETENČNÍM SPORŮM

§ 257

Podle této hlavy se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²¹⁾.

§ 258

(1) Justiční orgán požádá orgán jiného členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě sdělil, zda se v tomto členském státu vede nebo vedlo trestní řízení pro týž skutek proti téže osobě (dále jen „souběžné trestní řízení“), lze-li důvodně předpokládat, že je nebo bylo takové řízení vedeno a není-li o takovém trestním řízení informován jinak.

(2) V žádosti justiční orgán uvede

- a) své kontaktní údaje,
- b) popis skutkových okolností,
- c) jméno a příjmení osoby, proti níž se řízení vede, a případně též jméno a příjmení poškozeného a další osobní údaje umožňující jejich identifikaci, a
- d) fázi, v níž se trestní řízení nachází.

(3) Justiční orgán může v žádosti uvést další informace ohledně trestního řízení vedeného v České republice, zejména zda se obviněný nachází ve vazbě.

(4) Žádost se zasílá do jiného členského státu v úředním jazyce jiného členského státu nebo v jazyce, v němž je tento členský stát ochoten žádost přijmout.

§ 259

(1) Justiční orgán sdělí orgánu jiného členského státu na jeho žádost a v jím stanovené lhůtě, zda se v České republice vede nebo vedlo souběžné trestní řízení; je-li dotčená osoba podle informací orgánu jiného členského státu ve vazbě nebo zadržena, učiní tak neprodleně.

²¹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2009/948/SVV ze dne 30. listopadu 2009 o předcházení kompetenčním sporům při výkonu pravomoci v trestním řízení a jejich řešení.

(2) Nemůže-li justiční orgán dodržet lhůtu stanovenou pro vyřízení žádosti, vyrozumí o tom orgán jiného členského státu, včetně uvedení důvodu a předpokládaného data vyřízení žádosti. Není-li lhůta pro vyřízení žádosti stanovena, sdělí justiční orgán požadované informace orgánu jiného členského státu bez zbytečného odkladu.

(3) Vede-li se nebo vedlo-li se v České republice souběžné trestní řízení, justiční orgán sdělí orgánu jiného členského státu své kontaktní údaje a informaci, v jaké fázi se takové řízení nachází, a v případě, že již bylo pravomocně skončeno, i jak bylo skončeno. Justiční orgán může orgánu jiného členského státu sdělit i další potřebné informace ohledně trestního řízení vedeného v České republice.

(4) Byla-li žádost podle odstavce 1 zaslána orgánu, který nevede ani nevedl souběžné trestní řízení, postoupí ji neprodleně justičnímu orgánu, o němž se lze domnívat, že takové řízení vede, a současně o postoupení vyrozumí orgán jiného členského státu, který mu žádost zaslal. Není-li takové řízení v České republice vedeno, je k podání informace podle odstavce 1 příslušný kterýkoli justiční orgán.

§ 260

(1) Je-li vedeno v jiném členském státu souběžné trestní řízení, justiční orgán konzultuje s příslušným orgánem jiného členského státu další postup za účelem dosažení účinného řešení zabraňujícího nepříznivým následkům, které jsou tím vyvolány.

(2) V průběhu konzultací justiční orgán informuje příslušný orgán jiného členského státu o učiněných důležitých procesních úkonech a tomuto orgánu na žádost sděluje další potřebné informace; tyto informace však neposkytne, došlo-li by tím k ohrožení podstatných národních bezpečnostních zájmů nebo bezpečnosti osob.

(3) Informace a žádosti mezi justičním orgánem a orgánem jiného členského státu se předávají písemně nebo jakýmkoli jiným způsobem umožňujícím písemný záznam. Konzultace se vedou v jazyce dohodnutém mezi justičním orgánem a orgánem jiného členského státu.

(4) Ustanoveními této hlavy nejsou dotčena ustanovení části druhé hlavy II.

HLAVA VI

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍHO PENĚŽITOU SANKCI NEBO JINÉ PENĚŽITÉ PLNĚNÍ

Díl 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění

§ 261

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí jiného členského státu, kterým

- a) byl uložen peněžitý trest nebo pokuta,
- b) bylo rozhodnuto o odškodnění oběti trestného činu,
- c) bylo rozhodnuto o povinnosti osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, k náhradě nákladů řízení, v němž byla osoba odsouzena za trestný čin nebo postižena za jiný delikt, ve prospěch státu, nebo
- d) bylo uloženo osobě, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, zaplatit peněžitou částku do veřejného fondu nebo ve prospěch organizace na podporu obětí,

pokud bylo vydáno soudem jiného členského státu v trestním řízení nebo v případech uvedených v písmenech a), c) a d) i pokud bylo vydáno jiným orgánem takového státu v trestním nebo jiném řízení za předpokladu, že se lze domáhat projednání věci před soudem v trestním řízení.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²²⁾.

§ 262

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

Rozhodnutí jiného členského státu se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, má na území České repu-

²²⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

bliky obvyklé bydliště nebo majetek. Při ověřování, zda jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí, se vychází ze skutečností uvedených v osvědčení²³⁾ a případně též z dodatkových informací poskytnutých členským státem, který rozhodnutí k uznání a výkonu zaslal, nebo z vlastního provedeného šetření.

§ 263

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, a nelze-li takové místo zjistit, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt; jinak je příslušný okresní soud, v jehož obvodu má tato osoba majetek. Je-li podle věty první dána příslušnost několika soudů, je příslušný ten z nich, u něhož bylo řízení o uznání a výkonu zahájeno nejdříve.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Mál-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 24 trestního řádu.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 264

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 265

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu g) odst. 3 formuláře osvědčení²³⁾, samosoudce pro účely rozhodnutí o tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, ledaže popis skutku nebo právní kvalifikace uvedené v osvědčení zjevně neodpovídají označenému jednání. Tím není dotčen § 268 odst. 2.

§ 266

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a roz-

²³⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

hodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu; před rozhodnutím si vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Považuje-li to za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(3) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí uvedeného v § 261 odst. 1 písm. b) nebo o jeho neuznání se doručí též oběti trestného činu.

(4) O pravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu. V případě uznání rozhodnutí jej vyrozumí i o snížení výměry peněžitého trestu nebo pokuty a v případě neuznání rozhodnutí i o důvodech takového postupu.

§ 267

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) skutek nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 265; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy

České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,

- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin nebo jiný delikt,
- e) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- f) uložený peněžitý trest nebo plnění je nižší než 70 EUR; částka uvedená v jiné měně se přepočte z cizí měny na euro podle kursu devizového trhu vyhlášeného Českou národní bankou ke dni, kdy bylo takové rozhodnutí vydáno, nebo
- g) nárok na plnění nebo na výkon sankce uložené takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož postihování je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. e), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl

ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo

- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný

- a) zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku, nebo
- b) mimo území státu, o jehož rozhodnutí jde, a podle právního řádu České republiky by nebylo možné takový skutek trestně stíhat nebo jinak postihnout, pokud by byl spáchán mimo území České republiky.

(5) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři²³⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky²⁴⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. g) nebo e), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko přísluš-

ného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 268

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 264 odst. 2 nebo 3 nebo v § 266 odst. 1, anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se peněžitá sankce nebo jiné peněžitě plnění uložené tímto rozhodnutím vykoná.

(2) Byl-li rozhodnutím jiného členského státu uložen peněžitý trest, samosoudce peněžitý trest vykoná jako peněžitý trest pouze v případě, že byl uložen soudem jiného členského státu za skutek, který naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky. V případě, že byl peněžitý trest uložen za skutek, který spočívá v jednání uvedeném v § 265, jež nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, nebo byl uložen jiným orgánem než soudem, samosoudce peněžitý trest přemění na pokutu.

(3) Byla-li rozhodnutím jiného členského státu uložena pokuta, samosoudce ji nesmí přeměnit na peněžitý trest.

(4) Samosoudce při uznání rozhodnutí jiného členského státu ponechá v něm uloženou peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění v nezměněné výši. V případě, že skutek byl spáchán zcela mimo území jiného členského státu, o jehož rozhodnutí jde, a jeho postihování je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky, samosoudce sníží výměru peněžitého trestu nebo pokuty uložených v takovém rozhodnutí na nejvyšší možnou výměru, ve které by mohly být uloženy, jestliže by se o takovém skutku rozhodovalo podle právního řádu České republiky.

(5) Peněžitou sankci nebo jiné peněžitě plnění uložené rozhodnutím jiného členského státu samosoudce přepočte z cizí měny na českou měnu podle kursu devizového trhu vyhlášeného Českou národní bankou ke dni, kdy bylo takové rozhodnutí vydáno.

²⁴⁾ Článek 16 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2005/214/SVV ze dne 24. února 2005 o uplatňování zásady vzájemného uznávání peněžitých trestů a pokut.

(6) Pokud byla rozhodnutím jiného členského státu uložena povinnost zaplatit peněžitou částku do veřejného fondu nebo ve prospěch organizace na podporu obětí, samosoudce tuto povinnost přemění na povinnost zaplatit tuto částku České republice na peněžitou pomoc obětem trestné činnosti a uloží osobě, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, aby peněžitou částku složila ve lhůtě jím stanovené na účet soudu.

(7) Náhradní trest odnětí svobody za nevykonaný peněžitý trest může samosoudce stanovit pouze v případě, že členský stát, o jehož rozhodnutí jde, v osvědčení takovou možnost připouští, přičemž výměra náhradního trestu odnětí svobody nesmí přesáhnout výši, která je v osvědčení tímto státem uvedena, a zároveň horní hranici trestní sazby náhradního trestu odnětí svobody uvedenou v trestním zákoně.

§ 269

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 267 odst. 1 a 3 až 5 nebo § 268 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí a ukončí řízení, shledá-li důvod uvedený v § 264 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 264 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 270

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, postupuje soud při

- a) výkonu peněžitého trestu nebo vymáhání pokuty přiměřeně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu upravujících výkon peněžitého trestu nebo vymáhání pořádkové pokuty,
- b) vymáhání nákladů řízení vzniklých státu přiměřeně podle ustanovení trestního řádu upravujících vymáhání nákladů trestního řízení stanovených paušální částkou.

(2) Pokud osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, nesloží ve stanovené lhůtě na účet

soudu peněžitou částku podle § 268 odst. 6, postupuje soud při správě placení této částky podle daňového řádu.

(3) Nárok na odškodnění oběti trestného činu vyvolává oběť trestného činu v občanskoprávním řízení.

(4) Prokáže-li osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, že peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění částečně nebo úplně uhradila v jiném státu, samosoudce rozhodne o částečném nebo úplném upuštění od výkonu takového rozhodnutí. Před rozhodnutím si samosoudce vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; v případě potřeby jej může požádat o neprodlené zaslání dodatkových informací. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(5) Jakmile příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným, samosoudce učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu. V takovém případě samosoudce požádá příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, zda amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření mají v jiném členském státu účinky, že se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, hledí, jako by nebyla odsouzena; mají-li takové účinky, hledí se tak na ni i v České republice. Bylo-li uznané rozhodnutí v jiném členském státu pravomocně zrušeno, soud zruší své rozhodnutí o jeho uznání.

(6) Samosoudce neprodleně rozhodne o tom, v jaké části uznané rozhodnutí jiného členského státu vykonáno nebude, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

§ 271

Informační povinnost

(1) Samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) zastavení nebo upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí podle právních předpisů České republiky upravujících výkon rozhodnutí, včetně uvedení důvodu takového postupu,
- b) upuštění nebo částečném upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí podle § 270 odst. 4 až 6,

- c) provedení výkonu uznaného rozhodnutí a
- d) nařízení výkonu náhradního trestu odnětí svobody.

(2) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o dalších skutečnostech, považuje-li to za potřebné z hlediska zajištění řádného výkonu uznaného rozhodnutí.

§ 272

Sdílení peněžních prostředků s jiným členským státem

(1) Peněžní prostředky získané výkonem uznaného rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 261 odst. 1 písm. a), c) a d) náležejí České republice. Peněžní prostředky získané výkonem uznaného rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 261 odst. 1 písm. b) náležejí oběti trestného činu.

(2) Česká republika se může s jiným členským státem dohodnout o sdílení peněžních prostředků získaných výkonem uznaného rozhodnutí tohoto členského státu. K uzavření dohody je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(3) Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

Díl 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího peněžitou sankci nebo jiné peněžité plnění v jiném členském státu

§ 273

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým byl uložen peněžitý trest nebo bylo rozhodnuto o povinnosti odsouzeného k náhradě nákladů trestního řízení ve prospěch státu.

(2) Ustanovení tohoto dílu se přiměřeně užijí také na zajištění výkonu rozhodnutí orgánu činného v trestním řízení, kterým byla uložena pořádková pokuta, v jiném členském státu.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²²⁾).

§ 274

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud lze důvodně předpokládat, že odsouzený má v tomto státu majetek, nebo do jiného členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště.

(2) Lze-li rozhodnutí zaslat do více členských států, soud takové rozhodnutí zašle do státu, ve kterém lze nejspíše předpokládat, že bude úspěšně vykonáno.

(3) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři²²⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení²³⁾ přijímá. Rozhodnutí spolu s osvědčením může soud vzít kdykoli zpět.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 275

Informační povinnost

(1) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí.

(2) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, že osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně, včetně skutečnosti, že tato osoba již uhradila celou peněžitou částku, jejíž zaplacení jí bylo uloženo, nebo její část.

§ 276

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Bylo-li rozhodnutí soudu zasláno do jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, lze je v České republice vykonat pouze, pokud

- a) rozhodnutí nebylo v tomto členském státu uznáno nebo vykonáno; právo na výkon takového rozhodnutí však na Českou republiku nepřechází v případě, že rozhodnutí nebylo příslušným orgánem jiného členského státu uznáno nebo vykonáno z důvodu překážky věci pravomocně rozhodnuté, nebo
- b) soud vzal rozhodnutí spolu s osvědčením z jiného členského státu zpět.

(2) Právo na výkon rozhodnutí přechází zpět na Českou republiku v rozsahu, v jakém toto rozhodnutí nebylo vykonáno v jiném členském státu.

§ 277

Sdílení peněžních prostředků s jiným členským státem

K uzavření dohody s jiným členským státem o sdílení peněžních prostředků, které byly v tomto státu získány výkonem rozhodnutí soudu České republiky, je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

HLAVA VII**UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ
UKLÁDAJÍCÍHO PROPADNUTÍ NEBO
ZABRÁNÍ MAJETKU, VĚCÍ NEBO JINÝCH
MAJETKOVÝCH HODNOT****Díl 1**

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího propadnutí nebo zabránění majetku, věcí nebo jiných majetkových hodnot

§ 278

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a vý-

konu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení, kterým bylo uloženo

- a) propadnutí nebo zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty, jež byla získána trestným činem nebo jako odměna za něj, anebo byla, byť jen zčásti, nabyta za věc nebo jinou majetkovou hodnotu, která byla získána trestným činem nebo za odměnu za něj, anebo je náhradní hodnotou za věc nebo jinou majetkovou hodnotu, kterou soud může prohlásit za propadlou nebo zabranou, nebo
- b) propadnutí nebo zabránění věci nebo jiné majetkové hodnoty, která byla určena nebo užita ke spáchání trestného činu.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje také při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení, kterým bylo uloženo propadnutí majetku pachatelů odsouzenému za jednání naplňující znaky trestného činu teroristického útoku (§ 311 trestního zákoníku) nebo teroristu (§ 312 trestního zákoníku) anebo za jednání spáchané v rámci organizované zločinecké skupiny spočívající v

- a) padělání měny nebo platebních prostředků,
- b) legalizaci výnosů z trestné činnosti a podílnictví,
- c) obchodu s lidmi,
- d) napomáhání při nedovoleném překročení státní hranice, nedovolené přepravě přes území státu a při nedovoleném pobytu,
- e) pohlavním zneužíváním dětí a dětské pornografii,
- f) nedovoleném obchodu s omamnými a psychotropními látkami,

pokud těmito jednáními pachatel získal nebo se snažil získat majetkový prospěch a za tato jednání lze podle právního řádu členského státu, jehož soud rozhodnutí vydal, uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 5 let; u jednání uvedeného v písmenu b) postačí horní hranice trestní sazby nejméně 4 roky²⁵⁾.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje také při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení ukládajícího propadnutí nebo zabránění majetku neuvedeného v od-

²⁵⁾ Články 2 a 3 rámcového rozhodnutí Rady 2005/212/SVV ze dne 24. února 2005 o konfiskaci výnosů a majetku z trestné činnosti a nástrojů trestné činnosti.

stavicích 1 a 2, pokud by bylo možné vyslovit propadnutí takového majetku v trestním řízení i podle právního řádu České republiky.

(4) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²⁶⁾).

§ 279

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

Rozhodnutí jiného členského státu se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, má na území České republiky obvyklé bydliště, nebo, jde-li o právnickou osobu, sídlo, anebo majetek. Při ověřování, zda jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí, se vychází ze skutečností uvedených v osvědčení²⁷⁾ a případně též z dodatkových informací poskytnutých členským státem, který rozhodnutí k uznání a výkonu zaslal, nebo z vlastního provedeného šetření.

§ 280

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, a nelze-li takové místo zjistit, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt; v případě právnické osoby je příslušný okresní soud, v jehož obvodu má sídlo. Nelze-li určit příslušnost soudu podle věty první, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se nachází majetek, kterého se toto rozhodnutí týká. Je-li dána příslušnost několika soudů, je příslušný ten z nich, u něhož bylo řízení o uznání a výkonu zahájeno nejdříve.

(2) Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(3) Bylo-li rozhodnutí soudu jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí

zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 24 trestního řádu.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 281

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu. Není-li majetek, o jehož propadnutí nebo zabrání jde, zajištěn, samosoudce vyveze příslušný orgán jiného členského státu, aby požádal o zajištění takového majetku nebo vydal příkaz k jeho zajištění.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat,

²⁶⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

²⁷⁾ Příloha rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

čovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 282

Výjimky ze zásady oboustranné trestnosti

V případě, kdy jde o skutek, za který je možné v jiném členském státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody s horní hranicí trestní sazby nejméně 3 roky a který spočívá v jednání, jež orgán jiného členského státu označí v písmenu i) bodu 2.3 formuláře osvědčení²⁷⁾, samosoudce pro účely rozhodnutí o tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nezjišťuje, zda skutek naplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, ledaže popis skutku nebo právní kvalifikace uvedené v osvědčení zjevně neodpovídají označenému jednání.

§ 283

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu; před rozhodnutím si vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Považuje-li to za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce. Rozhodnutí samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) O pravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu. V případě uznání požádá příslušný orgán jiného členského státu, aby mu sdělil, který orgán je příslušný k sdílení propadlého nebo zabraného majetku a v případě neuznání rozhodnutí uvede důvody takového postupu.

§ 284

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) skutek nenaplňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky, pokud nejde o jednání uvedená v § 282; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) majetek, o jehož propadnutí nebo zabrání jde, nepodléhá podle jiných právních předpisů propadnutí nebo zabrání,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- e) výkon takového rozhodnutí brání práva třetích osob,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- g) majetek, o jehož propadnutí nebo zabrání jde, již propadl nebo byl zabrán, ztratil se, byl zničen nebo jej nelze nalézt na místě uvedeném v osvědčení, nebo takové místo není v osvědčení uvedeno dostatečně přesně,
- h) trest nebo ochranné opatření týkající se propadnutí nebo zabrání majetku, jež byly uloženy rozhodnutím jiného členského státu, již byly zcela vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požadova-

nou částku v jiném státu dobrovolně uhradila, nebo

- i) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,
- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí

- a) vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo

letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku,

- b) vydané pro skutek spáchaný mimo území státu, o jehož rozhodnutí jde, a podle právního řádu České republiky by nebylo možné takový skutek trestně stíhat, pokud by byl spáchán mimo území České republiky,
- c) uvedené v § 278 odst. 2, a to v rozsahu, v jakém nelze vyslovit propadnutí takového majetku v obdobném trestním řízení vedeném v České republice, nebo
- d) uvedené v § 278 odst. 3.

(5) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři²⁷⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky²⁸⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), e), f), g) nebo h) nebo v odstavci 4 písm. a) nebo b), samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 285

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 281 odst. 2 nebo 3 nebo v § 283 odst. 1, anebo není-li dán důvod pro neuznání nebo odložení uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené

²⁸⁾ Článek 19 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2006/783/SVV ze dne 6. října 2006 o uplatňování zásady vzájemného uznávání příkazů ke konfiskaci.

tímto rozhodnutím vykoná; ustanovení § 124 odst. 2 až 4 se přitom užijí obdobně.

(2) Je-li předmětem propadnutí nebo zabrání peněžitá částka, samosoudce ji přepočte z cizí měny na českou měnu podle kursu devizového trhu vyhlášeného Českou národní bankou ke dni, kdy bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(3) V případě, že je samosoudce před uznáním rozhodnutí jiného členského státu informován o tom, že trest nebo ochranné opatření týkající se propadnutí nebo zabrání majetku uložené takovým rozhodnutím byly již částečně vykonány v jiném státu, nebo o jiné skutečnosti, v jejímž důsledku se rozhodnutí jiného členského státu stalo zčásti nevykonatelným, uzná rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu. V rozhodnutí v takovém případě stanoví, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice. Před rozhodnutím o částečném uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu si samosoudce vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, zda s takovým postupem souhlasí, nebo zda vezme rozhodnutí s osvědčením zpět.

§ 286

Souběh rozhodnutí jiných členských států

(1) Vede-li samosoudce souběžně řízení o uznání a výkonu dvou nebo více rozhodnutí jiných členských států ukládajících propadnutí nebo zabrání téže věci nebo jiné majetkové hodnoty nebo ukládajících propadnutí nebo zabrání peněžité částky téže osoby, jejíž majetek není dostatečný k výkonu všech rozhodnutí jiných členských států, posoudí podmínky pro uznání a výkon ohledně všech takových rozhodnutí. Jsou-li tyto podmínky splněny u více takových rozhodnutí, rozhodne o určení, které z nich uzná a vykoná, současně určené rozhodnutí uzná a rozhodne o jeho výkonu. Přitom zváží všechny rozhodné okolnosti, jež jsou mu známy, zejména práva poškozených, závažnost a místo spáchání trestných činů, data vydání a doručení rozhodnutí jiných členských států, jakož i to, zda dotčený majetek byl zajištěn v některém z trestních řízení, pro jejichž účely má majetek propadnout nebo být zabrán.

(2) O svém rozhodnutí samosoudce vyrozumí příslušné orgány všech dotčených jiných členských států.

§ 287

Odložení uznání a výkonu

(1) Samosoudce může odložit uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) získané informace nasvědčují tomu, že vzhledem k souběžnému výkonu rozhodnutí jiného členského státu ve více státech by celková peněžitá částka získaná výkonem uznaného rozhodnutí ve více státech mohla převýšit částku uvedenou v takovém rozhodnutí,
- b) jeho uznání a výkon by mohly narušit trestní řízení vedené v České republice, nebo
- c) v České republice již je vedeno jiné řízení, o kterém lze předpokládat, že povede k propadnutí, zabrání, exekuci nebo k jinému trvalému odnětí majetku, o jehož propadnutí nebo zabrání jde.

(2) Jakmile pomine důvod odložení uznání a výkonu rozhodnutí, samosoudce pokračuje v řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu.

(3) Samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o odložení uznání a výkonu rozhodnutí, včetně důvodů odložení a jeho předpokládané délce trvání, lze-li ji odhadnout, a o tom, že důvody k odložení uznání a výkonu pominuly.

§ 288

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 284 odst. 1 a 3 až 5, § 285 nebo podle § 286 odst. 1 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) O podání stížnosti samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

(3) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí a ukončí řízení, shledá-li důvod uvedený v § 281 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 281 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 289

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu trestu nebo ochranného opatření se postupuje obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu. Není-li to zřejmé z rozhodnutí, vyrozumí samosoudce organizační složku státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, o tom, že se jedná o majetek propadlý nebo zabraný na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu, a uvede, kdy rozhodnutí nabylo právní moci. Jedná-li se o sdílený majetek podle § 290, samosoudce zároveň tuto organizační složku vyrozumí o tom, kterému orgánu jiného členského státu má příslušnou část sdíleného majetku zaslat.

(2) Samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o všech skutečnostech, které brání výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu.

(3) Samosoudce dále neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o propadnutí nebo zabrání majetku a zároveň jej upozorní, že nebude-li ve lhůtě 3 měsíců od právní moci rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu informován o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání takového majetku nebo jeho části, s takovým majetkem bude dále nakládáno jako s majetkem České republiky v souladu s jejím právním řádem a v případě, že by došlo k vyplacení náhrady škody vzniklé osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, bude Česká republika požadovat úhradu částky, kterou vyplatila jako náhradu škody takové osobě podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem.

(4) Informuje-li příslušný orgán jiného členského státu ve stanovené lhůtě o důvodu bránícím propadnutí nebo zabrání majetku nebo jeho části, zejména že trest nebo ochranné opatření již byly zcela nebo zčásti vykonány v jiném státu nebo osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požadovanou částku dobrovolně uhradila, samosoudce o této skutečnosti neprodleně vyrozumí organizační složku státu uvedenou v odstavci 1. Následně samosoudce zruší své předchozí rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu. V případě, že se uváděný důvod vztahuje jen na část propadlého nebo zabraného majetku, samosoudce po zrušení svého předchozího rozhodnutí

uzná rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu. Zrušující rozhodnutí a případně též nové rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci, obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven, organizační složce státu uvedené v odstavci 1 a příslušnému orgánu jiného členského státu.

(5) Vyrozumí-li příslušný orgán jiného členského státu samosoudce ještě před skončením stanovené lhůty o tom, že není dán důvod bránící propadnutí nebo zabraní takového majetku nebo jeho části, samosoudce o této skutečnosti neprodleně informuje organizační složku státu uvedenou v odstavci 1.

§ 290

Sdílení propadlého a zabraného majetku s jiným členským státem

(1) Propadly-li nebo byly-li zabráný na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu peněžní prostředky v částce do 10 000 EUR, tato částka zůstává České republice.

(2) Propadly-li nebo byly-li zabráný na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu peněžní prostředky v částce vyšší než 10 000 EUR, polovina této částky zůstává České republice a polovina připadá jinému členskému státu, který vydal rozhodnutí, jež bylo uznáno a vykonáno.

(3) Věc nebo jiná majetková hodnota neuvedená v odstavcích 1 a 2, která propadla nebo byla zabráná na základě uznaného rozhodnutí jiného členského státu, se prodá, pokud není součástí národního kulturního pokladu České republiky nebo jiného státu. Ohledně částky získané prodejem se postupuje obdobně podle odstavců 1 a 2.

(4) Pokud majetek nelze vzhledem k jeho povaze nebo z jiných důvodů prodat, zůstává České republice. S věcí, která je kulturním statkem jiného členského státu, se naloží podle zákona o navrácení nezákonně vyvezených kulturních statků.

(5) Ustanovení odstavců 1 až 4 a § 291 se užijí, nedohodne-li se Česká republika s jiným členským státem ohledně sdílení majetku nebo úhrady nákladů řízení jinak. K uzavření dohody je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který rozhodl o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu v prvním stupni. Na žádost

poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(6) S propadlým nebo zabraným majetkem, který je předmětem sdílení, nakládá, zejména jej zasílá příslušnému orgánu jiného členského státu, organizační složka státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky.

§ 291

Náklady řízení

Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

Díl 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího propadnutí nebo zabrání majetku, věci nebo jiných majetkových hodnot v jiném členském státu

§ 292

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým

- a) byl uložen trest propadnutí majetku,
- b) byl uložen trest propadnutí věci nebo jiné majetkové hodnoty nebo propadnutí náhradní hodnoty za výnos z trestné činnosti, nebo
- c) bylo vysloveno zabrání věci nebo jiné majetkové hodnoty nebo zabrání náhradní hodnoty za výnos z trestné činnosti.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²⁵⁾.

§ 293

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud lze důvodně předpokládat, že osoba, jejíž majetek podléhá propadnutí nebo zabrání, má v tomto státu majetek, jehož se rozhodnutí týká. Není-li známo, ve kterém členském státu má dotčená osoba majetek, lze rozhodnutí zaslat do členského státu, ve kterém má obvyklé bydliště nebo v případě právnické osoby sídlo.

(2) Soud může rozhodnutí zaslat do více člen-

ských států, pokud takové rozhodnutí ukládá propadnutí nebo zabrání

- a) věci nebo jiných majetkových hodnot, o nichž lze důvodně předpokládat, že se nacházejí ve více členských státech,
- b) věci nebo jiné majetkové hodnoty, o které se vede soudní řízení ve více státech,
- c) věci nebo jiné majetkové hodnoty, o které lze důvodně předpokládat, že se nachází v jednom z více členských států, nebo
- d) peněžních prostředků a peněžní prostředky v příslušné výši nebyly pro tyto účely v jiném členském státu zajištěny.

(3) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři²⁷⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení²⁸⁾ přijímá. Soud zároveň uvede, jaké organizační složce státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky, má být předána část sdíleného majetku, bude-li rozhodnutí v jiném členském státu uznáno a vykonáno. Zasílá-li soud rozhodnutí za účelem jeho uznání a výkonu do více členských států, vyrozumí o této skutečnosti všechny dotčené státy.

(4) Zaslání rozhodnutí do jiného členského státu nebrání výkonu takového rozhodnutí v České republice.

(5) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(6) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 294

Informační povinnost

(1) Na žádost příslušného orgánu jiného člen-

ského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí.

(2) Zaslal-li soud rozhodnutí do jednoho nebo více členských států a na základě zjištěných informací se důvodně domnívá, že takové rozhodnutí již bylo nebo v nejbližší době bude zcela nebo zčásti vykonáno v České republice nebo v jiném členském státu, neprodleně o této skutečnosti vyrozumí příslušné orgány ostatních členských států, včetně předpokládaného rozsahu výkonu rozhodnutí. Tyto státy soud neprodleně informuje i o skutečnosti, že k předpokládanému výkonu rozhodnutí v České republice nebo uvedeném členském státu nedošlo nebo k němu došlo v jiném rozsahu.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, že osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

§ 295

Sdílení majetku propadlého nebo zabraného v jiném členském státu

(1) Majetek, který propadl nebo byl zabrán v jiném členském státu na základě rozhodnutí soudu České republiky, sdílí Česká republika s tímto státem způsobem stanoveným právním řádem tohoto jiného členského státu, pokud se nedohodnou jinak.

(2) K uzavření dohody s jiným členským státem o sdílení majetku, který propadl nebo byl zabrán v tomto státu na základě rozhodnutí soudu České republiky, je příslušné Ministerstvo financí; návrh na uzavření takové dohody mu může podat soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni. Na žádost poskytne soud Ministerstvu financí potřebnou součinnost pro účely uzavření dohody.

(3) Jakmile příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí soud o tom, že jeho rozhodnutí uznal a vykonal, soud tuto skutečnost neprodleně sdělí organizační složce státu, které podle zákona o majetku České republiky a jejím vystupování v právních vztazích přísluší hospodaření s majetkem České republiky. Tato organizační složka převezme majetek sdílený s jiným členským státem.

Díl 3

Regresní nároky

§ 296

Regresní nárok jiného členského státu

(1) Ministerstvo uhradí na žádost jiného členského státu, který uznal a vykonal rozhodnutí soudu České republiky, částku, kterou tento stát vyplatil v souladu se svým právním řádem jako náhradu škody určité osobě, a to v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena nezákonným rozhodnutím soudu České republiky.

(2) V případě, že žádost jiného členského státu neobsahuje potřebné údaje, vyzve ministerstvo příslušný orgán tohoto státu k jejímu doplnění a stanoví mu k tomu přiměřenou lhůtu. Přitom jej vždy upozorní na důsledky nevyhovění této výzvě. Nevyhoví-li příslušný orgán jiného členského státu této výzvě ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, žádost odmítne.

§ 297

Regresní nárok vůči jinému členskému státu

(1) Ministerstvo je oprávněno žádat po jiném členském státu úhradu částky, kterou vyplatilo jako náhradu škody podle zákona o odpovědnosti za škodu způsobenou při výkonu veřejné moci rozhodnutím nebo nesprávným úředním postupem v rozsahu, v jakém byla vzniklá škoda způsobena postupem tohoto státu.

(2) Nárok na úhradu vyplacené náhrady škody se uplatňuje formou žádosti k příslušnému orgánu jiného členského státu v souladu s právním řádem a požadavky tohoto státu.

HLAVA VIII

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍHO NEPODMÍNĚNÝ TREST ODNĚTÍ SVOBODY NEBO OCHRANNÉ OPATŘENÍ SPOJENÉ SE ZBAVENÍM OSOBNÍ SVOBODY

Díl 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody

§ 298

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a vý-

konu pravomocného rozhodnutí vydaného soudem jiného členského státu v trestním řízení, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²⁹⁾).

§ 299

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu se převzeme při splnění podmínek uvedených v § 300 odst. 1 za účelem jeho uznání a výkonu, nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v tomto jiném členském státu nebo v České republice, je-li státním občanem České republiky, a

- a) má na jejím území obvyklé bydliště, nebo
- b) nemá na jejím území obvyklé bydliště, ale po výkonu trestu nebo ochranného opatření má být do České republiky vyhoštěna na základě pravomocného rozhodnutí vydaného v soudním nebo jiném řízení nebo opatření vydaného v důsledku takového rozhodnutí.

(2) Nepovažuje-li soud převzetí rozhodnutí v případech uvedených v odstavci 1 za vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, vyrozumí o tom příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody; trvá-li příslušný orgán jiného členského státu na převzetí rozhodnutí, rozhodnutí se převzeme.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 1, zdržuje-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, na území tohoto členského státu nebo na území České republiky a souhlasí-li soud s převzetím rozhodnutí soudu tohoto členského státu k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti nebo o zajištění její úspěšné léčby. Před uděle-

ním souhlasu nebo jeho odmítnutím si soud vyžádá stanovisko ministerstva. Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, zda soud souhlasí s převzetím jeho rozhodnutí, a uvede důvody.

(4) Na žádost osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo i bez takové žádosti může soud požádat příslušný orgán jiného členského státu o zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu, jestliže se tato osoba zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a považuje-li takový postup za vhodný a účelný z hlediska zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby. V případech neuvedených v odstavci 1 si před podáním žádosti vyžádá stanovisko ministerstva.

§ 300

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu pouze, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, souhlasila s jeho zasláním do České republiky; tento souhlas se nevyžaduje

- a) v případě uvedeném v § 299 odst. 1 písm. a),
- b) u osoby, která má být po výkonu trestu nebo ochranného opatření do České republiky vyhoštěna na základě pravomocného rozhodnutí vydaného v soudním nebo jiném řízení nebo opatření vydaného v důsledku takového rozhodnutí,
- c) u osoby, která uprchla do České republiky nebo se do ní vrátila, ačkoli bylo proti ní vedeno v jiném členském státu trestní řízení a v tomto řízení bylo poté vydáno rozhodnutí, které má být v České republice uznáno a vykonáno,
- d) u osoby, která uprchla do České republiky nebo se do ní vrátila poté, co proti ní bylo v jiném členském státu vydáno odsuzující rozhodnutí, které má být v České republice uznáno a vykonáno.

(2) Zaslal-li příslušný orgán jiného členského státu do České republiky na stanoveném formuláři³⁰⁾ oznámení pro osobu, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, o předání rozhodnutí k uznání a výkonu

²⁹⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

³⁰⁾ Příloha II rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

do České republiky a tato osoba se nachází na území České republiky, soud jí oznámení bez zbytečného odkladu doručí. Je-li rozhodováno o vzetí této osoby do uznávací vazby, oznámení se jí doručí až při rozhodování o uznávací vazbě.

(3) Nevyžaduje-li se k převzetí rozhodnutí jiného členského státu souhlas dotčené osoby, soud při zvažování převzetí takového rozhodnutí přihlédne k jejímu stanovisku, je-li známo.

§ 301

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný krajský soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, a nelze-li takové místo zjistit, je příslušný krajský soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt; jinak je příslušný Krajský soud v Praze. Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(2) Ustanovením odstavce 1 není dotčena zvláštní příslušnost soudu ve vykonávacím řízení podle hlavy dvacáté první trestního řádu.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Mál-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 24 trestního řádu. Obdobně podle věty první a druhé se postupuje i ohledně jiné písemnosti obdržené před zasláním rozhodnutí jiného členského státu.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 302

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu, nebo žádost příslušného orgánu jiného členského státu o vzetí osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, do uznávací vazby.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, soud řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí, předseda senátu o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, soud řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 303

Uznávací vazba

(1) Ustanovení § 122 odst. 1 o uznávací vazbě se v tomto řízení užije obdobně.

(2) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu může předseda senátu vzít osobu, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, do uznávací vazby i před zasláním rozhodnutí jiného členského státu s osvědčením do České republiky za účelem jeho uznání a výkonu, jsou-li splněny podmínky pro její vzetí do uznávací vazby a lze-li na základě informací uvedených v žádosti důvodně předpokládat, že jsou splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu. Nepovažuje-li předseda senátu informace uvedené v žádosti za dostatečný podklad pro rozhodnutí o vzetí osoby do uznávací vazby nebo není-li

žádost přeložena do českého jazyka, požádá příslušný orgán jiného členského státu o jejich doplnění nebo o překlad.

(3) Osoba, jež byla vzata do vazby podle odstavce 2, musí být ihned propuštěna z vazby, nebylo-li rozhodnutí jiného členského státu s osvědčením doručeno soudu do 20 dnů ode dne vzetí této osoby do uznávací vazby; tím řízení končí. Účinky doručení má i doručení rozhodnutí jiného členského státu s osvědčením ministerstvu, Nejvyššímu státnímu zastupitelství, zastupitelskému úřadu České republiky v cizím státu nebo Ministerstvu zahraničních věcí.

(4) Příslušný orgán jiného členského státu je třeba neprodleně vyrozumět o vzetí osoby do vazby, o jejím propuštění z vazby a o lhůtě uvedené v odstavci 3.

§ 304

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Předseda senátu může požádat příslušný orgán jiného členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal překlad rozhodnutí nebo jeho podstatných částí, jež se týkají osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, do českého jazyka, popřípadě nezbytné dodatkové informace. Z důvodů hodných zvláštního zřetele si překlad takového rozhodnutí nebo jeho podstatných částí může opatřit soud sám. Nezašle-li jiný členský stát překlad rozhodnutí nebo jeho podstatných částí nebo dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, soud řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne soud rozsudkem ve veřejném zasedání za přítomnosti státního zástupce; před konáním veřejného zasedání si předseda senátu vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(3) Nelze-li rozhodnutí o uznání a výkonu doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, soud řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu

takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce.

(4) O nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu předseda senátu neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě uznání a výkonu rozhodnutí jej informuje i o přeměně druhu nebo výměry trestu nebo ochranného opatření a o důvodech takové přeměny a v případě neuznání i o důvodech takového postupu. Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

(5) V řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu soud postupuje urychleně tak, aby mohl rozhodnout zpravidla do 90 dnů ode dne, kdy obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, předseda senátu o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodlení, včetně předpokládané doby takového prodlení.

§ 305

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Soud neuzná rozhodnutí soudu jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) skutek nenaplníuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,
- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České re-

publiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin,

- e) výměra dosud nevykonaného trestu nebo ochranného opatření činila v době doručení takového rozhodnutí soudu méně než 6 měsíců; nelze-li výkonu dosáhnout jinak, lze rozhodnutí uznat a vykonat i v tomto případě,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- g) uložený trest nebo ochranné opatření zahrnují takové opatření zdravotní péče, které nelze s ohledem na právní řád České republiky nebo na její systém zdravotnictví v České republice vykonat,
- h) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím by byl podle právního řádu České republiky promlčen, nebo
- i) příslušný orgán jiného členského státu, který byl soudem požádán o souhlas se stíháním osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo s výkonem trestu nebo ochranného opatření vůči takové osobě v České republice pro jiný trestný čin spáchaný před jejím předáním do České republiky než pro ten, pro který byla předána, takový souhlas neudělal.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo soudu Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místě konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místě konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jednoznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být

konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,

- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Soud nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku.

(5) Soud dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři³¹⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky³²⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání předseda senátu vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, soud neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), f) nebo g) nebo v odstavci 4, předseda senátu si před roz-

³¹⁾ Příloha I rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

³²⁾ Článek 23 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2008/909/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání rozsudků v trestních věcech, které ukládají trest odnětí svobody nebo opatření spojená se zbavením osobní svobody, za účelem jejich výkonu v Evropské unii.

hodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu; takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

(7) Rozhodne-li soud o neuznání rozhodnutí jiného členského státu a osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, je v uznávací vazbě, rozhodne zároveň o jejím propuštění. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost státního zástupce, která má odkladný účinek pouze tehdy, byla-li podána ihned po vyhlášení rozhodnutí a bylo-li současně podáno odvolání státního zástupce proti rozsudku, jímž bylo rozhodnuto o neuznání.

§ 306

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 302 odst. 2 nebo 3 nebo v § 304 odst. 1, anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu, soud uzná takové rozhodnutí na území České republiky a současně rozhodne, že se trest nebo ochranné opatření uložené tímto rozhodnutím vykoná; ustanovení § 124 odst. 2 až 4 se přitom užijí obdobně.

(2) Přichází-li v úvahu alespoň částečné uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu, soud uzná jeho rozhodnutí pouze pro některý z trestných činů, jichž se rozhodnutí týká. V rozhodnutí o uznání a výkonu v takovém případě stanoví, jaká poměrná část trestu nebo ochranného opatření se vykoná v České republice. Tento postup nesmí vést ke zvýšení výměry uloženého trestu nebo ochranného opatření. Před rozhodnutím o částečném uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu si předseda senátu vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, zda s takovým postupem souhlasí, nebo zda vezme rozhodnutí spolu s osvědčením zpět.

§ 307

Zohlednění práva jiného členského státu

Soud může v rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu stanovit, že budou na území České republiky dodrženy lhůty pro podmíněné propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo předčasné ukončení takového výkonu stanovené právem jiného členského státu. Jsou-li takové lhůty přísnější než podle právního řádu České republiky, lze v případě, kdy se vyžaduje souhlas podle § 300 odst. 1, rozhodnout o tom, že budou dodrženy,

pouze se souhlasem osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 308

Odvolání a řízení o něm

(1) Odvoláním nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Odvolací soud zruší napadený rozsudek, kterým bylo rozhodnuto o

a) uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, ačkoli nebyly splněny podmínky pro jeho uznání a výkon, nebo

b) neuznání rozhodnutí jiného členského státu, ačkoli byly splněny podmínky pro jeho uznání a výkon.

(3) Odvolací soud může napadený rozsudek zrušit také, bylo-li v přezkoumávané části rozsudku porušeno jiné ustanovení tohoto zákona, jestliže toto porušení mohlo mít vliv na správnost a zákonnost přezkoumávané části rozsudku.

(4) Odvolací soud zruší napadený rozsudek a ukončí řízení, shledá-li důvod uvedený v § 302 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 302 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

(5) Ustanovení § 246 odst. 1 písm. c) a d), § 257 odst. 1 písm. a) až c), odst. 2 a 3, § 258 odst. 1 písm. d) až f), § 259 odst. 3 a 5, § 260, 261, 263 a 265 trestního řádu se neužijí. Rozhoduje-li odvolací soud rozsudkem, činí tak ve veřejném zasedání. Ustanovení § 304 odst. 2 věty druhé se užije obdobně.

(6) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět v průběhu řízení před odvolacím soudem, postupuje odvolací soud obdobně podle § 309.

§ 309

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět do doby, než je o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu pravomocně rozhodnuto, předseda senátu vezme zpět-

vzetí osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno.

(2) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět až poté, co bylo toto rozhodnutí v České republice pravomocně uznáno, soud bez zbytečného odkladu učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí. Byl-li však již výkon trestu nebo ochranného opatření zahájen, soud o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení přihlížet.

(3) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v uznávací vazbě, musí být v případě uvedeném v odstavci 1 a odstavci 2 větě první bez zbytečného odkladu propuštěna.

§ 310

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu trestu nebo ochranného opatření se postupuje obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu. Jakmile se rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu stane vykonatelným, předseda senátu nařídí výkon trestu nebo ochranného opatření. Ustanovení § 130 odst. 2 se užije obdobně.

(2) Předseda senátu neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozuměl o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným, nebo
- b) osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze dodat do výkonu trestu nebo ochranného opatření z důvodu jejího neznámého pobytu.

(3) V případě uvedeném v odstavci 2 písm. a) soud požádá příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, zda amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření má v jiném členském státu účinky, že se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, hledí, jako by nebyla odsouzena. V případě uvedeném v odstavci 2 písm. b) požádá soud příslušný orgán jiného členského státu, aby mu sdělil, že osoba, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, uložený trest nebo ochranné opatření vykonala, nebo že se na ni z jiných důvodů hledí, jako by nebyla odsouzena. Hledí-li se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje,

v tomto členském státě, jako by nebyla odsouzena, hledí se na ni tak i v České republice. Bylo-li uznané rozhodnutí v jiném členském státu pravomocně zrušeno, soud zruší své rozhodnutí o jeho uznání.

(4) Předseda senátu bez zbytečného odkladu rozhodne o tom, v jaké části uznané rozhodnutí jiného členského státu vykonáno nebude, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(5) Předseda senátu bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) upuštění nebo částečném upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí,
- b) upuštění od výkonu trestu nebo ochranného opatření z důvodu, že osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, včetně uvedení důvodů jejich udělení, jsou-li známy,
- c) podmíněném propuštění osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, včetně zkušební doby, a o nařízení výkonu zbytku trestu, pokud z osvědčení vyplývá, že jiný členský stát takovou informaci požaduje,
- d) útěku osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z výkonu trestu nebo ochranného opatření,
- e) tom, že trest nebo ochranné opatření byly vykonány.

(6) Okamžikem obdržení informace uvedené v odstavci 5 písm. d) příslušným orgánem jiného členského státu přechází právo vykonat na osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, trest nebo ochranné opatření uložené uznaným rozhodnutím jiného členského státu zpět na tento členský stát. V takovém případě se výkon zbytku trestu nebo ochranného opatření na území České republiky stává nepřipustným.

(7) Předseda senátu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o dalších skutečnostech, považuje-li to za potřebné z hlediska zajištění řádného výkonu uznaného rozhodnutí.

§ 311

Převzetí osoby z jiného členského státu

(1) Osobu, kterou jiný členský stát předal k vý-

konu trestu nebo ochranného opatření, převezmou orgány Vězeňské služby na území České republiky a dodají ji věznici nebo zařízení pro výkon ochranného opatření. O tom neprodleně vyrozumí soud.

(2) Nedošlo-li k předání osoby, která se nachází v jiném členském státu ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody a ohledně níž bylo uznáno rozhodnutí jiného členského státu, do České republiky k výkonu takového trestu nebo ochranného opatření, je výkon uznaného rozhodnutí jiného členského státu ohledně takového trestu nebo ochranného opatření na území České republiky nepřipustný.

§ 312

Náklady řízení

(1) Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, s výjimkou nákladů na dopravení osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, do České republiky, nese Česká republika.

(2) Bylo-li pravomocně rozhodnuto o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu, je osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, povinna nahradit státu náklady uvedené v § 152 odst. 1 písm. a), b) a d) trestního řádu; to neplatí v případě uvedeném v § 311 odst. 2.

§ 313

Zásada speciality

Ustanovení § 198 se v tomto řízení užije obdobně; u důvodu uvedeného v § 198 odst. 1 písm. e) postačuje, že dotčená osoba souhlasila s předáním do České republiky, a nevyžaduje se, aby se vzdala práva na uplatnění zásady speciality nebo aby vzdání se tohoto práva bylo součástí jejího souhlasu s předáním do České republiky.

Díl 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody v jiném členském státu

§ 314

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým

a) byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody

nebo bylo rozhodnuto o výkonu jeho zbytku, včetně případů, kdy bylo rozhodnuto o výkonu podmíněně odloženého trestu odnětí svobody, o výkonu náhradního trestu odnětí svobody za nevykonaný trest domácího vězení nebo peněžitý trest, nebo kterým byl na nepodmíněný trest odnětí svobody přeměněn trest obecně prospěšných prací, nebo

b) bylo uloženo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody.

(2) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie²⁹⁾.

§ 315

Podmínky pro zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Je-li to vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, na žádost této osoby nebo i bez takové žádosti toto rozhodnutí zaslat příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem uznání a výkonu, pokud se tato osoba nachází na území tohoto členského státu nebo na území České republiky, a

a) je státním občanem tohoto členského státu a má na jeho území obvyklé bydliště,

b) je státním občanem tohoto členského státu, nemá na jeho území obvyklé bydliště, ale po výkonu trestu nebo ochranného opatření do něj bude vyhoštěna na základě pravomocného rozhodnutí vydaného v soudním nebo správním řízení, nebo

c) v jiných případech než uvedených v písmenech a) a b), pokud s tím tento členský stát souhlasí.

(2) Je-li to vhodné a účelné z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu k uznání a výkonu, pokud o to tento členský stát požádal.

(3) Rozhodnutí lze do jiného členského státu zaslat pouze s předchozím písemným souhlasem osoby, vůči níž směřuje; tento souhlas se nevyžaduje

a) v případě uvedeném v odstavci 1 písm. a),

b) u osoby, která má být po výkonu trestu nebo ochranného opatření do tohoto členského státu z České republiky vyhoštěna,

c) u osoby, která uprchla do tohoto členského státu nebo se do něj vrátila proto, že proti ní bylo vedeno v České republice trestní řízení, a v tomto řízení bylo poté vydáno rozhodnutí, které má být v tomto členském státu uznáno a vykonáno,

d) u osoby, která uprchla do tohoto členského státu nebo se do něj vrátila proto, že proti ní bylo v České republice vydáno rozhodnutí, které má být v tomto členském státu uznáno a vykonáno.

(4) Osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, musí být před vyslovením souhlasu poučena o jeho významu a následcích. Vyslovený souhlas nelze vzít zpět. Není-li k zaslání rozhodnutí do jiného členského státu vyžadován souhlas osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, a tato osoba se nachází na území České republiky, soud zjistí její stanovisko.

(5) Jde-li o případy uvedené v odstavci 1 písm. a) a b), soud zpravidla před zasláním rozhodnutí k uznání a výkonu příslušný orgán jiného členského státu požádá o vyjádření, zda souhlasí s převzetím rozhodnutí k uznání a výkonu a zda takový postup považuje za vhodný a účelný z hlediska zajištění úspěšného začlenění osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do společnosti, nebo z hlediska zajištění její úspěšné léčby.

(6) Při zvažování, ve kterém státu se jeví být výkon trestu nebo ochranného opatření nejvhodnější, soud přihlédne ke stanovisku osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, je-li známo, a ke stanovisku jiného členského státu.

(7) Lze-li rozhodnutí zaslat do více členských států, zašle se do toho státu, u něhož lze nejspíše předpokládat, že výkonem trestu nebo ochranného opatření v tomto státu bude zajištěno úspěšné začlenění této osoby do společnosti nebo její úspěšná léčba.

(8) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(9) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslanych do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 316

Žádost o vzetí do uznávací vazby

(1) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, v jiném členském státu, může soud i před zasláním rozhodnutí k uznání a výkonu požádat příslušný orgán tohoto členského státu o její vzetí do uznávací vazby.

(2) Žádost o vzetí do uznávací vazby je třeba přeložit do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž je tento stát ochoten žádost přijmout.

§ 317

Zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři³¹⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento členský stát osvědčení podle svého prohlášení³²⁾ přijímá. K rozhodnutí a osvědčení soud připojí také písemný souhlas osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, je-li pro předání rozhodnutí požadován; nevyžaduje-li se souhlas, připojí informaci o stanovisku této osoby, je-li známo.

(2) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu rozhodnutí. Požaduje-li jiný členský stát překlad rozhodnutí nebo jeho podstatné části do úředního jazyka tohoto členského státu nebo jiného členského státu, je třeba mu zaslat též překlad rozhodnutí nebo jeho podstatné části.

(3) Soud doručí osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, na stanoveném formuláři²⁹⁾ oznámení o tom, že zaslal rozhodnutí k uznání a výkonu do jiného členského státu; nachází-li se tato osoba v tomto jiném členském státu, soud zašle oznámení příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho předání této osobě.

(4) Nesouhlasí-li jiný členský stát s převzetím rozhodnutí k uznání a výkonu poté, co mu bylo takové rozhodnutí zasláno, soud může vzít rozhodnutí s osvědčením zpět.

§ 318

(1) Do doby zahájení výkonu trestu nebo ochranného opatření v jiném členském státu na základě uznání rozhodnutí může soud vzít rozhodnutí s osvědčením zpět, zejména nepovažuje-li právní předpisy jiného

členského státu upravující zmírnění nebo předčasné ukončení výkonu trestu nebo výkonu ochranného opatření za dostačující z hlediska naplnění účelu trestu nebo ochranného opatření.

(2) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu se s ním soud může dohodnout na částečném uznání a výkonu rozhodnutí a na podmínkách takového uznání a výkonu; tento postup nesmí vést k zvýšení výměry uloženého trestu nebo ochranného opatření. Nedojde-li k dohodě, soud vezme rozhodnutí s osvědčením zpět.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o tom, že osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

(4) Po zahájení výkonu trestu nebo ochranného opatření v jiném členském státu na základě uznaného rozhodnutí nelze výkon trestu nebo ochranného opatření v České republice zahájit nebo v něm pokračovat s výjimkou případu, kdy byl soud příslušným orgánem jiného členského státu vyrozuměn, že tato osoba z výkonu trestu nebo ochranného opatření uprchla a tento stát nebude ve výkonu pokračovat. V takovém případě se doba strávená v jiném členském státu ve vazbě nebo ve výkonu trestu započte do trestu uloženého soudem České republiky.

§ 319

Předání osoby do jiného členského státu

(1) Nachází-li se osoba, vůči níž rozhodnutí směřuje, v České republice, je třeba ji předat do jiného členského státu do 30 dnů od právní moci rozhodnutí tohoto členského státu o uznání a výkonu. Orgány Vězeňské služby tuto osobu předají příslušným orgánům tohoto členského státu na jeho území.

(2) Pokud předání osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, nemohlo být ve stanovené lhůtě provedeno vzhledem k nepředvídaným okolnostem, bez zbytečného odkladu poté, co tyto okolnosti pominuly, se dohodne nový termín předání této osoby. V takovém případě je třeba tuto osobu předat do jiného členského státu do 10 dnů od takto nově dohodnutého data předání.

(3) Náklady spojené s předáním osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, do jiného členského státu nese Česká republika.

§ 320

Zásada speciality

Požádal-li příslušný orgán jiného členského státu o souhlas se stíháním osoby, vůči níž rozhodnutí směřuje, nebo s výkonem trestu nebo ochranného opatření takovou osobou v tomto členském státu pro jiný skutek spáchaný před jejím předáním k výkonu trestu nebo ochranného opatření, než pro ten, pro který byla předána, postupuje soud obdobně podle § 216.

Díl 3

Průvoz v souvislosti se zajištěním výkonu rozhodnutí ukládajícího nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody s jinými členskými státy

§ 321

Žádost o povolení průvozu přes území jiného členského státu

(1) K podání žádosti o průvoz přes území jiného členského státu v souvislosti se zajištěním výkonu rozhodnutí soudu České republiky uvedeného v § 314 v jiném členském státu, je příslušné ministerstvo. K žádosti připojí kopii osvědčení. Požádá-li o to stát průvozu, je třeba kopii osvědčení opatřit překladem do jazyka, který tento stát v žádosti uvede; na pořízení překladu se obdobně užije § 141 odst. 3.

(2) O povolení průvozu osoby přes území jiného členského státu není třeba žádat v případě leteckého průvozu bez přistání na území tohoto státu. Dojde-li v takovém případě k neplánovanému přistání na území jiného členského státu, ministerstvo zašle tomuto členskému státu žádost o povolení průvozu spolu s kopií osvědčení do 72 hodin od tohoto neplánovaného přistání.

§ 322

Průvoz přes území České republiky

(1) Ministerstvo rozhodne o žádosti jiného členského státu o povolení průvozu osoby přes území České republiky do 7 dnů ode dne, kdy mu byla taková žádost doručena v českém jazyce nebo v jiném jazyce, který přijímá.

(2) Nebyla-li ministerstvu doručena žádost o povolení průvozu v českém jazyce nebo jiném jazyce, který přijímá, může požádat příslušný orgán jiného členského státu o její přeložení do takového jazyka.

(3) V ostatním se na průvoz osoby přes území České republiky obdobně užijí ustanovení části třetí hlavy V dílu 2, s výjimkou § 142 odst. 2 písm. a), e) a i).

HLAVA IX

UZNÁNÍ A VÝKON ROZHODNUTÍ UKLÁDAJÍCÍHO TREST NESPOJENÝ SE ZBAVENÍM OSOBNÍ SVOBODY, DOHLED NEBO PŘIMĚŘENÁ OMEZENÍ ANEBO POVINNOSTI

Díl 1

Uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti

§ 323

(1) Podle tohoto dílu se postupuje při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí soudu jiného členského státu vydaného v trestním řízení, kterým bylo rozhodnuto o

- a) podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1,
- b) podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody nebo ochrannému opatření spojenému se zbavením osobní svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1,
- c) podmíněném upuštění od potrestání za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1, nebo
- d) uložení trestu nebo ochranného opatření nespojeného se zbavením osobní svobody, pokud spočívá v některém z omezení nebo povinností uvedených v § 324 odst. 1.

(2) Bylo-li do České republiky zasláno k uznání a výkonu rozhodnutí soudu jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), postupuje se podle tohoto dílu také při uznání rozhodnutí soudu tohoto členského státu, kterým byl uložen nepodmíněný trest

odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(3) Podle tohoto dílu se postupuje i při uznání a výkonu pravomocného rozhodnutí jiného orgánu než soudu, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností, nebo jímž byl stanoven dohled nebo uložena přiměřená omezení nebo povinnosti na základě rozhodnutí soudu vydaného v trestním řízení, kterým bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, podmíněném odsouzení k takovému trestu nebo ochrannému opatření anebo o podmíněném upuštění od potrestání.

(4) Bylo-li do České republiky zasláno k uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 3 vydané jiným orgánem než soudem, postupuje se podle tohoto dílu také při uznání rozhodnutí soudu jiného členského státu, kterým

- a) byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna,
- b) bylo rozhodnuto o podmíněném propuštění z výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- c) bylo rozhodnuto o podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody nebo ochrannému opatření spojenému se zbavením osobní svobody, nebo
- d) bylo rozhodnuto o podmíněném upuštění od potrestání.

(5) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie³³⁾.

§ 324

Podmínky pro převzetí rozhodnutí

(1) Rozhodnutí jiného členského státu lze převzít

³³⁾ Rámcové rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

za účelem jeho uznání a výkonu, pokud ukládá některé z těchto omezení nebo povinností:

- a) informovat příslušný orgán o změně místa pobytu nebo výkonu práce,
- b) zdržet se návštěv určitých míst,
- c) zákaz vycestovat,
- d) zákaz činnosti,
- e) omezení a povinnosti týkající se chování, bydliště, vzdělávání, volnočasových aktivit nebo výkonu určitého zaměstnání, povolání nebo funkce,
- f) hlásit se ve stanovené době příslušnému orgánu,
- g) zdržet se styku s určitými osobami,
- h) zdržet se styku s určitými předměty, které byly nebo by mohly být užity ke spáchání trestného činu,
- i) nahradit poškozenému škodu způsobenou trestným činem,
- j) vykonat obecně prospěšné práce,
- k) spolupracovat s probačním úředníkem nebo s pracovníkem sociální služby činným v oblasti práce s odsouzenými osobami,
- l) podrobit se léčení závislosti na návykových látkách.

(2) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 se převezme za účelem jeho uznání a výkonu, jestliže osoba, vůči níž směřuje, má v České republice obvyklé bydliště a zdržuje se na jejím území nebo lze důvodně předpokládat, že se zamýšlí vrátit do České republiky.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu splňující podmínku uvedenou v odstavci 1 lze převzít za účelem jeho uznání a výkonu i bez splnění podmínek uvedených v odstavci 2, jestliže

- a) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá o jeho zaslání do České republiky za účelem uznání a výkonu,
- b) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, se zdržuje na území České republiky nebo lze důvodně předpokládat, že se zde zamýšlí zdržovat, a
- c) samosoudce souhlasí s převzetím takového rozhodnutí k uznání a výkonu v České republice z důvodu vhodnosti a účelnosti takového postupu, pokud jde o zajištění úspěšného začlenění této osoby do společnosti.

(4) Před udělením souhlasu nebo odmítnutím převzetí rozhodnutí jiného členského státu si samosoudce

vyžádá stanovisko ministerstva. O tom, zda souhlasí s převzetím takového rozhodnutí, samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu.

§ 325

Příslušnost

(1) K postupu podle tohoto dílu je příslušný okresní soud, v jehož obvodu se zdržuje osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje. Nezdržuje-li se tato osoba v České republice, je příslušný okresní soud, v jehož obvodu tato osoba má nebo měla poslední trvalý pobyt. Nelze-li určit příslušnost soudu podle věty první a druhé, je k postupu podle tohoto dílu příslušný Obvodní soud pro Prahu 6. Ke změně skutečností rozhodných pro určení místní příslušnosti nastalé po zahájení řízení se nepřihlíží.

(2) Ustanovením odstavce 1 není dotčena zvláštní příslušnost soudu ve vykonávacím řízení podle hlavy dvacáté první trestního řádu.

(3) Bylo-li rozhodnutí jiného členského státu zasláno orgánu, který není k postupu podle tohoto dílu příslušný, postoupí je neprodleně příslušnému soudu a současně o postoupení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, který mu rozhodnutí zaslal. Má-li soud, kterému bylo rozhodnutí postoupeno, pochybnosti o své příslušnosti, postupuje přiměřeně podle § 24 trestního řádu.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost orgánu jiného členského státu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného soudu, kterému má být zasláno rozhodnutí jiného členského státu, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem České republiky pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiných členských států a jejich výsledku.

§ 326

Řízení o uznání a výkonu

(1) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu se zahajuje okamžikem, kdy bylo příslušnému soudu doručeno rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením, popřípadě alespoň osvědčení, nebo rozhodnutí jiného členského státu s požadavkem na postup podle tohoto dílu.

(2) Nejsou-li splněny podmínky pro převzetí rozhodnutí jiného členského státu, samosoudce řízení o uznání a výkonu takového rozhodnutí ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(3) Nelze-li v řízení pokračovat z důvodu, který není důvodem pro neuznání rozhodnutí, samosoudce o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkonu rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Nevyjádří-li se příslušný orgán jiného členského státu ve lhůtě nebo neuvede-li okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení a o důvodech, které k němu vedly, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

§ 327

Rozhodnutí o uznání a výkonu

(1) Nepovažuje-li samosoudce osvědčení a rozhodnutí zaslané jiným členským státem za dostatečný podklad pro rozhodnutí o uznání a výkonu, požádá příslušný orgán tohoto členského státu, aby mu v jím stanovené lhůtě zaslal nezbytné dodatkové informace. Nezašle-li jiný členský stát dodatkové informace ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak neučinil, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce, byl-li již ve věci činný, a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven. Na tyto následky musí být příslušný orgán jiného členského státu upozorněn.

(2) O tom, zda se rozhodnutí jiného členského státu uzná a vykoná, nebo zda se rozhodnutí neuzná, rozhodne samosoudce bez zbytečného odkladu, zpravidla do 60 dnů ode dne, kdy soud obdržel rozhodnutí jiného členského státu spolu s osvědčením; před rozhodnutím si vyžádá písemné vyjádření státního zástupce. Do této lhůty se nezapočítává doba, po kterou je pořizován překlad rozhodnutí, nebo jsou od jiného členského státu opatřovány podklady nezbytné pro rozhodnutí. Nelze-li tuto lhůtu dodržet, samosoudce o tom neprodleně uvědomí příslušný orgán jiného členského státu a uvede důvody prodloužení, včetně předpokládané doby takového prodloužení.

(3) Považuje-li to samosoudce za potřebné pro účely rozhodnutí, nařídí veřejné zasedání; veřejné zasedání nařídí vždy, rozhoduje-li o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o podmíněném propuštění podle § 323 odst. 1 písm. a) nebo odst. 3. Nachází-li se osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, v cizím státu ve vazbě, výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, o veřejném zasedání se nevyrozumívá a veřejné zasedání se koná za přítomnosti jejího obhájce.

(4) Rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce doručí osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, státnímu zástupci a obhájci, byl-li zvolen nebo ustanoven. Nelze-li rozhodnutí doručit osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, z důvodu jejího neznámého pobytu, samosoudce řízení ukončí a o jeho ukončení, včetně uvedení důvodu takového postupu, neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu, státního zástupce a obhájce, byl-li zvolen nebo ustanoven.

(5) O nepravomocném rozhodnutí o uznání a výkonu samosoudce neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu; v případě uznání a výkonu rozhodnutí jej informuje i o přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti a o důvodech takového přizpůsobení a v případě neuznání i o důvodech takového postupu. Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu i o tom, že rozhodnutí nabylo právní moci.

§ 328

Důvody pro neuznání rozhodnutí

(1) Samosoudce neuzná rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) uznání a výkon takového rozhodnutí by byly v rozporu s překážkou věci pravomocně rozhodnuté,
- b) skutek nenaplnňuje znaky skutkové podstaty trestného činu podle práva České republiky; v případě trestných činů týkajících se daní, poplatků, cel nebo měny nelze rozhodnutí jiného členského státu neuznat pouze z toho důvodu, že právní předpisy České republiky neukládají tentýž druh daní, poplatků nebo cel nebo neobsahují stejná ustanovení týkající se daní, poplatků, cel nebo měny jako právní předpisy daného členského státu,

- c) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, požívá podle právního řádu České republiky nebo mezinárodního práva výsad a imunit, pro které je vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení,
- d) osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, by nebyla podle právního řádu České republiky vzhledem k svému věku odpovědná za trestný čin,
- e) délka, po kterou mají být trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost vykonávány, činila v době doručení takového rozhodnutí soudu méně než 6 měsíců; nelze-li výkonu dosáhnout jinak, lze rozhodnutí uznat a vykonat i v tomto případě,
- f) takové rozhodnutí bylo vydáno v řízení vedeném v nepřítomnosti osoby, vůči níž směřuje, není-li dále stanoveno jinak,
- g) uložený trest, ochranné opatření, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost zahrnují takové opatření zdravotní péče, které nelze s ohledem na právní řád České republiky nebo na její systém zdravotnictví v České republice vykonat, nebo
- h) výkon trestu uloženého takovým rozhodnutím je podle právního řádu České republiky promlčen a takové rozhodnutí bylo vydáno pro skutek, jehož stíhání je podle právního řádu České republiky v pravomoci orgánů České republiky.

(2) Vznikne-li pochybnost o tom, zda nebo do jaké míry je osoba, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vyňata z pravomoci orgánů činných v trestním řízení, rozhodne o tom na návrh této osoby, státního zástupce nebo samosoudce Nejvyšší soud.

(3) Rozhodnutí jiného členského státu lze uznat, i když je dán důvod pro neuznání uvedený v odstavci 1 písm. f), pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje,

- a) byla včas osobně předvolána, a tudíž informována o datu a místu konání nařízeného jednání soudu, které vedlo k vydání rozhodnutí, nebo jiným způsobem obdržela úřední informaci o datu a místu konání nařízeného jednání soudu tak, že bylo jed-

noznačně zjištěno, že o plánovaném jednání soudu věděla a byla informována, že jednání může být konáno a rozhodnutí vyneseno i v její nepřítomnosti,

- b) věděla o nařízeném jednání soudu a pověřila obhájce, kterého si sama zvolila, nebo který jí byl ustanoven, aby ji na jednání soudu obhajoval, a ten tak učinil, nebo
- c) poté, co jí bylo osobně doručeno rozhodnutí a byla výslovně poučena o svém právu na nové projednání věci nebo právu na podání opravného prostředku, jejichž využití umožňuje její účast v novém nebo opravném řízení, opětovné posouzení nebo přezkoumání věci a provedení nových důkazů a může vést ke změně původního rozhodnutí, se takového práva výslovně vzdala, nebo je v příslušné lhůtě neuplatnila nebo opravný prostředek vzala zpět.

(4) Samosoudce nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, jde-li o rozhodnutí vydané pro skutek spáchaný zcela nebo zčásti na území České republiky nebo mimo území České republiky na palubě lodi nebo jiného plavidla, nebo letadla anebo jiného vzdušného dopravního prostředku, které jsou registrovány v České republice; přitom zohlední zejména okolnosti spáchání skutku.

(5) Samosoudce dále nemusí uznat rozhodnutí jiného členského státu, pokud toto rozhodnutí neobdržel, k tomuto rozhodnutí není připojeno osvědčení na stanoveném formuláři³⁴⁾, toto osvědčení je zjevně neúplné, neodpovídá obsahu rozhodnutí, k němuž je připojeno, nebo není přeložené do českého jazyka nebo jiného jazyka, ve kterém lze osvědčení podle prohlášení České republiky³⁵⁾ přijmout. Před rozhodnutím o neuznání samosoudce vyzve příslušný orgán jiného členského státu, aby mu ve lhůtě jím stanovené zaslal rozhodnutí, osvědčení, jeho opravené znění nebo překlad osvědčení do příslušného jazyka. Zároveň jej upozorní, že pokud tak neučiní ve stanovené lhůtě, aniž by uvedl podstatné důvody, pro které tak nemohl učinit, neuzná rozhodnutí.

(6) Jsou-li dány důvody pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedené v odstavci 1 písm. a), e),

³⁴⁾ Příloha I rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

³⁵⁾ Článek 21 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

f) nebo g) nebo v odstavci 4, samosoudce si před rozhodnutím o neuznání takového rozhodnutí vždy vyžádá stanovisko příslušného orgánu jiného členského státu, takové stanovisko si může vyžádat rovněž, je-li dán jiný důvod pro neuznání.

§ 329

Uznání

(1) Nejde-li o případ uvedený v § 326 odst. 2 nebo 3 nebo v § 327 odst. 1, anebo není-li dán důvod pro neuznání rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 323 odst. 1 nebo 3, samosoudce uzná takové rozhodnutí na území České republiky.

(2) Spolu s rozhodnutím soudu jiného členského státu uvedeným v § 323 odst. 1 písm. a) nebo rozhodnutím jiného orgánu než soudu o podmíněném propuštění uvedeným v § 323 odst. 3 se vždy také uzná rozhodnutí soudu jiného členského státu, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(3) Spolu s rozhodnutím jiného orgánu než soudu uvedeným v § 323 odst. 3, jímž byl stanoven dohled nebo uložena přiměřená omezení nebo povinnosti na základě rozhodnutí soudu o podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, se vždy uzná také toto rozhodnutí soudu o podmíněném propuštění a zároveň i jeho předchozí rozhodnutí, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody nebo ochranné opatření spojené se zbavením osobní svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(4) Spolu s rozhodnutím jiného orgánu než soudu uvedeným v § 323 odst. 3, jímž byl stanoven dohled nebo uložena přiměřená omezení nebo povinnosti na základě rozhodnutí soudu o podmíněném odsouzení k trestu odnětí svobody nebo k ochrannému opatření spojenému se zbavením osobní svobody, nebo o podmíněném upuštění od potrestání, se vždy uzná také toto rozhodnutí soudu.

§ 330

(1) Současně s rozhodnutím o uznání samosoudce rozhodne, že se trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost uložená rozhodnutím jiného členského státu vykonají, přičemž

a) neslučuje-li se druh takového trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, včetně těch, jež mají být vykonány v případě jejich neplnění, s právním řádem České republiky, přizpůsobí je druhu trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti podle trestního zákona, který mu nejvíce odpovídá, nebo

b) překračuje-li výměra takového trestu, včetně délky zkušební doby, po kterou má být vykonáván dohled nebo plněna přiměřená omezení nebo povinnosti, nebo výměra nepodmíněného trestu odnětí svobody, který má být vykonán v případě neplnění trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti uložených rozhodnutím jiného členského státu horní hranici sazby za odpovídající trestný čin nebo nejvyšší přípustnou délku zkušební doby podle trestního zákona, sníží ji na horní hranici sazby za odpovídající trestný čin nebo na nejvyšší přípustnou délku podle trestního zákona.

(2) V rozhodnutí o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o podmíněném propuštění samosoudce rozhodne i o zařazení osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, do typu věznice pro případ, že bude následně rozhodnuto, že se zbytek nepodmíněného trestu odnětí svobody vykoná.

(3) Trest nespojený se zbavením osobní svobody, za který lze podle právního řádu jiného členského státu uložit náhradní nepodmíněný trest odnětí svobody při porušení podmínek jeho výkonu a který neodpovídá žádnému trestu nespojenému se zbavením osobní svobody podle trestního zákona, se přemění na podmíněný odklad výkonu trestu odnětí svobody s dohledem.

(4) Trest nebo ochranné opatření, jež nejsou spojeny se zbavením osobní svobody, za které nelze podle právního řádu jiného členského státu uložit náhradní nepodmíněný trest odnětí svobody při porušení podmínek jejich výkonu a které neodpovídají žádnému trestu nebo ochrannému opatření nespojenému se zbavením osobní svobody podle trestního zákona, se přemění na dohled.

(5) Přizpůsobení trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti nesmí zhoršit postavení osoby, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje.

§ 331

Řízení o stížnosti

(1) Proti rozhodnutí podle § 328 odst. 1 a 3 až 5, § 329 nebo 330 je přípustná stížnost, která má odkladný účinek. Stížností nelze napadnout důvody, pro které bylo rozhodnutí jiného členského státu vydáno.

(2) Soud rozhodující o stížnosti zruší napadené rozhodnutí a ukončí řízení, shledá-li důvod uvedený v § 326 odst. 2 nebo 3. Shledá-li důvod uvedený v § 326 odst. 3, nejprve o této skutečnosti vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu a požádá jej o vyjádření, zda na uznání a výkon takového rozhodnutí trvá, a to ve lhůtě, kterou za tímto účelem stanoví. Řízení ukončí až v případě, že se příslušný orgán jiného členského státu nevyjádří ve lhůtě nebo neuvede okolnosti, které vyvracejí důvod, pro který nelze v řízení pokračovat.

§ 332

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět do doby, než je o uznání a výkon rozhodnutí jiného členského státu pravomocně rozhodnuto, samosoudce a v řízení o stížnosti předseda senátu vezme zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení rozhodnutím na vědomí, čímž je řízení ukončeno.

(2) Vzal-li příslušný orgán jiného členského státu rozhodnutí spolu s osvědčením zpět až poté, co bylo toto rozhodnutí v České republice pravomocně uznáno, samosoudce bez zbytečného odkladu učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí. Byl-li však již výkon trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti zahájen, samosoudce o tom informuje příslušný orgán jiného členského státu a upozorní jej, že v takovém případě již nelze ke zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení přihlížet.

§ 333

Výkon uznaného rozhodnutí

(1) Není-li dále stanoveno jinak, při výkonu trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, včetně změny ulože-

ných omezení nebo povinností, uložení dalších omezení nebo povinností nebo nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku, se postupuje obdobně podle ustanovení hlavy dvacáté první trestního řádu.

(2) Poruší-li osoba, nad níž je vykonáván dohled v případě uvedeném v § 330 odst. 4, závažným způsobem nebo opakovaně podmínky dohledu, samosoudce o tom bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu za účelem převzetí výkonu uznaného rozhodnutí. Vyrozumění se zasílá na stanoveném formuláři³⁶⁾. Obdobně podle věty první a druhé se postupuje i v případě závažného nebo opakovaného porušení podmínek dohledu vykonávaného nad osobou na základě rozhodnutí jiného členského státu uvedeného v § 323 odst. 1 písm. c).

(3) Samosoudce může předat výkon uznaného rozhodnutí zpět do jiného členského státu také v případě, že jej příslušný orgán jiného členského státu požádá o převzetí jeho výkonu z důvodu, že se proti osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, vede v tomto členském státu jiné trestní řízení.

(4) Samosoudce neprodleně učiní opatření směřující k upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí jiného členského státu, pokud

- a) jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozuměl o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo nevykonatelným,
- b) osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze nalézt na území České republiky,
- c) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, již nemá v České republice obvyklé bydliště, a tato skutečnost brání řádnému výkonu rozhodnutí,
- d) vyrozuměl jiný členský stát o skutečnostech uvedených v odstavci 2, nebo
- e) vyhověl žádosti příslušného orgánu jiného členského státu o předání výkonu uznaného rozhodnutí.

(5) V případě uvedeném v odstavci 4 písm. a) samosoudce požádá příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, zda amnestie, milost nebo jiné rozhodnutí anebo opatření má v jiném členském státu účinky, že se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného člen-

³⁶⁾ Příloha II rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

ského státu směřuje, hledí, jako by nebyla odsouzena. V případě uvedeném v odstavci 4 písm. b) až e) požádá soud příslušný orgán jiného členského státu, aby mu sdělil, že osoba, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, uložený trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřenou povinnost vykonala, nebo že se na ni z jiných důvodů hledí, jako by nebyla odsouzena. Hledí-li se na osobu, vůči níž uznané rozhodnutí jiného členského státu směřuje, v tomto členském státě, jako by nebyla odsouzena, hledí se na ni tak i v České republice. Bylo-li uznané rozhodnutí v jiném členském státu pravomocně zrušeno, soud zruší své rozhodnutí o jeho uznání.

(6) Samosoudce bez zbytečného odkladu rozhodne o tom, v jaké části uznané rozhodnutí jiného členského státu vykonáno nebude, jakmile jej příslušný orgán jiného členského státu vyrozumí o amnestii, milosti nebo jiném rozhodnutí anebo opatření, v jehož důsledku se uznané rozhodnutí stalo zčásti nevykonatelným. Proti tomuto rozhodnutí je přípustná stížnost, jež má odkladný účinek.

(7) V případech uvedených v odstavci 4 písm. b) až e) přechází právo vykonat uznané rozhodnutí jiného členského státu ve zbylém rozsahu zpět na tento členský stát. Samosoudce za účelem zajištění pokud možno nepřetržitého výkonu uznaného rozhodnutí spolupracuje s orgánem jiného členského státu, zejména si s ním vyměňuje všechny potřebné informace.

§ 334

Informační povinnost

(1) Samosoudce bez zbytečného odkladu vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) upuštění nebo částečném upuštění od výkonu uznaného rozhodnutí,
- b) upuštění od výkonu trestu nebo ochranného opatření z důvodu, že osobě, vůči níž rozhodnutí jiného členského státu směřuje, byla v České republice udělena milost nebo amnestie, včetně uvedení důvodů jejich udělení, jsou-li známy,
- c) změně uložených omezení nebo povinností, uložení dalších omezení nebo povinností nebo nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo jeho zbytku,
- d) tom, že trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost byly vykonány.

(2) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného

členského státu na jeho žádost o nejvyšší přípustné výměře nepodmíněného trestu odnětí svobody, který lze uložit podle trestního zákona v případě neplnění trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti uložených rozhodnutím jiného členského státu.

(3) Samosoudce vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o dalších skutečnostech, považuje-li to za potřebné z hlediska zajištění řádného výkonu uznaného rozhodnutí. K vyrozumění může použít formulář uvedený v § 333 odst. 2.

§ 335

Náklady řízení

Náklady řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu nese Česká republika.

Díl 2

Zajištění výkonu rozhodnutí ukládajícího trest nespojený se zbavením osobní svobody, dohled nebo přiměřená omezení anebo povinnosti v jiném členském státu

§ 336

(1) Podle tohoto dílu lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pravomocné rozhodnutí soudu, kterým bylo rozhodnuto o

- a) podmíněném propuštění z výkonu trestu odnětí svobody za současného stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností,
- b) stanovení dohledu nebo uložení přiměřených omezení nebo povinností podmíněně odsouzenému,
- c) podmíněném upuštění od potrestání za současného stanovení dohledu,
- d) uložení trestu domácího vězení,
- e) uložení trestu obecně prospěšných prací,
- f) uložení trestu zákazu činnosti,
- g) uložení trestu zákazu vstupu na sportovní, kulturní a jiné společenské akce, nebo
- h) uložení ambulantního ochranného léčení.

(2) Rozhodnutí uvedená v odstavci 1 písm. a) až c) lze zaslat jinému členskému státu k uznání a výkonu pouze v případě, že ukládají omezení nebo povinnosti uvedené v § 324 odst. 1, nebo omezení a po-

vinnosti, o kterých jiný členský stát oznámil³⁷⁾, že nad nimi lze na jeho území vykonávat dohled nebo jinak zajistit jejich kontrolu.

(3) Spolu s rozhodnutím uvedeným v odstavci 1 písm. a) se do jiného členského státu vždy zašle též rozhodnutí soudu, kterým byl uložen nepodmíněný trest odnětí svobody, z jehož výkonu byla osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, propuštěna.

(4) Podle tohoto dílu se postupuje, pokud jiný členský stát uplatňuje právní předpisy k provedení příslušného právního předpisu Evropské unie³³⁾.

§ 337

Zaslání rozhodnutí

(1) Je-li to zapotřebí pro zajištění řádného výkonu rozhodnutí, může soud, který ve věci rozhodl v prvním stupni, zaslat toto rozhodnutí příslušnému orgánu jiného členského státu za účelem jeho uznání a výkonu, pokud osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, má v tomto členském státu obvyklé bydliště a zdržuje se na jeho území nebo z okolností vyplývá, že zamýšlí vrátit se do tohoto státu. Rozhodnutí lze zaslat za účelem jeho uznání a výkonu i do členského státu, u kterého nejsou splněny podmínky uvedené ve větě první, pokud o to osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, požádá a tento členský stát s převzetím rozhodnutí souhlasí. Rozhodnutí nelze zaslat za účelem uznání a výkonu souběžně do více členských států.

(2) Rozhodnutí zašle soud příslušnému orgánu jiného členského státu spolu s osvědčením na stanoveném formuláři³⁴⁾ přeloženým do úředního jazyka nebo jednoho z úředních jazyků tohoto členského státu, nebo do jazyka, v němž tento stát osvědčení podle svého prohlášení³⁵⁾ přijímá.

(3) Na žádost příslušného orgánu jiného členského státu poskytne soud dodatkové informace a doplnění potřebná pro účely uznání a výkonu tohoto rozhodnutí.

(4) Ministerstvo poskytne na žádost soudu součinnost při zjištění potřebných informací, zejména při zjištění příslušného orgánu jiného členského státu, kterému má být zasláno rozhodnutí, nebo při ověření podmínek stanovených právním řádem tohoto členského státu pro uznání a výkon takového rozhodnutí.

(5) Pro účely podávání zpráv orgánům Evropské unie a usnadňování spolupráce s jinými členskými státy poskytne soud ministerstvu na jeho žádost potřebné informace, zejména o počtu rozhodnutí zaslaných do jiných členských států k uznání a výkonu a o výsledku řízení o uznání a výkonu těchto rozhodnutí v jiných členských státech.

§ 338

Zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení

(1) Soud může požádat příslušný orgán jiného členského státu o sdělení, v jaké nejvyšší přípustné výměře lze podle právního řádu tohoto členského státu uložit nepodmíněný trest odnětí svobody při nesplnění uloženého trestu, ochranného léčení, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti osobou, které byly uloženy. Má-li soud za to, že taková výměra trestu vede k výraznému zhoršení postavení osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo nepovažuje-li soud takovou výměru za dostatečnou z hlediska naplnění účelu trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti, může vzít rozhodnutí spolu s osvědčením zpět.

(2) Soud může také vzít rozhodnutí s osvědčením zpět, vyrozuměl-li jej příslušný orgán jiného členského státu o přizpůsobení uloženého trestu, ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností v souladu s jeho právním řádem, má-li za to, že takové přizpůsobení vede k výraznému zhoršení postavení osoby, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nebo nenaplnňuje účel trestu, ochranného opatření, dohledu, přiměřeného omezení nebo přiměřené povinnosti.

(3) O zpětvzetí rozhodnutí a osvědčení musí soud vyrozumět příslušný orgán jiného členského státu nejpozději do 10 dnů poté, co od něj obdrží informaci uvedenou v odstavci 1 nebo 2. Zpětvzetí není možné, byl-li v jiném členském státu již zahájen výkon uznaného rozhodnutí.

§ 339

Důsledky zaslání rozhodnutí k uznání a výkonu

(1) Soud může požádat příslušný orgán jiného členského státu o předání výkonu uznaného rozhodnutí zpět do České republiky, pokud se proti osobě,

³⁷⁾ Článek 4 odst. 2 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

vůči níž takové rozhodnutí směřuje, vede v České republice jiné trestní řízení.

(2) Po zahájení výkonu uznaného rozhodnutí v jiném členském státu lze výkon takového rozhodnutí v České republice zahájit nebo v něm pokračovat pouze, pokud

- a) soud vzal za stanovených podmínek a ve stanovené lhůtě zpět rozhodnutí spolu s osvědčením,
- b) jde o případ, na který se vztahuje prohlášení jiného členského státu³⁸⁾, že nebude zajišťovat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody,
- c) osobu, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, nelze nalézt na území tohoto členského státu,
- d) osoba, vůči níž takové rozhodnutí směřuje, již nemá obvyklé bydliště v tomto členském státu, nebo
- e) jiný členský stát předal výkon uznaného rozhodnutí zpět do České republiky na základě žádosti soudu podle odstavce 1.

(3) Soud neprodleně vyrozumí příslušný orgán jiného členského státu o

- a) všech skutečnostech, které by mohly vést ke změně uloženého trestu, ambulantního ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností anebo k nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody,
- b) udělení milosti nebo amnestie osobě, vůči níž rozhodnutí směřuje, v České republice, nebo o jiném rozhodnutí, opatření anebo skutečnosti, v jejichž důsledku se rozhodnutí stalo nevykonatelným nebo vykonatelným jen částečně.

(4) Učinil-li jiný členský stát prohlášení³⁸⁾, že nebude zajišťovat výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody v případě porušení uloženého trestu, ochranného léčení, podmínek dohledu, přiměřených omezení nebo přiměřených povinností, soud tento stát namísto o skutečnostech, které by mohly vést k nařízení výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo nařízení výkonu ochranného opatření spojeného se zbavením osobní svobody, vyrozumí o tom,

že podle trestního řádu byl nařízen výkon nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo bylo ambulantní ochranné léčení změněno na ústavní ochranné léčení.

(5) Uložený trest, ochranné opatření, dohled, přiměřené omezení nebo přiměřená povinnost se vykonají v České republice v rozsahu, v jakém nebyly vykonány.

ČÁST ŠESTÁ

PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ

§ 340

Přechodná a zrušovací ustanovení

(1) Ujistění o vzájemnosti nebo záruky vzájemnosti poskytnuté a přijaté podle dosavadních právních předpisů před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se považují za záruky podle § 4 tohoto zákona.

(2) Funkční období osob jmenovaných do funkcí národního člena Eurojustu a zástupce národního člena Eurojustu přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona skončí uplynutím doby, na kterou byly tyto osoby do uvedených funkcí jmenovány. Asistent národního člena Eurojustu jmenovaného před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se jmenuje na funkční období, které končí shodně s funkčním obdobím tohoto národního člena.

(3) Délka funkčního období podle § 26 tohoto zákona u soudce, který byl jmenován do seznamu soudců, kteří mohou zasedat ve společném kontrolním orgánu Eurojustu jako členové nebo jako soudci ad hoc, před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, počíná běžet ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(4) Do doby, než Schengenský informační systém umožní předávat všechny údaje odpovídající náležitostem evropského zatýkacího rozkazu uvedeným ve stanoveném formuláři⁸⁾, má záznam pořízený v Schengenském informačním systému za účelem zatčení a vydání nebo předání osoby stejné účinky jako evropský zatýkací rozkaz pouze do doby doručení písemného originálu evropského zatýkacího rozkazu státu, v němž se nachází osoba, o jejíž předání jde. To přiměřeně platí i pro předání podle části páté hlavy II dílu 4 tohoto zákona.

³⁸⁾ Článek 14 odst. 3 rámcového rozhodnutí Rady 2008/947/SVV ze dne 27. listopadu 2008 o uplatňování zásady vzájemného uznávání na rozsudky a rozhodnutí o probaci za účelem dohledu nad probačními opatřeními a alternativními tresty.

(5) Žádost cizozemského orgánu o právní pomoc doručená příslušnému justičnímu nebo ústřednímu orgánu před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vyřídí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(6) Ustanovení § 73 odst. 1 tohoto zákona se nevztahuje na vedoucího společného vyšetřovacího týmu ustanoveného dohodou o společném vyšetřovacím týmu uzavřenou před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona.

(7) Mezinárodní zatýkácí rozkaz vydaný soudem podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, se považuje za žádost o provedení opatření nezbytných pro vyžádání osoby z cizího státu podle § 79 odst. 1 tohoto zákona.

(8) Řízení o vydání do cizího státu a řízení o rozšíření vydání zahájená před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(9) Ohledně žádosti státního zástupce nebo soudu o převzetí trestního řízení cizím státem vyhotovené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se postupuje podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Žádost cizozemského orgánu o převzetí trestního řízení doručená příslušnému státnímu zastupitelství nebo Nejvyššímu státnímu zastupitelství před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se vyřídí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(10) Řízení o uznání a výkonu cizozemského rozhodnutí zahájené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, pokud již došlo k vyhlášení rozhodnutí o návrhu Ministerstva spravedlnosti na uznání cizozemského rozhodnutí. Pokud k vyhlášení rozhodnutí ještě nedošlo, vezme Ministerstvo spravedlnosti svůj návrh zpět a dále postupuje podle tohoto zákona.

(11) Řízení o žádosti cizího státu o povolení průvozu osoby územím České republiky zahájené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(12) Žádost nebo příkaz mezinárodního soudu, jež byly doručeny orgánům České republiky před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se vyřídí podle

zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(13) Řízení o předání osoby do jiného členského státu na základě evropského zatýkácího rozkazu zahájené před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(14) Ustanovení tohoto zákona se užijí i v řízení uvedeném v odstavci 13, pokud do dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebylo vyhlášeno rozhodnutí o předání a státní zástupce podal soudu návrh na zamítnutí předání z důvodu uvedeného v § 411 odst. 6 písm. e) zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona; v takovém případě vezme státní zástupce svůj návrh zpět a dále postupuje podle tohoto zákona. K prohlášení osoby, o jejíž předání jde, že se odmítá podrobit výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody nebo ochranného opatření v cizím státu, učiněnému před zpětvzetím návrhu se nepřihlíží.

(15) Ustanovení tohoto zákona se užijí i v řízení uvedeném v odstavci 13, pokud do dne nabytí účinnosti tohoto zákona nebylo ve zkráceném předávacím řízení vyhlášeno rozhodnutí o předání; v takovém případě vezme státní zástupce svůj návrh na rozhodnutí o předání zpět a dále postupuje podle tohoto zákona. K prohlášení osoby, že souhlasí se svým předáním do vyžadujícího státu, učiněnému před zpětvzetím návrhu se nepřihlíží.

(16) Ohledně příkazu k zajištění majetku nebo důkazního prostředku vydaného justičním orgánem jiného členského státu, který byl doručen příslušnému justičnímu orgánu před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, se postupuje podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(17) Řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o peněžitých sankcích a plněních a řízení o uznání a výkonu rozhodnutí jiného členského státu o propadnutí nebo zabránění majetku, věcí nebo jiných majetkových hodnot zahájená před dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se dokončí podle zákona č. 141/1961 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

(18) Vyhláška č. 258/2006 Sb., kterou se stanoví vzor evropského zatýkácího rozkazu a vzor osvědčení o vydání příkazu k zajištění majetku nebo důkazního prostředku, se zrušuje.

ČÁST SEDMÁ
ÚČINNOST

§ 341

Tento zákon nabývá účinnosti dnem 1. ledna 2014.

Němcová v. r.

Zeman v. r.

Nečas v. r.